

FEJŐS ÉVA
KÖNYVTÁRA

GO-GO GIRL

ÉS A
HALOTT
ÖRÖKÖS

LILIANA HART

LILIANA HART

Go-go girl
és a halott örökös

(Go-go girl sorozat, 3. rész)

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Whiskey for Breakfast by Liliana Hart

Copyright © 2013 by Liliana Hart
Originally published by Createspace

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: TURCSÁNYI MÓNICA

Copyright © 2013 by Liliana Hart
Hungarian translation © Turcsányi Mónika, 2015
© Erawan Könyvkiadó, 2015

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5469-67-1

Prológus

Kedd

Egyáltalán nem tartom magam olyan lánynak, aki túl sokat rágódik a részleteken, de azt még így is sejtem, hogy ha elkapnának, ebből a kínos helyzetből nem tudnám egykönnyen kimagyarázni magam.

Végignézek a kihalt sikátoron, hogy megbizonyosodjak arról, hogy egyedül vagyok. Mindössze egy kukát és a töredezett aszfalton ördögszekérként guruló szemetet látok. Szerencsém van – az újhold csak halványan világít az égen, és a fényénél az arra járók nem láthatnak meg. Még mindig zöldfülű kezdő vagyok ebben az egész betörősdiben.

Kinyitom a vadonatúj Kate Spade táskámat és előveszem a fekete rongyba csavart ajtófeltörős szerszámokat, amiket még a netről szereztem be. Óvatosnak kell lennem ezzel a titkos új hobbimmal kapcsolatban, mert a legjobb barátnőm és főnököm – Kate McClean – néha agyérögörcsöt kap, amikor rájön, meddig vagyok hajlandó elmenni, hogy egy ügy végére járjak.

A nevem Addison Holmes, és kezdő magánnyomozó vagyok a McClean Nyomozóirodánál. Ez nagyjából azt jelenti, hogy az időm nagy részében házasságtörő férjek után kémkedek, kávéfőzök, és hagyom, hogy a mentorom atyáskodjon felettem, mert hajlamos vagyok bajba keveredni, ha egyedül vagyok kint terepen. De mentségemre legyen az, hogy általában sikerül elvégeznem a melót. Erre a sebhelyeim a legfőbb bizonyítékok.

Az ajtófeltörés fortélyait YouTube videókat nézve sajátítottam el és a házam hátsó ajtaján gyakoroltam. Mindössze háromszori próbálkozás után sikerült kipattintanom a pöcköt, ami ijesztő, figyelembe véve azt a tényt, hogy egyedül élő nő vagyok, és nálam sokkal tehetségesebb zárbuherálók

is vannak a világon. Mivel jelenleg jobb zárra nem futja, egy székkal támasztom ki a kilincset és fegyvert tartok a párnám alatt.

Szerencsére a klinika, ahova éppen betörni készülök, sem tudott nálam többet költeni a hátsó ajtóra, de még így is negyed órába telik, mire a zár megadja magát. Húvös az éjszaka, mégis a stressztől olyan izzadt a tangám, mintha sztriptúztáncosnőként rúdon pörögtem volna. Kétszer is bele kell törölnöm a tenyeremet a sortomba, mire el tudom fordítani a gömbkilincset. Káromkodni kezdek, amikor eszembe jutnak az ujjlenyomataim, így hát a Bon Jovi pólóm aljával gyorsan letörölök mindent, amihez hozzáértem, előveszek egy pár orvosi gumikesztyűt és felhúzom.

Besurranok a klinikára, becsukom az ajtót magam mögött, és elfojtok egy kis sikolyt, amikor a légkondicionáló hatalmas zajjal bekapcsol.

– Baszki! – csúszik ki a számon. Megpróbálok megnyugodni, és ezzel egy időben konstatalem, hogy még otthon el kellett volna mennem pisilni. A húgyhólyagom egyáltalán nem tűri jól a stresszt, amit ez a kis illegális behatolás vált ki belőlem.

A klinika hosszúkás, szögletes épülete fertőtlenítőszerrel bűzlik. Ronda, szürke téglaház, fémtetővel. Fehér ipari redőnyök vannak az ablakokon, annak érdekében, hogy akik ide járnak, teljesen el legyenek zárva a külvilágtól.

A recepciós pult két részre osztja a helyiséget – az irodák balra, a rendelők jobbra vannak. Elég csak arra gondolnom, hogy mi minden történik ezekben a szobákban, és hirtelen öklendezni kezdek. Nincs annyi fertőtlenítőszer a világon, ami el tudná tüntetni annak a nyomát, ami itt folyik.

Az ajtó, amin bejöttem, az irodák felőli oldalon van, és az utam egy hosszú, keskeny, fehér padlós, lambériás folyosón vezet végig. A lámpákat lekapcsolták, és csak azért látok valamennyit, mert hatméterenként piros éjszakai fények világítanak.

Elfojtok egy ideges kuncogást, amikor eszembe jut, hogy egyszer már láttam egy horrorfilmet, ami szörnyen emlékeztet erre a helyzetre. Belenyúlok a táskámba és előveszem a pisztolyomat, arra az esetre, ha a zombik mégiscsak megjelenének. Az azért egy kicsit megnyugtató, hogy legalább tornacipőt vettem fel és nem magas sarkút, ha mégis az életemért kellene futnom.

Elég időt pazaroltam el arra, hogy összeszedjem a bátorságomat,

úgyhogy elszántan elindulok. Ellopakodom két vécé és egy falikút mellett, és azon tűnődöm, hogy vajon tiltja-e a betörők kézikönyve, hogy beosonjak a mosdóba és könnyítsek magamon. Bár amilyen az én formám, tuti, hogy a kommandósok pont akkor törnék rám az ajtót, az Enquirer fotósa pedig ott állna, hogy egy csomó kompromittáló képet készítsen rólam.

Megigazítom magamon a táskámat, és két kézzel megmarkolom a pisztolyt. Azt képelem, hogy olyan vagyok, mint Laura Holt a Remington Steele-ből, csak kicsit bögyösebb kiadásban és persze a nyolcvanas évekbeli frizurája nélkül. Végigmegyek a folyosón egészen a központi csarnokig, és leguggolva kikukucskálok a sarkon, hogy megbizonyosodjak arról, tiszta-e a levegő.

Kriptaszerű csend van mindenhol, és olyan ügyesen sikerül ellopakodnom a recepciós pult előtt, hogy még a tornacipőm talpa sem csikordul meg. A lopakodási technikám körülbelül százötven százalékat javult a szakmában eltöltött első napom óta. És ez tényleg nem túlzás. Pont akkora fejlődést mutatok, mint egy óvodás, aki végre anélkül használja a gyurmát, hogy előtte megpróbálná megenni.

A szívem a torkomban dobog, és a lámpák vörös fénye csak még félelmetesebbé teszi a helyzetet. A feladatom viszonylag egyszerű: valahogy be kell jutnom egy bezárt szobába, amit a klinikán tett első látogatásomkor láttam, és átkutatnom az iratszekrényt. Az a bizonyos szoba a szemközti folyosó végén van a kórtermek mellett, első látásra olyan, mintha a gondnok öltözője lenne, de amikor néhány nappal korábban belestem, láttam, hogy van ott több iratszekrény.

A csarnok felénél járok, amikor hirtelen nyögést hallok. Lábon kihordok egy infarktust, és megfordulok, hogy visszarohanjak oda, ahonnan jöttem, amikor újra meghallom. Habár ijesztő ez a hang, mégsem tűnik halálhörgésnek. Hallottam már ilyet az elmúlt néhány hónapban. Akkoriban, amikor még rendszeresen szexeltem, én magam is pont így nyögtem. Az egyre növekvő hangerőből arra következtetek, hogy bárki is adja ki ezeket a hangokat, biztosan jól érzi magát. Vagy az a helyzet, vagy valaki éppen érzéstelenítés nélkül vágja tövig egy macska körmeit.

Majd' kifúrja az oldalamat a kíváncsiság. Sosem voltam jó abban, hogy az agyamnak arra a felére hallgassak, amelyik azt súgja, hogy ne üssem az orrom más dolgába. Sietve közelebb lopakodom a hang forrásához, mert hallom, hogy az illető kezd célegyenesbe érni. Észreveszem, hogy az ajtó

résnyire nyitva van, és némi fény szűrődik ki.

Próbálom mindezt csendben tenni. Tényleg! Aztán attól, ami a szemem elé tárul, még a lélegzetem is elakad. Ismerős kék szempár néz vissza rám, a meglepetéstől tágra nyílt tekintettel. A szemem összeszűkül és felfordul a gyomrom, amint felfogom, hogy mi folyik itt. Ennél rettenetesebbet el sem tudnék képzelni.

A nő fülsiketítő sikollyal jut el a csúcsra, és a feszültségtől szinte izzik a levegő. Néma csönd követi mindent elsőprő orgazmusát, és hirtelen rájövök, hogy ha nem kezdek el lassabban lélegezni, valószínűleg hiperventilálni fogok.

– Tudhattam volna, hogy előbb-utóbb megjelenysz – mondja Nick Dempsey, és hitetlenkedve csóválja a fejét. – Gondolom, úgysem tudnálak meggyőzni arról, hogy fordulj meg és menj haza, hogy ezt az egészet elintézhessem.

Felrántom a szemöldökömet, és a kezemben lévő töltött pisztolyra nézek. – Nem, valószínűleg nem.

Felsőhajt, odanyúl, hogy kikapcsolja a tévét, és ezzel együtt a pornót is, ami éppen megy. Igyekszem nem elhányni magam, amikor a Nick lába előtt fekvő hullára nézek. A szex és a halál szagának elegye irritálja az érzékszerveimet.

– Örülök, hogy legalább kesztyűt húztál, amikor bejöttél – int a fejével a kezem felé. – Arra még gondolni sem akarok, hogy a valódi betörő összes ujjlenyomatát elkented.

– Valaki betört ide? – kérdezem, a bűntudattól egy kicsit elpirulva.

– Amikor bejöttél, nem láttad, hogy szarrá lőtték az ajtót?

– Persze, hogy láttam! Már hogyan vettem volna észre?

Első fejezet

Csütörtök... Hat nappal korábban

Öt-ven...

Félholtan, egy hangos *pfúú* kíséretében visszarogyok a jógamatracomra, és vágyakozva nézem a csésze kávét, amit motiváció gyanánt a konyhapult szélére tettem. Nincs erőm feltápászkodni és odamenni érte, arról nem is beszélve, hogy valószínűleg már teljesen kihűlt.

– Gyerünk, robotkar! Mozdulj már meg! – Erőtlen kezemet a kávéscsésze felé nyújtom, de végül csalódottan konstátálom, hogy mindössze az, hogy ezt mondogatom, nem elég. Habár tudom, ez nem fog visszatartani attól, hogy a jövőben ugyanígy próbálkozzak tovább.

Legtöbbször a saját kis fantáziavilágomban élek, mert ami ott történik, sokkal izgalmasabb, mint a valóság. De úgy vagyok vele, hogy amíg ezt beismerem, ahelyett, hogy tagadásban élnék, nincs nagy baj.

Iszonyatosan ég a hasizmom, és úgy érzem, mintha valaki átrendezte volna a belső szerveimet. Miközben hosszú percekig az órát bámulom és várom, hogy kitisztuljon a látásom, felsóhajtok.

– Ötven felülés nyolc perc harminckét másodperc alatt. Egyéni csúcs. De még mindig szánalmasan kevés, Addison.

Az első harminc felüléssel sosincs gond. Annyit körülbelül két perc alatt megcsinálok. Mindig az utolsó húsz az, amitől olyan cifrán kezdek el káromkodni, ahogy csak egy zsaru lánya képes. Úgy tűnik, ezt az akadályt nem tudom megugrani. És kezdek kifutni az időből.

Néhány hónappal ezelőtt elvesztettem a tanári állásomat Whiskey Bayou-ban, a kisvárosban, ahol felnőttem. Ez azért nem annyira meglepő, mert rajtakaptak, hogy végső elkeseredésemben sztriptúztáncosnőként dolgozom némi extra bevétel reményében egy úriemberek számára

fenntartott klubban. Az a másfél perc, amit a színpadon töltöttem, pont elég volt ahhoz, hogy az igazgatóm meglásson és néhány kompromittáló fotót készítsen rólam.

Arra gondoltam, hogy megvesztegetem vagy megzsarolom, hogy mindezt titokban tartsa, de sajnos mire kiértem a parkolóba, már halott volt. Szó szerint átestem rajta, és ahogy mondják, a többi már történelem. Amint a rendőrök kiértek, már esélyem sem volt arra, hogy a titkom ne jusson Whiskey Bayou tisztos polgárainak fülébe, akik úgy ki vannak éhezve a pletykákra, mint újszülött az anyatejre.

Azt persze mondanom sem kell, hogy az anyagi helyzetem is pocsék, mióta elvesztettem a munkámat. A munkanélküli-segélyem csak pár hónapig tartott ki, de persze a lakbért és a számlákat továbbra is fizetnem kell. És akkor még nem is említettem a hitelkártya-tartozásomat, amit a mai napig nyögök egy olyan frigy miatt, ami soha nem köttetett meg.

Valamikor régen jegyben jártam, de a vőlegényem úgy döntött, hogy inkább az ősellenségemet, Veronica Wade-et töcsköli meg, ahelyett, hogy engem kísérne az oltárhoz. Akkor persze még nem így gondoltam, de mára kiderült, hogy ennél jobb dolog nem is történhetett volna velem, mert ennek köszönhetem a jelenlegi munkámat.

Szerencsére már azelőtt is besegítettem a McClean Nyomozóirodánál, hogy a fent említett kis incidenst követően kirúgtak a James Madison Gimnáziumból, különben sehogy nem tudtam volna rávenni Kate-et, hogy főállásban alkalmazzon. Bár hivatalosan még most sem vagyok főállású alkalmazott. Szerződéses munkát és egy csomó háttérinformáció-ellenőrzést végzek – házasságtörési és alkalmanként csalási ügyekben nyomozok. Savannah a bujaság és erkölcstelenség melegágya, ha erre helyesen következtetek azokból az ügyekből, amelyek megfordulnak az asztalomon.

Kate-et egy gyenge pillanatában kaptam el, és sikerült meggyőznöm, hogy vegyen fel főállású magánnyomozónak. A munkaviszonyom egyetlen feltétele az, hogy minden vizsgát osztályelsőként kell letennem.

Több hónapja a munka mellett hetente egyszer a Polgári Rendőrakadémiát látogatom, olyan kézikönyveket vágok be, amikkel bárkit könnyedén agyon lehetne csapni, a lőtérre járok és... edzek. Mivel az apám már pelenkás koromban megtanított lőni, simán átmentem a lövészeti vizsgán. A kis cuki H&K pisztoly, amit anyukámtól és az újdonsült férjétől kaptam vizsgaajándékként, a táskámban van a pulton.

Bár az is igaz, hogy ha ebben a pillanatban bárki rám törne, még arra sem lenne erőm, hogy odanyúljak érte.

Az írásbeli vizsga, ami a karácsony utáni héten volt, egyáltalán nem jelentett nagy kihívást. Történelemtanári diplomámnak köszönhetően profi kutató és vizsgázó vagyok. Álmomból felverve is fújom a rendeleteket és jogszabályokat. Ezzel nincs is gond. Az a baj, hogy az agyam nem mindig hajlandó betartani ezeket a rendeleteket és jogszabályokat. Néha a helyzet megkívánja, hogy az ember a megérzéseire hallgasson. Persze a Kate-nek írt jelentéseimből mindig kihagyom a megérzéseimre vonatkozó részt. Ő egész életében betartott minden előírást. Már akkor is, amikor még csak suliba jártunk.

Úgy tűnik, hogy az egyetlen vizsga, amin nem fogok simán átmenni, a fizikai állóképesség teszt lesz. Amilyen tempóban haladok, soha nem fogom tudni megcsinálni, főleg nem osztályelsőként. A követelmények a következők: két mérföld futás kevesebb mint harminc perc alatt, amit azonnal ötven felülés követ, kevesebb mint öt perc alatt, utána tíz fekvőtámasz mindenféle időkorlátozás nélkül. És ez csak a minimum szint.

Nagy nehezen négykézlábra fordulok, és közben átfut az agyamon, hogy talán el kellene vinnem a jógamatracomat egy autósóba, mert csavarni lehet belőle az izzadságot és olyan szagot áraszt, ami egy igazi déli hölgyhöz méltatlan.

Nyögdécselve átkúszom a nappaliból a konyhába, ahol még mindig vár a jéghideg kávé. Már majdnem sikerül a fogantyúba kapaszkodva felhúznom magam, amikor az egyik fiók kinyílik és fejbe vág.

– Aúúú! – homlokomat dörzsölgetve valahogy feltápáskodom. A kezem úgy remeg, mint egy idült alkoholistaé, aki egy ideje már nem jutott piához, de valahogy sikerül megfognom és a számhoz emelnem a kávésbögrét, úgy, hogy csak egy kicsi öntöm le a fekete sportmelltartóm elejét.

Lassan kezdem összeszedni magam, amikor hirtelen belém hasít, hogy valahogy még el kell magam vonszolni futni. Eddig annyit sikerült elérnem, hogy megállás nélkül lefutok egy mérföldet anélkül, hogy odahányjak valaki gyepszőnyegére, szóval legalább e téren fejlődőképes vagyok.

Kiveszem a távcsöveget a konyhaszekrény fiókjából, és mint minden reggel, odaállok az utcára néző ablakhoz. Csak egészen kicsi rést nyitok a relaxán, aztán a szememhez emelem a távcsövet. Tökéletesen élesre van

állítva, pont, ahogy kell.

Egy nagyon szexi FBI-ügynök, akivel régebben együtt dolgoztam, ajánlotta a házat, ahol jelenleg lakom. Matt Savage-nek hívják, és még soha nem találkoztam olyannal, akire ennyire illett volna a neve, mint rá. Pont mintha a Szikla és Pocahontas szerelemgyereke lenne – karakteres arc, sötétarany bőr, izmos test, minden nő álma. Az enyém is. De bármennyire is érdekel, hogy mi lehet a fekete öltöny alatt, úgy döntöttem, hogy vele kapcsolatban erős leszek.

Savage kedves fickó, de nem az a típus, akivel az ember lánya hosszú távra tervez. Szeret gyorsan és vakmerően élni, és a veszély olyan szinten lengi körül, ami még nekem is sok. És ez aztán nem semmi.

Amikor ezt a házat ajánlotta, fogalmam sem volt arról, hogy ő meg pont szemben lakik. Azért ez eléggé aggaszt. Leginkább azért, mert jelenleg szingli vagyok, és amikor öt mérföldes távolságon belül van, a hormonjaim megbolondulnak. Szóval arra jutottam, hogy amennyire csak lehet, megpróbálom elkerülni. Ez persze egy percig sem tartja vissza attól, hogy néha átugorjon egy kis kajával vagy óraműpontossággal minden szombat reggel lenyírja a füvem, de azért igyekszem tartani magam.

Az olyan pasik, mint Savage, egyáltalán nem valók egy olyan kisvárosi lánynak, mint én. Bármilyen furán hangzik is ez egy huszonegyedik századi amerikai nő szájából, de tény, hogy hajlamos vagyok belezúgni az alkalmi szexpartnereimbe. Képtelen vagyok anélkül szexelni valakivel, hogy ne kötődjek hozzá egy kicsit érzelmileg, vagy ne reménykedjek abban, hogy valami hosszú távú dolog fog kisülni ebből az egészből. Az tuti, hogy a vad feministák szerint totál lúzer vagyok.

A szememhez emelem a távcsövet, és néhány percig Savage házát figyelem. Általában kora reggel még munka előtt elmegy futni, én meg próbálom úgy szervezni a napomat, hogy már végezzen a futással, mire elindulok. Főleg azért alakítom így a programot, mert nem akarom, hogy lássa, ahogy vergődöm, mint egy szívroham közelében levő elefánt.

Nincs kocsi a felhajtóján, ami persze cseppet sem szokatlan, mert általában a garázsban parkol. A reluxa csukva, és nem látom, hogy égne a villany a házban. Megkönnyebbülten felsóhajtok, de a biztonság kedvéért végigpásztázom az utcát mindkét irányban, bár szinte biztos vagyok benne, hogy tiszta a levegő.

Amikor másodszorra nézek végig az utcán, furcsa borzongás fut végig a tarkómon. Általában ez az a belső hang, ami arra figyelmeztet, hogy

valami rossz fog történni, de figyelembe véve a kis reggeli edzésemet, az is lehet, hogy csak szimplán becsípődött valami ideg.

Nem tudom, miért nézek oda a jobb oldali szomszédom házára. Kis szögletes épület, szinte teljesen olyan, mint az enyém, csak kanárisárga, fehér zsalugáterekkel. Még nem találkoztam azzal, aki ott lakik, soha nem is láttam, valószínűleg azért, mert nem szokványos az időbeosztásom.

A távcsövem szinte önálló életre kel, megáll és bebámul egy hatalmas ablakon, aminek farolója teljesen nyitott helyzetbe van állítva. Egy távcső bámul vissza, a lencse másik oldaláról felnagyított szemek villognak rám.

– Jézusom! – sikítok fel, hátralépek, megbotlom a szőnyegben és seggre ülök. Megpróbálok újra normálisan lélegezni és rájönni, hogy mi folyik itt.

Nyilvánvaló, hogy a szomszédom egy kukkoló. Csak az volt a gond, hogy tulajdonképpen én is az vagyok, így szavam sem lehet. Négykézláb visszakúszom az ablakhoz és becsukom a reluxát.

Váratlanul kopogást hallok, elfojtok egy sikolyt, de aztán úgy döntök, hogy össze kell magam szednem. Elvégre profi vagyok, vagy mi, az isten szerelmére! A hirtelen adrenalinlökettől egy pillanatra erősnek érzem magam, és a konyha felé vetődöm, kiveszem a fegyvert a táskámból, mielőtt odalopakodom az ajtóhoz és belenézek a kukucskálóba.

Ismeretlen férfi áll az ajtóm előtt, de van egy olyan san-da gyanúm, hogy eljött a pillanat, hogy megismerkedjem a szomszédommal. Kéthárom centivel alacsonyabb nálam. Tökéletesen kerek szemek ülnek puha, kövércs arcán, és nehéz eldönteni, hogy van-e szemhéja, mert nem pislog. Egyáltalán nem.

Fekete haja tincsekben áll szanaszét, és olyan vékony bajsza van, hogy szinte biztos vagyok benne, hogy ő maga rajzolta a szája fölé. Terepszínű ruhát visel, ami legalább egy mérettel nagyobb és egy Star Trek pólót, ami minimum egy mérettel kisebb, mint kellene. A távcsöve a nyakában lóg.

Amennyire lehet, mozdulatlanul állok, és közben abban reménykedem, hogy végül feladja a várakozást és visszamegy a házába. Folyamatosan bámul rám a kukucskálón keresztül, anélkül, hogy akár csak egyszer is pislogna, és amikor érzem, begörccsöltek az ujjaim, rájövök, hogy túl erősen szorítom a pisztolyomat.

– Hallom ám, hogy lélegzik – szólal meg végül az ajtó túloldalán.

Felsóhajtok, elfordítom a kulcsot és leveszem az ajtóláncot, de szándékosan nem dugom a fegyvert a hátam mögé.

Kerek, rezzenéstelen szemeivel tetőtől talpig alaposan végigmér, és abban a pillanatban tudatosul bennem, hogy mindössze egy lasztex biciklisnadrág és egy sportmelltartó van rajtam. Leginkább akkor vagyok csúcsformában, amikor nem teszek különösebb erőfeszítést ez ügyben. A hajam sötét és fényes, és soha nem göndörödik be a páratartalomtól, a szemem csokibarna. A bőröm szép, és összességében egész jól nézek ki.

De a reggeli edzés után az arcom most valószínűleg rákvörös és izzadságfoltok tarkítják a ruhámat. A copfom szétcsúszott, nincs rajtam smink, és biztos, hogy olyan szagom van, mint egy konditerem öltözőjének. Elég nagy az esélye, hogy nem azért jött át, hogy letámadjon.

– Maga Addison Holmes – mondja, és kicsit azért meglep, hogy nemcsak kémkedik utánam, de még a nevemet is tudja. – Savage ügynök csupa szépet és jót mesélt magáról, de a saját szememmel is látni akartam, hogy beleillene-e a csapatba. Tudja, nem veszünk be csak úgy akárkit az utcáról.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

– Polgárőrség. – Ekkor veszem észre, hogy egy összehajtogatott póló és egy UV narancssárga mellény van a kezében, és mindkettőt felém nyújtja. – Azóta figyelem, hogy beköltözött, és ma reggel megbizonyosodtam arról, hogy odafigyel, mi folyik a környéken. Próbáljuk visszaszorítani a bűnözést errefelé. Leonard Winkle vagyok, de mindenki csak Spocknak hív. Én vagyok az SZBE Alakulat elnöke. A szombati gyűlésünket itt tartjuk, mivel ön az új tagunk. Pontban kilenckor itt leszünk. Legyen magán a póló. És Mrs. Rodriguez szereti az áfonyás muffint.

Ezzel sarkon fordul, és visszafelé indul a házunkat elválasztó nagy gyepen keresztül.

Ez meg mi a franc volt?

Becsukom az ajtót és gondosan bezárom. Visszateszem a fegyvert a táskámba, odadobom a ronda mellényt a pultra, és felemelem a pólót, hogy elolvassam, mi áll rajta. Az elején hatalmas SZBE felirat van nyomtatott UV narancssárga betűkkel. És alatta sokkal kisebb betűkkel az Alakulat szót silabizálom ki.

– SZBE Alakulat – mormogom. Megfordítom a pólót, hogy el tudjam olvasni, mi van a hátára írva. Szomszédok a Bűnözés Ellen. Hát persze, hogy ezt jelenti! Mi mást jelentene?!

A pultra hajítom a pólót, töltök még egy csésze kávé, és úgy döntök,

hogyan beviszem magammal a fürdőszobába. Ma reggel tuti, hogy nem megyek el futni. Valójában azt fontolgatom, hogy simán visszakúszom a takaróm alá és újrakezdem az egész napot. De sajnos Kate vár az irodában egy megbeszélésre.

Tegnap éjjel hívtam úton hazafelé a reptérről, és bár nem volt jó a térerő, a sperma és milliárdos szavakat kivettem abból, amit mondott, és ennyi pont elég volt ahhoz, hogy kíváncsivá tegyen. Habár az is lehet, hogy csak egy újabb vakrandira próbál becserkészni.

Második fejezet

Mióta Savannah-ba költöztem, tíz perccel tovább tart beérnem az irodába. Ahelyett, hogy végighajtanék a külvárosi elkerülő úton, mint amikor még Whiskey Bayou-ban laktam, át kell verekednem magam Savannah történelmi belvárosán, ahol a sofőrök városnézést tartanak az út közepéről, ahelyett, hogy haladnának. Az egyirányú utcák miatt csak káromkodva és plusz fél tank benzin elhasználásával lehet eljutni bárhova is.

A McClean Nyomozóiroda egy kétemeletes, vörös téglás sarokház a Telfair tér túloldalán. Vadul burjánzó borostyán nőtte be a falakat és fekete spaletták keretezik az ablakokat, hogy ugyanazt a bájos külsőt kölcsönözzék az épületnek, mint a többi környékbeli háznak. A bejárati ajtó is fekete, és csak egy ízléses betűkkel gravírozott aranytábla hirdeti, hogy mi is folyik odabent. Hat hónappal ezelőtt még egy gyönyörű meggypiros Z-t vezettem, ami minden pénzt megért, habár egyértelműen nem engedhettem meg magamnak. Sajnos, ez volt az első dolog, amitől meg kellett válnom, amikor beütött a krach. Ötszáz dollárért vettem egy szebb napokat is látott Volvót a roncstelepen. Egyértelműen ráférne egy kis fényezés, de azzal győzködöm magam, hogy nem lehetek olyan felszínes, hogy ennyit adjak a külsőségekre.

A belsejében mexikói kaja- és fenyőillat keveredik a visszapillantón lógó illatosítónak köszönhetően, és az anyósülésnél akkora lyuk tátong a padlón, hogy egy csecsemő bármikor átférne rajta. De a kocsim legtöbbször elvisz oda, ahova mennem kell, és aki csóró, ne válogasson.

Tövig nyomom a gázt, hogy elhajtsak egy bénázó sofőr mellett, aki azon küzd, hogy megfejtse a párhuzamosan parkolás rejtélyét, de amint a pedálra lépek, a kocsi úgy megremeg, hogy összekoccannak a fogaim, és éles, csikorgó hangot hallok valahonnan a motorháztető felől. Majdnem

sikerül elkapnom a táskámat, mielőtt leesik az ülésről és a padlón tatóngó lyukban landol.

– Jaj, ne már! Ne tedd ezt velem!

A kocsi olyan zajt csap, hogy mindenki megáll és engem bámul – látni akarják, ahogy velem együtt felrobban –, aztán hirtelen meglódul, és a motor zúgását az aszfalton csikorgó gumik hangja váltja fel.

– Basszus!

Mindenki dudál, mialatt áthajtok a piroson, én pedig pánikszerűen kerülgetem a gyalogosokat és az autókat, miközben a kocsim önállósítja magát.

– Basszus, basszus!

Lábon kihordok ismét egy infarktust és majdnem elájulok, miközben az esélyeimet latolgatom. Úgy tűnik, hogy ebben a rozsdás fémkasztóban halok meg, bár nem így terveztem. Habár ha még ma meghalok, legalább nem kell belépnem az SZBE Alakulatba, szóval úgy tűnik, hogy mindennek van jó oldala.

Két keréken, csikorgó gumikkal élesen befordulok a York utcába, közben folyamatosan nyomom a féket, zéró eredménnyel. Vagy az égő gumi szagától ömlik a könny a szememből, vagy a fekete füstől, ami a padlón levő lyukból árad. Akárhogy is, van baj rendesen.

Hirtelen megpillantom az irodát, és még egy kétségbeesett próbálkozást teszek, hogy megállítsam a kocsit. Tövig nyomom a féket, felemelkedem az ülésről, és olyan erővel markolom a kormányt, hogy attól félek, a kezemben marad. Mindössze annyit tehetek, hogy becsukom a szemem és imádkozom.

A kocsi egyszer csak megáll, felsikoltok a hirtelen támadt csendben, és amikor végre ki merem nyitni a szememet, látom, hogy körülbelül két centire álltam meg egy fekete Mercedes lökhárítójától. Az elmúlt években – a kis esküvői fiaskó óta – igen gyenge lábakon áll a kapcsolatam a Jóistennel. De tudom, hogy néha lenéz rám és hirtelen katasztrófa esetén segít, így azt fontolgatom, hogy elkezdhetném mindezt azzal meghálálni, hogy eljárók a templomba, csak hogy maradjon néhány piros pontom igazi vészhelyzetek esetére.

A jó hír az, hogy elég közel állok a járdaszegélyhez ahhoz, hogy ezt parkolásnak minősítsük, szóval kiveszem a slusszkulcsot, fogom a táskámat, körbenézek, és reménykedem, hogy senki nem látta a nagy belépőmet. Pechemre csúcsidő van, mindenki pont most megy dolgozni és

a kocogók most futnak át az utca túloldalán levő parkba, szóval gyorsan kiugrom a kocsiból és berohanok a nyomozóirodába, miközben az emberek ütemesen tapsolnak és füttyögnek.

Becsapom az ajtót magam mögött, és megállok a McClean Nyomozóiroda lobbijában, azon örvendezve, hogy még élek. Ez azért húzós volt. Azon gondolkozom, hogy mit adhatnék el, hogy vehessek egy új kocsit, de sajnos ezen nincs mit átgondolni. Annyi pénzem sincs, hogy jövő héten kifizessem a lakbért.

Két dolog jöhet számításba: valamelyik belső szervem vagy a sűrű, hátközépig érő barna hajam. Szerintem, ha Jo Marchnak megfelelt, hogy tövig vágta a haját és eladta, akkor nekem is megteszi. Nem szívesen válnék meg egyik belső szervemtől sem.

Lucy Kim kifejezéstelen fekete szemekkel és rezzenéstelen arccal bámul rám a díszes cseresznyefa recepciós pult mögül. Olyan mozdulatlan áll, hogy azon tűnődöm, vajon igazi-e vagy egy olyan felfújható gumibaba, amit a szexboltokban árulnak. Meggyőződésem, hogy Lucy egyike a nappal is köztünk járó vámpíroknak, csak még nem sikerült bebizonyítanom.

A McClean Nyomozóiroda előcsarnoka ízléses déli eleganciát tükröz. Bőr ülőgarnitúra van a masszív kandalló előtt, amit persze soha nem használnak, hiszen délen vagyunk. A padlón mindenfelé szőnyegek hevernek hanyag eleganciával, és értékes festmények lógnak a falakon. Az egész hely azt sugallja, hogy sokkal inkább családi otthon, mint iroda, csak hogy az emberek komfortosabban érezzék magukat.

– Hali! – köszönök, hogy megtörjem a kínos csendet.

Lucy igazi rejtély számomra. Sokkal alacsonyabb, mint én a magam százhetvenkét centijével, a bőre aranybarna és tökéletes. Egyenes, selymesen csillogó fekete haja a derekáig ér, az ő hajáért biztosan sokkal többet fizetnének, mint az enyéért. Mindig tetőtől talpig feketében és 12 centis túsarkúban jár, amivel bárki szemét simán ki lehetne szúrni vészhelyzet esetén. Hosszú, vérvörösre lakkozott körmei tökéletesen illenek a rúzsához.

Fogalmam sincs, hány éves, csak annyit tudok róla, hogy itt dolgozik, amióta Kate tíz évvel ezelőtt megnyitotta az irodát. Soha nem megy betegállományba, személyes okokból nem vesz ki szabadnapot, soha nem látom enni a pihenőben vagy csipegetni a sütikből, amiket az ügyfeleknek teszünk ki. Tuti, hogy vámpír!

Szó nélkül felém nyújt néhány aktát, és amint elveszem őket, azonnal visszafordul a gépéhez, hogy tovább dolgozzon.

– Egy kicsit korábban értem ide a megbeszélésre. Kate már bent van?

Küldetésemnek tekintem, hogy előbb-utóbb rávegyem arra, hogy beszélgessem velem, abban reménykedem, hogy ki tudok szedni belőle valami személyes információt. Egyszerűen nem normális, hogy egy nő, aki ilyen régóta itt él délen, nem akar mesélni magáról, a családjáról és a felmenőiről legalább száz évre visszamenőleg.

Lucy a hüvelykujjával Kate irodája felé bök anélkül, hogy egy pillanatra is levennie a szemét a képernyőről. Szememet forgatva felsóhajtok, és elindulok a hosszú folyosón, ahol az irodák vannak.

Kate ajtaja csukva, ami azt jelenti, hogy valószínűleg fontos dolga van. Még van húsz percem a megbeszélésig, szóval van időm, hogy belenézzek a két új aktába, amiket Lucy adott.

Carl Jansen irodáját használtam, amíg betegállományban volt porckorongsérvvvel, de mióta visszajött, a gondnok felújított öltözőjébe számúztak. A nagy, szürke fémasztal szinte az egész helyet kitölti, a számítógép ősrégi, de ugyanúgy el tudom rajta végezni a kutakodást mások életébe, mint az újakon, csak kicsit tovább tart. Otthon főleg a laptopomat használom.

A falak osztrigabarnák és az új, tömeggyártott, gesztenyebarna pöttyös padlószőnyeget én választottam, csak az a gond, hogy a szőnyegragasztónak, amivel lerakták, olyan erős szaga van, hogy tíz perc után ömleni kezd a könny a szememből. Kitettem néhány személyes tárgyat, hogy egy kicsit otthonosabban érezzem magam – gyertyákat, családi fotókat, egy dartstáblát az ajtó hátuljára –, de tapasztalatból mondom, szarból nem lehet várat építeni.

A legfontosabb tárgy az asztalomon egy Keurig kávégép, beteszek egy kapszulát, megnyomom a gombot, és kinyitom az első aktát. Felrántom a szemöldököm, amikor meglátom a cetlit, amit Kate az első oldalra ragasztott. Egy felkérés a savannah-i rendőrségtől. Az iroda hetente néhányszor kap ilyet, bár én személy szerint soha, vagy csak nagyon ritkán. Nem is olyan régen egy call girl-ügyben segítettem az FBI-nak és a helyi rendőrségnek, de mire az ügy megoldódott, szinte teljesen meztelen voltam és összetörték a szívem, szóval mostanában messze elkerülöm az egyenruhásokat.

A rendőrség azért ad megbízásokat Kate irodájának, mert olcsóbb az ő

nyomozóit fizetni órabérben, mint egy zsarú túlóráját kifizetni, és sok rendőr dolgozik Kate-nek munkaidőn kívül, hogy egy kis melléket keressen. A költségvetés megnyirbálása az elmúlt években a várost is sújtja.

– Johnny Sakko – mondtam ki hangosan, homlokomat ráncolva, miközben arra próbálok rájönni, hogy hol hallottam már ezt a nevet.

Johnnynak van pár parkolóháza a városközpontban. Van néhány étterme is, köztük egy Mambo nevezetű, ami mostanában nagy közfelháborodást keltett. Most már tudom, hogy honnan ismerős ez a név. Írtak róla az újságokban, sőt benne volt az országos hírekben is.

A rendőrség szerint a Mambo parkolófiú Johnny egyik közeli parkolóházát használják arra, hogy amíg az emberek az étteremben ülnek és középserű kajáért vagyontokat fizetnek, az alkalmazottak drogot szállítanak a város különböző részeire. Minden éjjel más autóval, más időpontban, és a rendőrség tanácstalan. Tudják, hogy Johnny Sakko bűnös. Csak nem tudják bizonyítani.

A feladatom elég unalmas. Van egy két személyre szóló asztalfoglalásom szombat este kilencre, és egy vadonatúj bérelt Porschéval megyek majd. Mindössze annyi a dolgom, hogy elhelyezek egy kamerát a kocsiban, bemegyek és élvezem a vacsorát. Sima ügy. Csak az a gond, hogy nem tudok kit elhívni magammal, és inkább lőjenek tarkón, mint hogy egyedül menjek étterembe vacsorázni.

Láttam már nőket egyedül enni étteremben, általában kétségbeesettnek tűnnek, kerülnek a szemkontaktust, hogy ne lássák a többi ember szánakozó tekintetét. Hallottam, hogy a nők északon állandóan egyedül járnak étterembe. De itt délen egyedül enni olyan, mintha a homlokodra tetováltatnád, hogy a kutyának se kellesz.

Jegyzetelek a Johnny Sakko-aktába, aztán kinyitom a másikat.

– Te jó ég!

Nincs bajom az öregekkel, de semmit sem utálok jobban, mint öregek otthonába menni, még akkor is, ha olyan puccos a hely, mint az, amiről éppen olvasok. Tele vannak kanos vénemberekkel, akik azt hiszik, hogy csak azért, mert elmúltak hetvenöt, tök rendben van, hogy a seggedet fogdossák.

Onnan tudom, hogy ez így van, mert Milton bácsikám élete utolsó húsz évét a Napos Völgy Idősek Otthonában töltötte, négy feleségéből kettővel ott ismerkedett meg, és a szenvedélyes agónia közepette végül szívroham

vitte el. Milton bácsikám rendíthetetlenül hitt a férfiasság fokozásában és az erekciós problémákra kifejlesztett gyógyszerekben. Nem mintha mindezek jót tettek volna neki élete vége felé. Alig tudták lecsukni a koporsója tetejét, és kiver a víz, ha arra gondolok, mit élhetett át szegény asszisztens, akit arra kárhoztattak, hogy valahogy megszabadítsa a merevedésétől.

Kate feljegyzései szerint egy Virginia Peterson nevű nőt kell megtalálnom. Úgy tűnik, hogy Virginiának nem tetszett, hogy a gyerekei tanakodnak a háta mögött, és paranoiásan rettegett attól, hogy mindenét elveszik és bedugják egy öregek otthonába. Az orvosai és gyerekei szerint a korai demencia jeleit mutatja, téveszméi vannak és extrém paranoiától is szenved.

Szóval Virginia hamis személyit vett a neten, készpénzzé tette az összes megtakarítását, és az éjszaka közepén kisurrant az otthonából.

– Azanyját! – mormogom. – Nyolcvanévesen azért ez elég vagány!

Beleprüszkölök a kávéba, amikor meglátom Kate kézírását a lap alján.

Egyértelműen azt szeretné, ha leírnám, hogy fogok anélkül körbeszaglászni, hogy Virginia Peterson meglátna vagy meghallana. Örülne, ha így tennék.

Virginia fogta az új személyazonosságát, az összes pénzét, és kibérelt egy apartmant a Nyárutó Lakóotthonban.

– Nem túl szerencsés névválasztás. – Már attól sikítófrászt kapok, ha elképzelem, hogy mi folyik ott.

Az ügy elég egyszerű. Virginia gyerekei majd' beleőrülnek az aggodalomba – Kate eddig tudta lenyomozni. Nekem mindössze annyi a dolgom, hogy odamegyek, megbizonyosodom arról, hogy tényleg Virginia az, aztán hagyom, hogy a család átvegye az ügyet.

Felhívom a Nyárutót és időpontot kérek még aznap estére, hogy megnézhessem a helyet, azt hazudom, hogy van egy beteg nagymamám. Miután ezzel megvagyok, beteszem az aktákat a táskámba és az órára nézek. Mivel már percek óta ömlik a szememből a könny, tudom, hogy túl sok időt töltöttem az irodámnak nevezett lyukban. Fogom a kávésbögrémet és a táskámat, becsukom magam mögött az ajtót, és belélegzem a folyosó friss levegőjét.

Kifinomult szaglásomnak köszönhetően valami új illatot érzek, ami még nem volt ott, amikor bementem az irodámba.

– Csoki – megállok és újra a levegőbe szimatolok. Az illat Kate ajtaja

alól jön, és gondolkodás nélkül bekopogok. Elfordítom a kilincset és már félig bent is vagyok, amikor hallom, hogy azt mondja: – Gyere be!

– Kíváncsi voltam, mennyi ideig tart, mire kiszagolod – mondja Kate McClean az íróasztala mögül. – Meglátom a csokis sütit a kávégép melletti kisasztalon, és összefut a nyál a számban. – Úgy nézel ki, mintha be lennél tépve!

– A szőnyegragasztó kiütött. Azt hiszem, maradandó károsodást szenvedtem. Elhaltak az orromban a szőrszálak.

Kate a legjobb barátnőm, amióta az eszemet tudom. Mindent tudunk egymásról, és hiába próbálunk bármit is eltitkolni a másik elől, az előbb vagy utóbb úgyis rájön.

Az iroda olyan, mint egy régi fekete-fehér film másolata az ajtón levő felirattól egészen a rolóig, amik a York utcára néznek. Az asztal sötét fából készült és férfias, ugyanúgy, mint a bőrkárpék és a mellette levő székek. Antik kalaptartó áll a fal mellett különböző esernyőkkel és egy esőkabáttal. Kate mindig minden helyzetre fel van készülve.

Számára a megjelenése soha nem volt központi kérdés. Valószínűleg ez a legnagyobb különbség köztünk. Kate az a fajta nő, aki állandóan olyan kis cuki. Most is pont úgy néz ki, mint a gimnáziumban – állig érő szőke haj, fitos orr, tiszta, szürke tekintet és apró gödröcskék az arcán, amiket nem szeret, ha mások is észrevesznek, mert azt hiszi, hogy emiatt nem veszik komolyan. Csak akkor sminkeli ki magát, ha fegyverrel kényszerítik, minden nap másik férfias szabású nadrágkosztümöt és vállpántos fegyvertokot hord. Ma barna hajsálcsíkos kosztüm és fehér blúz van rajta.

Aztán végignézek saját magamon – élénkpiros leggings, fekete-fehér pöttyös selyemblúz, bokapántos Jessica Simpson magas sarkú, amitől a nap végére sikítanak a lábaim. És igen, pontosan tudom, hogy jobban állnék anyagilag, ha végre egyszer meg tudnám állni, hogy lenullázzam a hitelkártyámat, de a fagy nem mindig elég, hogy felvidítson. Egy lánynak néha cipő kell!

Egy röpké pillanatig eltöprengek azon, hogy vajon komolyabban vennének-e, ha én is ronda barna nadrágkosztümöt hordanék, de gyorsan elvetem az ötletet. Szörnyen áll a barna.

Elveszek egy sütit, és lehuppanok az egyik bőrfotelba. – Beavatnál a részletekbe? Tegnap csak annyit tudtam kivenni a telefonbeszélgetésünkből, hogy egy milliárdossal találkozunk, akinek

spermaproblémája van.

Kate elnézően mosolyog. – Igen, valami ilyesmi. Vagy az is lehet, hogy titokban vakrandit szerveztem neked.

– Akkor inkább passzolok! Nincs szükségem olyan pasira, akinek spermaproblémái vannak, mindegy, mennyire gazdag. A petefészkeim rúgnák szét a seggét. Ezek a kis bestiák virgoncak és bevetésre készek. Úgy tűnik, hogy gyereket akarnak, tök mindegy, hogy én magam készen állok-e erre vagy sem. Furcsa, mi?

– Nem, egyáltalán nem az. Mindketten elmúltunk már harmincévesek. Néha otthon is előjön a gyerekkérdés. De aztán egy pillanat alatt el is múlik, amint elmegyek a Piggly Wigglybe.

– Lehet, hogy nekem is ezt kellene csinálnom!

– Hidd el, ez a lehető legjobb fogamzásgátló!

Valaki kopog az ajtón, Lucy feje jelenik meg az ajtónyílásban. Egy idősebb úriembert enged be. Mindketten felállunk, hogy üdvözljük, Lucy pedig halkán becsukja maga mögött az ajtót.

– Mr. Tannenbaum?– kérdezi Kate, kezét nyújtva felé.

– Igen, hölgyem. Ön pedig biztosan Ms. McLean. – Mint minden savannah-i, jellegzetesen délies hanglejtéssel, vontatottan beszél, elnyújtva a szótagokat. Finoman megfogja Kate kezét, fölé hajol, miközben lágyan kezét csókol neki.

Mr. Tannenbaum körülbelül nyolcvan és a halál között lehet – teljesen ősz haj, vörös és vizenyős kék szemek. Kezei májfoltosak, és lötyög a bőr a csontjain. Látszik rajta, hogy fénykorában nagy nőcsábász lehetett, de sármos külseje mögött betegnek tűnik. A bőre sápadt, és észreveszem, hogy remeg a keze. Gyűrött anyagú vászonnadrágot és kék, végig gombos inget visel, fehér díszsebkendő kandikál ki a zsebéből. Arany lófejjel díszített sétapálcát tart lazán a kezében. A nyakamat tenném rá, hogy a lobbiban felakasztotta az Indiana Jones-kalapját a kalaptartóra. Pont olyan típusnak tűnik.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondja Kate lágyan, miközben az ülőhelyhez vezeti. – Engedje meg, hogy bemutassam Addison Holmest. Ő fog segíteni a kutatómunkában. Abból, amit eddig elmondott, remélem, ön is tudja, hogy ez az ügy nem lesz egyszerű. Eltart majd egy ideig.

– Pont az idő az, Ms. McClean, aminek nem vagyok bővében. Bármire hajlandó vagyok, hogy ezt gyorsan megoldjuk.

– Akkor vágjunk is bele! Kér egy kávé?

– Igen, két cukorral. És ha nem bánja, egy olyan süteményt is, aminek azóta érzem az illatát, hogy beléptem az ajtón.

Kate megcsinálja a kávé és kistányérral együtt odahozza az asztalhoz. – Szerintem kezdjük az elején. A lehető legtöbb névre és dátumra lenne szükségünk. A precizitás kulcsfontosságú ebben az ügyben.

Fogalmam sincs, hogy eddig mi mindenről beszéltek már egymással, szóval csak ülök, és előveszek egy jegyzetömböt a táskámból.

– Tizenhét éves voltam, amikor kitört a háború.

Feltételezem, hogy a második világháborúról beszél és nem a polgárháborúról, de figyelembe véve azt, hogy milyen öregnek néz ki, nem mernék rá mérget venni.

– Akkoriban nagyon szegény voltam. Mint a templom egere. A nagy gazdasági világválság keményen érintette a szüleimet, és az édesapám, aki a vasútnál dolgozott, 1939-ben meghalt. Így én lettem a családfő, nekem kellett gondoskodnom édesanyámról és a kisöcsémről. Akkor még nem Tannenbaumnak hívtak. Az később jött. Akkoriban Frank Hannigan volt a nevem. Mindenki csak Kis Frankie-nek hívott, mivel az édesapám neve is Frank volt.

Egy pillanatra megáll és iszik egy kortyot, de annyira remeg a keze, hogy attól félek, magára önti a forró kávé.

– Őszinte leszek, akkoriban sok zűrös ügybe keveredtem. Néhány nálam kicsit idősebb, kétes hírű fiatalemberrel kezdtem el lógni. Sokat kártyáztam, legtöbbször úgy, hogy egy fillér sem volt a zsebemben. Ha a helyzet úgy hozta, loptam. Ugyanannál a vasúttársaságnál dolgoztam, amelyik az édesapám haláláért felelős, de nem kerestem túl sokat. Még annyit sem, hogy minden nap legyen étel a családom asztalán. Aztán kitört a háború, és édesanyám a védelmi üzemben kezdett dolgozni itt, Savannah-ban. Nem akartam bevonulni. Ez a lehetőség egy percig sem fordult meg a fejemben, és a bandának, amelyikben benne voltam, megvoltak a kapcsolatai, hogy meghamisítsák az orvosi szakvéleményt, így mindannyiunkat katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánítottak. Jó ötletnek tűnt. – Felnéz és egyenesen rám bámul, kék szeme szinte belefúródik az enyéembe. – Nem vagyok büszke magamra, de sajnos nem mindig voltam jó ember.

Bátorítóan bölintok, hogy folytassa csak. Eddig egy árva szót sem írtam le. Még várom a nagy durranást. Az az érzésem, hogy van valami csavar ebben az ügyben.

– Ugyanaz az orvosi kapcsolatunk nyitott egy klinikát itt Savannah-ban. Innen mindössze két háztömbnyire. Doktor Horace Neeleynek teljesen törvényes praxisa volt a saját házában. De akkoriban az orvosok sem kerestek túl jól. Az emberek legtöbbször élelmiszerrel és egyéb dolgokkal fizettek pénz helyett, és Neeley doki felesége feleannyi idős volt, mint ő, nagy háza volt a Forsyth parknál, amit szintén fent kellett tartania.

Így hát a rendelője hátsó részében a doki olyan műtéteket hajtott végre, amiért csak kemény dollárban lehetett fizetni. Tudom, hogy a mai nők azt hiszik, ők találták fel a feminizmust és azt, hogy harcoljanak a jogaikért, de akkoriban is ugyanezek a problémák léteztek. Gyakoriak voltak a nem kívánt terhességek, főként, hogy a fogamzásgátlást nem igazán nézték jó szemmel itt délen. Senki nem akarta elismerni, hogy ezek létező problémák. Az érme másik oldalán pedig azok a nők voltak, akik nem tudtak teherbe esni. Legtöbbször, ha egy nő nem tudott teherbe esni, őt tartották selejtesnek – terméketlennek –, nem pedig a férjét. De persze ez nem mindig volt így, és a doki elkezdett kísérletezgetni.

Mr. Tannenbaum szégyenkezve elvörösödik, én meg felrántott szemöldökkel megpróbálok rájönni, hogy vajon milyen kísérletek gondolatától pirul el egy olyan férfi, mint ő.

– Doktor Neeley agyafúrt üzletember volt. Az első „nem hivatalos” spermabank Georgiában éppen ott, a doki klinikáján nyílt meg. Kiderült, hogy a doki egy igazi beteges állat volt. Nézzék el ezeket a szavakat nekem, hölgyeim, de tényleg az volt. A kísérletei során nem csak a begyűjtött mintákkal termékenyítette meg a nőket, a kezdetekben a legtöbb a sajátja volt.

Sípolni kezd az orrom, és még az is lehet, hogy önkéntelenül kicsúszik a számon egy *aúúú*, mert Tannenbaum rám néz és bólint.

– Úgy bizony – bólogat egyetértően. – De a meddőség már akkoriban is nagy üzlet volt. Annak ellenére, hogy teljesen illegális volt, az egész államban futótűzként terjedt a klinika híre. Neeley donorokat keresett, és először minket kérdezett meg. Azt gondolta, hogy vicces dolog mindenféle bűnöző és csavargó spermájával megtermékenyíteni ezeket az elegáns hölgyeket. Huszonöt dollárt fizetett minden adag hozzájárulásért a kísérleteihez. Akkoriban az rengeteg pénz volt. Annyiból legalább néhány hónapig etetni tudtam a családomat.

Ránézek a ráncos öregemberre, aki előttem ül, és az orrom még magasabb hangon kezd sípolni. Olyan agyam van, ami minden

szituációhoz hozzárendel valami képet. És ezek a képek a fejemben olyan borzalmasak, hogy legszívesebben fertőtlenítőszert öntenék a szaruhártyámra, csak hogy megszabaduljak tőlük.

– Mennyi ideig működött doktor Neeley klinikája? – kérdezi Kate. – Gondolom, a hatóságok tudtak róla.

– Hát persze, hogy tudtak – bólogat. – De akkoriban a savannah-i rendőrség a korrupságáról volt híres. Sajnálattal mondom ezt, és annak ellenére, hogy a megfelelő helyen levő barátok egyszer-kétszer kihúztak a slamasztikából. De a doki csak egy pár évig tudta életben tartani az üzletet. Kiderült, hogy az egyik páciensét hagyományos módon termékenyítette meg, ha értik, mire gondolok. – Tannenbaum felrántja a szemöldökét, nekem meg rángatózni kezd a szám széle.

– Aztán mi történt? – kérdezem.

– A feleség mindent bevallott a férjének. Majd egy éjjel a doki klinikája porig égett vagy fél tucat másik környékbeli üzlettel együtt.

– Gyűjtogatás? – kérdezte Kate.

– Hát persze! Kétség sem fér hozzá! A doki Forsyth parki háza ugyanerre a sorsra jutott, annyi különbséggel, hogy a doki, a felesége és a gyerekei is otthon voltak. Akkoriban kemény környék volt ez. Nagyon feszült volt a helyzet, a rendőrség megpróbálta eltussolni az ügyet, kutyaszorítóban voltak, mert a gyűjtogató nagyon befolyásos ember volt, viszont azt is tudták, hogy a közvélemény nyomása miatt valakit muszáj letartóztatniuk.

Igazság szerint a tüzeset, amelyben odaveszett az egész Neeley család, felnyitotta a szememet. Rájöttem, hogy jó úton járok afelé, hogy még nála is rosszabb ember legyek. Már majdnem 1942-t írtunk, szóval minden pénzemet odaadtam az édesanyámnak, és bevonultam a seregbe. Ennél jobbat nem is tehettem volna.

– Azt hiszem, egy kicsit fonalat vesztettem – mondom. Ez egyáltalán nem tűnik olyan ügynek, amit Kate elvállalna. – Nem értem pontosan, hogy mit is kellene kinyomoznunk. Tudják, hogy ki ölte meg a Neeleyéket.

– Így van, a végén letartóztatták, bár az is igaz, hogy még a tárgyalás előtt felakasztotta magát. Teljesen más ügyből kifolyólag fordultam önökhöz. Vagyonos ember vagyok, Ms. Holmes. A seregben megtanultam a kemény munkát. A háború után vállalkozásba kezdtem, és szerencsésnek mondhatom magam, mert jó érzékem van az ingatlanok adásvételéhez. Olyan ez, mint a szerencsejáték – meséli csillogó szemekkel. – És mindig

is pokoli jó hazardőr voltam. Amiben viszont soha nem voltam túl jó, az a család. Ezt most, az életem vége felé bánom leginkább. Az első feleségem jó asszony volt. Tiszta szívemből szerettem, amíg húsz évvel ezelőtt meg nem halt, de be kell vallanom, hogy számomra mindig is az üzlet volt az első.

Hallom a hangjában bujkáló szomorúságot, és érzem, hogy könnyek gyűlnek a szememben. Igazi lúzer vagyok! Már a reklámokon is bögök, az isten szerelmére! Kate rám mereszti a szemét, erre gyorsan lenézek a még szinte érintetlen sütire a tányéromon, és felcsippentek néhány morzsát, hogy egy kicsit összeszedjem magam.

– Darlával sajnos nem volt gyerekünk, hiába próbálkoztunk. Aztán körülbelül tíz évvel ezelőtt elvettem a második feleségemet – mondja szemeit forgatva. – Hetvenhat éves voltam, és már belefáradtam a magányba. Ez az egyetlen mentségem. Az a néember aztán tényleg elviselhetetlen volt! És persze nem a testemért jött hozzám, de így legalább hagyott nyugodtan aludni. Úgy hat hónap után elváltunk, de persze a végén szép kis summát adtam neki, csak hogy befogjam a száját. Aztán három évvel ezelőtt elvettem a harmadik feleségemet. – Homlokát ráncolva egy pillanatnyi szünetet tart, hogy kifújja magát. Aggódóan Kate-re nézek, de ő csak megrázza a fejét, hogy ne csináljak ebből nagy ügyet. Valami biztosan nincs rendben Mr. Tannenbaummal.

– Idősebb asszony volt – okultam az előző hibámból –, de még így is jó harminc évvel fiatalabb nálam. Két fia és egy lánya született az első házasságából, de mivel már mindannyian felnőttek, nem töltöttek sok időt velünk. Nem ő volt életem szerelme, de szerettük és tiszteltük egymást. A múlt hónapban hunyt el autóbalesetben.

– Őszinte részvétem, Mr. Tannenbaum – mondja Kate halkán.

– Hát igen, senki nem él örökké. Én magam sem. – Kicsit felhúzta a szája szélét és nem tudtam biztosan eldönteni, hogy mosolyog vagy grimaszol. – Három héttel ezelőtt egy nagyon ritka típusú rákot diagnosztizáltak nálam. Az egész testemben mindenhol áttétek vannak, és az orvosaim azt mondják, hogy már semmit sem tehetnek értem. Ugye most már értik, miért mondtam, hogy nincs sok időm?

– Egészen pontosan mit tehetünk önért? – kérdezem. Legszívesebben azonnal kirohannék a szobából, hogy egy kis friss levegőt szívjak. Mr. Tannenbaum története totál lehangol. Annyi veszteség érte életében, és az, hogy tisztában van azzal, hogy csak hetei vannak hátra, ráébreszt a saját

halandóságomra.

– Amikor szembenéztem a halállal, rájöttem, hogy van vagyonom, de nincs senkim, akire hagyhatnám. Nincsenek családtagjaim. Van egy cégem, de azt egy sokkal fiatalabb emberekből álló igazgatótanács vezeti. Vannak beosztottjaim, de ők nem a családom.

– Mi a helyzet a mostohagyerekeivel? – kérdezi Kate.

Lemondóan legyint. – Semmirekellő mindegyik. Felélik a vagyongazdálkodói alapjukat, de semmit nem tesznek, hogy vissza is tegyenek bele. A néhai feleségem aggódott az életmódjuk miatt, de sok mindent ő sem tehetett. Nem hagyok rájuk semmit, hiszen úgyis csak elherdálnák.

– Akkor kié lesz a vagyona? Biztosan van egy csomó jótékonyági szervezet, akik boldogok lennének ezzel a pénzzel – szólalok meg.

– Ebben én is biztos vagyok. De nem ezt fogom tenni. – Ismét erőtlenül felsóhajt, kiveszi a díszszobkandót az inge zsebéből és megtörli a homlokát. – A gyerekemre hagyom. Mindössze annyi a dolgom, hogy megtaláljam.

Eltart egy pillanatig, hogy leessen, mire gondol, de aztán eszembe jut, hogy donor volt Neeley doki meddőségi klinikáján, és leesik a tantusz. – Te jó ég! – mondom tágra nyílt szemmel. – Ez aztán jó kis meglepetés lesz valakinek!

– Én is azt remélem – mosolyog, és odahajol, hogy megveregesse a kezemet. – Azt biztosan tudom, hogy a mintát felhasználták és a megtermékenyítés sikeres volt. A doki mindig hencegett a sikereivel. Gyakran járt elit társasági eseményekre, és nagyon jól mulatott azon, hogy ezek a befolyásos, hatalommal bíró emberek tudtuk nélkül fattyúkat nevelnek sajátjukként.

– Tudja az anya nevét vagy bármit róla? – kérdezi Kate.

– Sajnos nem sokat. Rose-nak hívták, és nem Savannah-ban született. A férje bankár volt.

Kate szorgalmasan jegyzetel, de felnéz, amikor Mr. Tannenbaum elhallgat, és felrántja a szemöldökét. – Ennyi?

– Sajnos igen – mondja szomorúan. – Csak egyszer láttam. Csinos kis darab volt, vörös hajú. És azt hallottam, hogy fia született.

– Melyik évben?

– 1941 júniusában adtam a mintát, és azt hiszem, még ugyanabban a hónapban vagy maximum a következő hónap elején megtörtént a megtermékenyítés. Ez azt jelenti, hogy a gyerek valamikor '42

márciusában született meg.

– Ez jó kiindulási pont – mondja Kate. – Mi történik, ha esetleg még a fia megtalálása előtt elhalálozik, Mr. Tannenbaum?

– Amikor még élt a feleségem, úgy végrendelkeztem, hogy minden vagyontárgyamat és a részvényeim többségét ő örökölje. Azt is elintéztem, hogy a gyerekei jelentős összeget kapjanak. De ma megváltoztatom a végrendeletemet. Innen egyenesen az ügyvédemhez megyek, és aláírom az újat. Még ha meg is halok, mielőtt megtalálják a fiamat, a végrendeletemben kikötöm, hogy a pénzt külön számlán tartsák számára, vagy ha esetleg már ő is elhunyt, ez az összeg a gyerekeit illeti. Természetesen önök az ügy lezárásáig minden hónapban megkapják a tiszteletdíjukat. Azt akarom, hogy minden vagyonom a vér szerinti leszármazottaimra szálljon, akkor is, ha még azt sem tudják, hogy ki vagyok.

Harmadik fejezet

Húsz perccel később kicsit szomorúan és mélyen elgondolkozva állok Kate irodája előtt. Mr. Tannenbaum története igazán szíven ütött.

Nincs gyerekem vagy férjem, akikre az emlékeimet hagyhatnám. Persze ott van az anyám, de nemrég újra férjhez ment, és nem akarok betolakodni a kapcsolatukba. Néhány hónappal ezelőtt, amikor egy ideig otthon laktam, sajnos többet tudtam meg a szexuális életükről, mint akartam – szó szerint. A szobám falai vékonyak, és Vince, a mostohaapám, a hallottak alapján igazi csődör az ágyban.

Gyorsan kiköltöztem, hadd éljék az életüket. Örülök, hogy anyám boldog. Tényleg! Nagyon megviselte, amikor apám néhány évvel ezelőtt meghalt, szinte teljesen elvesztette az életkedvét. Most, hogy hozzámért Vince-hez, teljesen kivirult. De az igazat megvallva, én azt hittem, hogy én leszek a következő, aki férjhez megy.

Kilépek az ajtón és mélyen beszívom a párás levegőt. Savannah igazán gyönyörű októberben. A hőmérséklet csak ritkán emelkedik húsz fok fölé, bár a levegő sűrű és ragacsosan párás. Sötét esőfelhők gyülekeztek, mialatt a megbeszélésen voltam Kate-tel és Mr. Tannenbaummal, de még nem kezdett el esni az eső.

A vállamra dobom a táskámat, és a járdasziget felé indulok, oda, ahol a kocsimat hagytam. A fekete Mercedes még most is pont ott parkol, ahol néhány órával ezelőtt. De a Volvóm helyén mindössze egy rozsdás lökhárítót találok. A hűlt helyét bámulva abban reménykedem, hogy ha elég sokáig nézem, újra megjelenik ott, ahol hagytam. De nem ez történik. A kocsim eltűnt.

Körülnézek és meglátok egy hajléktalant, aki a park egyik padján üldögél, pont az utca túloldalán, néhány barna papírzacskó társaságában, amelyekbe a ruháit gyömöszölte. Szürke sísapkáját egészen a füléig

behúzta, a szakálla hosszú és drótszerű.

– Hé, itt meg mi a fene történt? – kérdeztem a lökhárítóra mutatva.

Felnevet, foghíjas mosollyal rám vigyorog, és az ujjait összedörzsöli, hogy világossá tegye, jó pénzért tudna némi információval szolgálni.

Sóhajtok, beletúrok a táskámba, hátha találok benne egy kis aprót. Korábban már kifosztottam az aprós dobozomat, így mindössze néhány negyeddolláros és gyűrött papírpénz van nálam, amit még a ruhaszáritóban találtam.

Átvágok az utcán, és odaadom neki a gyűrött dollárokat. – Mi történt azzal a fehér kocsival, ami ott parkolt? – kérdezem újra.

Elveszi és azzal a lendülettel zsebre is teszi a pénzt. – Leszálltak az ufók és elvitték.

Összehúrom a szemem és csípőre teszem a kezem. – Épp most csalta ki belőlem a fagyipénzemet.

– A fagyí jól hangzik! – mondja és megnyalja a száját. Fogja a papírzacskóit, és csoszogva elmegy.

– A francba! – Visszamegyek oda, ahol a kocsim volt, és átgondolom a lehetőségeimet. Hívhatnék taxit, de nincs pénzem, hogy kifizessem a viteldíjat. Felhívhatnám az anyámat, de akkor újra végig kellene hallgatnom „az egész világ biztosan a pokolra jut” prédikációját. Vagy kölcsönkérhetném az iroda kocsiját, amit Kate néha megfigyelésre használ, de legutóbb is beleültem valamibe, amit nem volt merszem beazonosítani.

Arra a végkövetkeztetésre jutok, hogy nincs mit tenni, fel kell hívnom az anyámat. Előveszem a mobilomat, amikor egy csillogó fekete furgon áll meg előttem lehúzott ablakkal.

– Úgy tűnik, bajban vagy – mondja Nick Dempsey gúnyosan vigyorogva. Nem mosolygok vissza rá. Már attól elolvadok, hogy ránézek.

Néhány hónapja viszonyunk volt, és életemben először úgy éreztem, hogy végre megtaláltam az igazit. Sajnos az érzés nem volt kölcsönös. Az, hogy gyakran kerülök zűrös helyzetekbe és az új karrier, amit választottam, betette nála a kaput. Ízig-vérig zsaru volt, és összetörte a szívemet, amikor kísértelt az életemből.

Az elmúlt hónapokban csak párszor futottunk össze. Néha Kate-nek dolgozik, én pedig mindent megteszek, hogy elkerüljem, még akkor is, amikor megpróbál velem beszélni. Még nem vagyok teljesen túl rajta, és

ha őszinte akarok lenni magammal, baromira haragszom rá.

– Nem nagy ügy. Megoldom.

Jól nézett ki. *Nagyon jól!* Nemrég volt fodrásznál, így a kis rakoncátlan göndör fürtjeit megszelídítették. Munkához van öltözve – gondosan vasalt nadrág és kék ing, ami tökéletesen illik a szeme színéhez. Látszik a vállpántos fegyvertokja, a pisztolya és a sportzakója gondosan összehajtvá fekszik a hátsó ülésen.

A savannah-i rendőröknek szigorú öltözködési előírásokat kell követniük, sok fiatal és jóképű van közöttük, de Nick úgy néz ki, mint egy filmsztár, ezért ő a rendőrségi szóvivő is, annak ellenére, hogy amúgy gyilkossági nyomozó. Tudom, hogy a nők folyamatosan legyeskednek körülötte, abban reménykednek, hogy sikerül valahogy elvetetni magukat.

– Kamuzol – mondja, és még onnan is tisztán hallom a sóhajtasát, ahol állok. – Szállj már be a kocsiba, Addison!

– Eszem ágába sincs! – Megpróbálok erős maradni, bár semmi másra nem vágyom jobban, mint hogy azt tegyem, amit mond. Érezni akarom a kölnije és az öblítője illatát. Minden olyan ismerős, hogy már abba is belesajdul a szívem, hogy rágondolok. – Komolyan. Hívok egy taxit és kész. Úgyis dolgozol.

– Kérlek szépen. – Egyenesen a szemembe néz, és valami olyasmit látok a tekintetében, amit eddig még soha. Lehet, hogy kétségbeesést? – Szükségem van a segítségedre!

Nem hallgatok a józan eszemre, és beszállok a terepjáróba.

Aggódni kezdek, amikor beállunk a sorba a Dairy Queen autós étterménél. Egy szót sem szólunk egymáshoz, és a levegőben szinte tapintható a várakozással teli feszültség. Felrántott szemöldökkel veszem el tőle a forró karamellaöntetes fagylalkelyhet, és rábámulok.

– Elég nagy bajban lehetsz, ha már ehhez folyamodsz.

– Úgy tűnt, rád fér egy kis segítség. Már vagy öt perce álltál egy üres parkolóhelyet bámulva, mire észrevetted, hogy ott vagyok.

Egészen belefeledkezem a fagyievés élvezetébe, felnyögök, amikor a cukor bejut a szervezetembe.

– Köszí, hogy elviszel, de nem fordultál le a házamnál.

– A hosszabb úton megyek.

Ó, te jó ég! Teljesen biztos vagyok abban, hogy nem készültem föl a hosszabb útra. Körülbelül két perc választ el attól, hogy letépjem a ruháimat és olyat tegyek, ami miatt mindkettőnket letartóztatnának. Ha fél méteren belül vagyok Nicktől, a hormonjaim átveszik az irányítást és leáll az agyműködésem.

– Itt vissza tudsz fordulni – szólok. – Mindenki elvétí ezt az utolsó kanyart. Tényleg nem kell a hosszabb úton menni.

– Olyan feszült vagy. Minden rendben?

Felé fordulok és hunyorítok. – Ezt most komolyan kérdezed? Miért is lenne bármi gond? Csak mert ott hagytál a kórházban, ahol lőtt sebbel feküdtem, és örökre kisétáltál az életemből, egyáltalán nem jelenti azt, hogy bármi probléma lenne. Remekül vagyok. Nyilvánvalóan te is remekül vagy. Mindketten *remekül* vagyunk!

Nick ujjai görcsösen szorítják a kormányt. – Talán, ha nem kerültél volna lőtt sebbel kórházba, nem léptem volna le.

– Akkor talán azt is elárulhatnád, mi a francért kocsikázom itt veled ahelyett, hogy simán lepuffantanálak.

– Jézusom, fegyver van nálad? – Látom a rettegést a tekintetében, ettől kicsit jobban érzem magam és elmosolyodom.

– Szingli vagyok egy nagyvárosban. Naná, hogy fegyver van nálam! Szerintem tisztában vagy azzal, hogy pontosan tudom, hogy bánjak egy csőre töltött pisztollyal.

A szexuális vibrálás szinte tapintható, ahogy Nick kérdően rám néz. – Hát persze, hogy tudom! Csodálatos emlékeim vannak arról, hogyan bánsz egy csőre töltött fegyverrel!

Szinte perzsel a testem, és azt hiszem, volt egy kisebb orgazmusom. – Itt inkább kiszállok. Csak tegyél ki a sarkon! Innen már hazasétálok.

– Savage-dzsel randizol? – kérdezi mindenféle átmenet nélkül.

– Tessék? – nézek rá döbbenten. – Miért kérdezel ilyet? Egyébként meg semmi közöd ahhoz, hogy kivel randizom.

Arcizmai megfeszülnek, összeszűkül a tekintete, és megint teljesen másik irányba fordul, mint ahol lakom.

– Talán minden éjjel mással randizom – feszítem tovább a húrt. – Lehet, hogy azért bánok olyan jól a csőre töltött fegyverekkel, mert sokat gyakorolok. Neked mi közöd hozzá? Te tűntél el az életemből! Körülbelül két perc múlva kinyitom az ajtót és kiugrom a kocsiból, szóval talán ideje lenne kiböknöd, hogy mi a fenét akarsz.

Kezdem azt hinni, hogy jobban haragszom rá, mint gondoltam. Fújtatok, mint egy felbőszült bika, és egyre agresszívakabban gesztikulálok.

– Igazad van! Igazad van! Sajnálom! Tényleg semmi közöm hozzá. – Igyekszik kicsit lazábban fogni a kormányt és látszólag eltűnik belőle a feszültség. – Szívességet szeretnék kérni tőled, bár tudom, semmi okod nincs rá, hogy segíts, de azért megkérdezem.

– Nem öltözöm be hot dognak!

Meglepetten rám néz, aztán káromkodik egyet, mert mire visszanéz az útra, éppen hogy csak ki tud kerülni egy másik kocsit. Hangos dudálás hallatszik.

– Bocsi, csak előtörtek a rossz emlékeim egy nyári munkával kapcsolatban.

– Szó sincs hotdog-jelmezeztől, bár azt azért megnézném! Szombaton lesz a bátyám esküvője, és kellene valaki, akit elvihetek magammal.

Hisztérikusan felnevetek. – Ugye csak viccelsz? Tuti tudnál találni valakit, aki szívesen elmenne veled. Nem tudom elképzelni, hogy senkivel nem randiztál az elmúlt pár hónapban. Nem tűnsz olyan típusnak, aki éjjelenként egyedül forgolódik az ágyában.

Újra összeszorítja az állkapcsát, és látom, hogy lüktet egy ér a halántékán. – Sokat dolgozom. Nincs időm randizgatni. Emellett utánad mindenki más egy kicsit unalmasnak tűnik. Nem olyan vakmerőek, mint te.

– Bezzeg te meg...

– Idefigyelj! Megfizetlek.

Kikerekedik a szemem, és az az első gondolatom, hogy ezt most ki kéne kérnem magamnak. Nem vagyok prosti! – ordítom legbelül. Aztán a praktikus oldalam felülkerekedik.

– Mennyi?

– Száz dollár.

– Száz dollár? Ugye csak viccelsz? Ötszáz dolcsi és megegyeztünk.

– Ötszáz dollár? – hebegi. – Most csak szívatsz? Ennyi pénzért bérelhetnék egy eszkort lányt és legalább a végén még szexelnék is!

– Állítsd meg a kocsit! Kiszállok!

– Jól van, jól van! – megadóan felemeli a kezét. – Ötszáz dollár.

– Hidd el, még így is olcsón megúszta! Legtöbbször, amikor látlak, még mindig ki akarlak nyírni.

A fékbe tapos, és még mielőtt magamhoz térnék, kikapcsolja a biztonsági övemet és már az ölében ülök, az üres fagyis poharam a padlón

pörög. Ajkaink összeérnek, és minden ellenállásom szertefoszlik.

Nick piszok jól csókol. Mondhatni, legendásan jól. És ez hiányzott. Jobban hiányzott, mint amennyire be merem magamnak vallani. Az ajkai lágyak, és érzem, ahogy a nyelve a számat keresi, így szétnyitom az ajkaimat és beengedem. A gyönyörtől felnyögök, ujjaimmal a vállába kapaszkodom, mialatt forogni kezd velem a világ. Bizonyos testrészeim felizzanak – olyannyira, hogy szinte lángra gyulladok. Amint hazaérek, segítek magamnak öngyulladást előidézni, miközben erről a csókról fantáziálok.

Kibújunk egymás öleléséből, mindketten zihálunk, és ugyanazt a ködös tekintetet látom a szemében, mint amikor régen szeretkeztünk. Tudom, hogy ha itt ennek nem vetek véget, elszabadul a pokol.

És ekkor valami tőle teljesen szokatlan dolgot tesz. Homlokát az enyémhez nyomja, átölel, és megvárja, amíg lelassul a pulzusunk és az égető vágó alábbhagy.

– Hiányoztál – suttogja, és egy pár pillanatig még belekapaszkodom, elmerülök a teste melegében, az érintésében. – Nem akartam, hogy hiányozz.

– Ez nekem nem megy, Nick. – Eltolom magamtól, és még mindig remegve visszamászom a helyemre és bekapcsolom a biztonsági övet. – Túlságosan fájdalmas ez így nekem.

Felsóhajt, és sebességbe teszi az autót. – Tudom, bébi! Hidd el, tudom!

Könnyek gyűlnek a szemembe, sűrűn pislogok, nehogy kicsorduljanak. Az út hátralévő részében kibámulok az ablakon. Mire Nick megáll a kocsifelhajtómnál, összeszedem magam, és megpróbálok nem arra gondolni, hogy totál csőd a magánéletem.

– Köszí, hogy elhoztál – mondom és kinyitom az ajtót, mielőtt még teljesen megállna.

– Bármikor. Komolyan mondom, Addison. Nyugodtan hívj, ha bajban vagy.

Épphogy csak becsukom a kocsiját, amikor leengedi az ablakot és utánam szól. – És Addison! Szombat este hat harmincra itt vagyok érted. Csípd ki magad!

Még akkor is tátott szájjal bámulok, amikor kitolat és elhajt.

Negyedik fejezet

Az ég két másodperccel azután szakad le, hogy bezárom a bejáratí ajtót. Lerúgom magamról a magas sarkúmat, bebotorkálok a hálósobába, és arccal az ágyra borulok. Próbálok valahogy elaludni, de csak arra az átkozott csókra tudok gondolni, húsz percig csak forgolódom, végül feladom, és Mr. Hihetetlen után nyúlok, akit az éjjeliszekevényemben tartok. Néhány hónapja vettem, és minden pénzt megért, bár az is igaz, hogy amíg Nickkel randiztam, egyszer sem szorultam rá. Az ő Mr. Hihetetlenje tökéletesen kielégített.

Egy óra múlva már lezuhanyozva, farmerben, kék selyemblúzban és egy lapos sarkú fekete cipőben állok. A hajam belőve, sminkem kész. Frissnek és nyugodtnak érzem magam, készen állok arra, hogy felkutassam Virginia Petersont a Nyárutó Lakóotthonban. Csak az a gond, hogy fogalmam sincs, hogy jutok oda. Igazából csak egy választásom van.

Rosemarie Valentine énektanár a James Madison Gimnáziumban, ahol korábban én is dolgoztam. A termem közvetlenül az övé mellett volt, és legrosszabb rémálmaimban még most is hallom, ahogy tipikus déli vibratóval musicalek betétdalait énekli. Szőke haja amolyan Farrah Fawcett stílusban göndörödik az arca körül, és mindig két tökéletes pirosítófolt van az arcán. Ártatlan búzavirágkék szemei vannak, és gömbölyded. Mindenhol.

Nem egészen tudom, hogy történt, de Rosemarie-vel barátok lettünk. Szívesen jön velem, amikor könnyű felderítésre megyek, én pedig élvezem a társaságát, mert soha nem lehet tudni, hogy milyen meglepő dolgot fog mondani.

Felhívom és megkérem, hogy jöjjön értem ötre a házamhoz, történetesen ráér, és nagyon izgatott lesz, amikor megtudja, hogy öregek otthonába megyünk. Rosemarie nem nagyon mozdul ki otthonról. Két

borjú méretű dán doggal él együtt. Egyszer láttam, hogy szájon csókolja az egyiket, rendesen nyelvvel, szóval azóta értem, hogy miért nehéz olyan férfit találnia, aki megfelel az elvárásainak.

Felhívom a rendőrséget is, és bejelentem, hogy ellopták a kocsimat. Igyekszem a lehető legpontosabb leírást adni róla, és a rendőr, akivel beszélek, azt mondja, hogy úgy érzi, valaki nagy szívességet tett nekem, de mindenesetre körözést adnak ki rá.

Öt órára az összes feszültség, amin egy rövid időre sikerült Mr. Hihetetlen segítségével enyhítenem, újra visszatér. Leginkább azért, mert látom, hogy Savage pont leparkol az autófelhajtóján. Az órámra nézek, és az ajkamba harapok, mert látom, hogy két perc múlva öt. Ha mázlim van, Savage pont bemegy a házába, mire Rosemarie ideér.

Az eső már elállt, de a talaj még mindig vizes, az ég pedig szürke és egyhangú. Mozdulatlanul állok, mert Savage különleges érzékkel valahogy mindig ráérez arra, ha megpróbálom elkerülni. Vagy az is lehet, hogy röntgenszeme van, mert hirtelen hátrafordul, és egyenesen rám néz, mintha átlátna a reluxán.

Azonnal hívom Rosemarie-t, és türelmetlenül várom, hogy felvegye.

– Hol vagy? – suttogom.

– Pont most fordulok be az utcádba. Elkéstem?

– Nem, de van egy kis gond! Savage a háza előtt áll, és nem akarok vele találkozni. Majd kirohanok és beugrom a kocsiba, még mielőtt hozzám tudna szólni, te meg gyorsan gázt adsz és elhajtasz.

– Jézusom – hallom, hogy nehezebben lélegzik a vonal túloldalán. – Izzad a tenyerem. Tudod, hogy nem bírom a stresszt.

– Nem lesz semmi gond. Ne izgulj. Itt állok az ajtóban, futórajtban.

Megfogom a táskámat, hallom a kerekek csikorgását az utca végéről, és hirtelen belém hasít, lehet, hogy túl sokat kérek tőle. Feltépem az ajtót, és egy pillanatra látom, hogy Savage döbbenten bámul, miközben Rosemarie világossárga Beetle-je átugrat a házam előtti járdaszegélyen és felborítja a kukát. Az anyósülés felőli ajtó kicsapódik, kispintelek a házból, és amennyire tudom, kerülgetem a pocsolyákat.

Még pont látom, ahogy Savage felém indul, felvonyítok, és még gyorsabban kezdek futni. Látom, amint Rosemarie kapkodja a fejét, hol Savage-re, hol rám bámul, egyértelmű pánik ül az arcán. Már majdnem bent vagyok a kocsiban, amikor hirtelen gázt ad, és a kocsi meglódul. Az ajtaja még nyitva van, miközben a kerekei átugranak a járdaszegélyen és

visszahuppannak az útra.

– Rosemarie, állj meg! – ordítok.

– Bocsánat! Csak annyira ideges vagyok – visítja. De nem áll meg.

Mint egy őrült, rohanok a kocsi mellett, közben azon agyalok, hogyan tudnék anélkül beugrani, hogy megölném magam. Ha az elmúlt hónapban nem jártam volna futni minden nap, esélyem sem lenne. Már az utca felénél járunk, amikor valahogy beugrom az anyósülésre, becsapom az ajtót, miközben Rosemarie csikorgó gumikkal elhajt.

Hátrafordulok és látom, ahogy Savage összegörnyedve rázkódik a nevetéstől.

Mindketten levegő után kapkodunk, és gyanítom, hogy a hajam és a sminkem már korántsem olyan tökéletes, mint amikor kiléptem a házból.

– Nem hiszem, hogy gengszterek sofőrjének születtem – mondja végül.

– Néha egy kicsit túlpörgöm a dolgokat.

– Semmi gond. Ha valaha bankrablásra adnám a fejemet, majd valaki mást hívok.

A Nyárutó Lakóotthon egy dombtetőn áll Chatham megyében. Minden oldalról fekete vaskapuk veszik körül, és az egész környezet buja és zöld. Rosemarie odaáll a sorompóhoz, leengedi az ablakot és megnyomja a házi telefon gombját. Szinte már várom, hogy hatalmasat dörrenjen az ég, az tökéletesen illene a hangulathoz. A Nyárutó sokkal inkább börtönre emlékeztet, mint egy olyan helyre, ahol az ember szívesen töltené el élete utolsó hónapjait.

Rosemarie megmondja a nevemet, a kapu kinyílik, végiggurulunk a hosszú autófelhajtón, és beállunk a kis parkolóba a hatalmas, gótikus, szürke, vízköpőkkel díszített kúria mellé. Kiszállunk és körülnézünk. Halotti csend van. Nincsenek madarak, állatok, autók, repülők, még a levelek sem susognak. Semmi zaj.

– Frászt kapok ettől a helytől – mondja Rosemarie. – Előbb eresztenék golyót a fejembe, mint hogy itt éljek.

Egyetértően hümmögök, és a bejárat felé indulunk. Az ajtó még azelőtt kinyílik, hogy megnyomnám a csengőt.

– Ms. Holmes? – A nő valahol huszonkettő és hetvenkettő között lehet. A túl sok plasztikai műtét miatt lehetetlen ennél pontosabban megtippleni a

korát. Az jut eszembe, hogy ha félbevágánk, megszámolhatnánk az évgyűrűit, és akkor kiderülne, hány éves is valójában. Mézszőke haja és vakítóan fehér fogai vannak, még soha életemben nem láttam ilyet. Drága fekete kosztüm és olyan piros túsarkú van rajta, amiért bármikor ölni tudnék.

– Igen, Addison Holmes vagyok – nyújtom felé a kezem. Erős, üzletasszonyszerű kézfogása van, és azon kapom magam, hogy bámulom. Még soha nem láttam senkit, aki így össze lenne rakva. Első pillantásra csinosnak tűnik, de amint alaposabban megnézem, olyan, mintha az orrát, szemét, száját Krumplifej Úrtól kérte volna kölcsön a Játékháború egyik részéből.

– Vicki Dawson vagyok. Örülök, hogy eljöttek hozzánk – mondja, és becsukja mögöttünk az ajtót. – Biztos vagyok benne, hogy a nagymamája remekül fogja magát érezni a NYUL-ban. A lakóink aktív társasági életet élnek, tágas szobájuk van, huszonnégy órás orvosi ügyeletet biztosítunk a hét minden napján, ha szükség van rá, vagy ha bármilyen vészhelyzet állna elő.

Hirtelen rájövök, hogy mit jelent a NYUL. Okos döntés volt részükről rövidítést használni. Sokkal jobb érzés egy puha, bundás kisemlősre gondolni, mint öregek otthonára.

– Csak kövessenek, és bemutatom önöknek az idegenvezetőjüket – mosolyog, és újra elvakít a fogai fehérsége. – Lakóink önkéntes munkát végezhetnek, a kirándulások és a közösségépítés csak néhány a lehetőségeink közül. Minden apartmant hetente háromszor takarítanak. Reggelit, ebédet, vacsorát biztosítunk minden nap, plusz uzsonnát délutánonként. Csütörtökönként teaestet, egyfajta elegáns társasági eseményt tartunk. Vasárnaponként templomi misére lehet menni, hétfőnként pedig a városba vásárolni. A szerdákra buszos programokat szervezünk. Mozi, uszoda és konditerem is van.

– Húha, a nagyid imádni fogja ezt a helyet – suttogja Rosemarie.

Nagy a kísértés, hogy én magam költözzek be a Nyárutóba. Itt aztán tényleg minden megvan. Fiatalok ugyan nincsenek, de ezen a kis problémán hajlandó lennék felülemelkedni.

Valahogy még meg kéne néznem a lakókat, de ekkor egy férfi tűnik fel az irodák irányából, aki döbbenetesen hasonlít Vickire. Körülbelül harminc centivel magasabb, ugyanolyan mézszőke haja és kék szeme van.

– Ő a fivérem, Victor – mondja.

Kezet fogok vele, és azonnal meg is sajnálom mindkettőjüket. Nem lehetett könnyű ilyen nevekkal felnőni.

– Elnézést, hogy félbeszakítom a beszélgetést, de van egy sürgős konferenciahívásunk – szabadkozik.

– Ó, igen – mondja Vicki. – Teljesen kiment a fejemből. Csak gyorsan bemutatam a hölgyeket Delorisnek, ő majd körbevezeti őket.

Victor biccentve elköszön, Vicki kinyit egy hatalmas, szárnyas tölgyfaajtót, ami egy tágas bálterembe vezet. Zene szól a hangfalakból – tipikus big band korszak, olyan zene, amit anyám szokott hallgatni –, és néhány pár táncol a terem távolabbi részén. A terem hátsó falánál hosszú bárpult áll bárszékekkel. Az egyik sarokban pingpong-, a másikban biliárdasztal. Néhány asztalnál dominózni vagy kártyázni lehet. Igazi öregek paradicsoma.

– Húha – suttogom.

– Mesés, ugye? – kérdezi Vicki. – Hadd mutassam be önöknek Delorist.

Hirtelen eszembe jut, hogy dolgozni jöttem, és nem azért, hogy felmérjem a helyet a nagymamám számára, aki már jó néhány éve meghalt. Gyorsan végignézek a termen, hátha meglátom Virginia Petersont, de sehol sincs. Bár valószínűleg még akkor sem ismerném meg, ha pont előttem állna. Az emberek egy bizonyos kor után hajlamosak szinte a megtevesztésig hasonlítani egymásra.

Egyértelműen ugyanahhoz a fodrászhoz járnak. Az összes nőnek rövid haja van, hamvas szürkétől a barackszínű árnyalatig, tökéletes hullámokba rendezve.

Vicki a pingpongasztalokhoz vezet minket, és elképedve hallgatom, ahogy az egyik nő, élénkvörös ruhában, ami a kelleténél többet mutat a megereszkedett bőréből, éppen a játékpartnerét szekálja.

– Csak ennyit tudsz, Wilbur? Ennél még a nagyapám is jobban játszik.

Wilbur nem néz ki túl jól. Szakad róla a víz, és az arca egyre vörösebb és vörösebb lesz minden gúnyos megjegyzés után. Aztán Deloris leüti a meccslabdát, és úgy dobja az asztalra az ütőt, mint a rapperek a mikrofont.

– Na! Ezt kapd ki, vén szaros! Senki nem taszít le a trónról!

– Csak nehogy egyszer valaki az erkélyről lökjön le – hallom valahonnan a tömegből.

– Hallottalak, Janice Walker. Talán inkább a saját házad táján kéne körülnézned. Nekem úgy tűnik, hogy inkább amiatt kellene aggódnod, ami a kertben folyik George és Netta között.

A nő, aki valószínűleg Janice Walker, összehúzza a szemét, gyorsan megfordul és egyenesen a dupla ajtó felé siet, ami a hátsó kertbe vezet. Aztán Deloris ránc néz.

– Ők az újak? – kérdezi Vickit, miközben végigmér. – Szokott pingpongozni?

– Nem, asszonyom – válaszolom, és kicsit hátralépek. Frászt kapok tőle, habár a vállamig sem ér. Most, hogy szemből is látom, sokkal jobban értékelem azt, ahogy hátulról néz ki. Vörös ruhája mélyen dekoltált, de a méreteiből ítélve, nincs az a melltartó a világon, ami az egészet megfelelően alátámasztaná ahhoz, hogy jól mutasson ebben a szettben.

– Én egész jól játszom – kotyog bele Rosemarie.

Már maga a gondolat, hogy ezek ketten vérre menő pingpongmeccset játszanak, halálra rémít.

– Milyen kár, hogy ma nincs időnk ilyesmire – vágok közbe, még mielőtt Deloris reagálhatna. – Ha a nagymamám ezt a helyet választja, sort kerítünk erre is.

– Akkor körbevezetem önöket – mondja Deloris. – Kövessenek. Innen átveszem, Vicki.

Látom, hogy Vicki szája széle gúnyosan megrándul, ahogy búcsút int nekünk. Legalább van humorérzéke.

Követjük Delorist a teremből vissza az előcsarnokba.

– Tudják, mi a jó az öregségben? – kérdezi.

– Nem – válaszolom. Egyetlen dolog sem jut eszembe, amitől jobban várnám, hogy megöregedjek. Az ember külseje tragikus lesz, a memóriája jobb esetben is csak véletlenszerűen működik. Naponta minimum negyvenkét gyógyszert kell bevennie, hogy valahogy életben tartsák, arról nem is beszélve, hogy pelenkát kell hordania.

– Egyáltalán nem izzadok. Olyan, mintha az összes testnedvem elpárolgott volna. Nézze ezt a ruhát! Vörös szatén, és csontszáraz.

– Teljesen odavagyok ezért a ruháért – mondja Rosemarie. – Szerintem tökéletes a szabása egy olyan nőnek, akinek hozzám hasonló adottságai vannak.

Deloris eltöprengve bólint. – Régebben én is valahogy úgy néztem ki, mint maga. Nem is tudom, mi történt a külsőmmel. Egy nap felébredtem, és láss csodát, hirtelen három hasam volt, a mellem meg eltűnt.

Reménykedem, hogy valahol a túránk során találunk egy kis bort. Rám férne két-három üveggel.

– Hogy hívják a nagymamáját?

Csak akkor jövök rá, hogy hozzám beszél, amikor senki nem válaszol, és úgy döntök, az a legjobb taktika, ha valamelyest ragaszkodom az igazsághoz.

– Madeline – válaszolom.

– Szeret pingpongozni?

– Ha jól tudom, nem igazán. A szappanoperákat és a bourbont szereti. – Nagyjából ennyire emlékszem a nagymamámmal kapcsolatban.

– Tipikus déli nő. Menjünk fel itt, és megmutatom a szobákat.

Követjük háromemeletnyi lépcsőn keresztül, és mindketten úgy fújtatunk, mint egy gőzmozdony, mire felérünk a legfelső szintre. Az én testnedveim még egyértelműen nem száradtak ki, mert mire felérünk, csorog a hátamon a verejték.

– Van lift? – kérdezem. – Nem hiszem, hogy a nagymamám minden nap meg tudná mászni ezeket a lépcsőket.

– Hát persze. De nem szeretem a lifteket. Puhányoknak valók. Ezt persze nem sértésnek szántam.

– Semmi gond.

Megmutat egy csomó apartmant, amik nagyobbak, mint az egész házam, emellett még egy társalgót, könyvtárat és zeneszobát. Sehol sem látom Virginia Petersont, és arra gondolok, hogy talán a saját szobájában dekkol.

A második szinten járunk, teljesen hullá vagyok, és legszívesebben már mennék.

– Mi ez a zaj? – kérdezi Rosemarie.

Egy pillanatra megállok, fülelek, és nagyon halk zümmögő hangot hallok. Nem is figyeltem fel rá, amíg Rosemarie nem szólt.

– Ja, ez? – mondja Deloris. – Már vagy két napja hallom. Azt hittem, hogy a dobhártyám készül felrobbanni vagy valami ilyesmi.

– Mintha innen jönne – mondja Rosemarie, akinek olyan a hallása, mint egy denevéré, és pont olyan elszánt, mint egy pitbull.

– Ez Martha Martin szobája. – Deloris odamegy, és fülét az ajtóhoz nyomva hallgatózni kezd.

– Tegnap mellkasi fájdalmakra és légszomjra panaszkodott, ezért bevitték a kórházba. Talán bekapcsolva hagyta a tévét.

Kinyílik a szomszéd szoba ajtaja és bingó – Virginia Peterson dugja ki a fejét. Amióta Kate-nek dolgozom, rájöttem, hogy nem vagyok túl jó abban, hogy megtaláljak embereket. Legtöbbször csak mázlim van, pont

mint most is.

– Mi ez a nagy jövés-menés itt? A Buffy-maratont nézem.

– Valami zaj jön Martha szobájából. Talán úgy hagyta a tévét.

– Hm – mondja Virginia. – Már én is gondolkoztam azon, hogy mi lehet az. Azt hittem, hogy kezdek megsüketülni. – Kijön a szobájából és becsukja maga mögött az ajtót. Egyértelműen ő Virginia Peterson. Hála az égnek, mert már teljesen kész vagyok.

– Van kulcsom a szobájához – mondja Virginia. – Mindjárt kikapcsolom. Hallom, hogy talán már holnap kiengedik a kórházból.

Virginia kinyitja az ajtót, és mindannyian benyomulunk Martha Martin szobájába. Pont olyan, mint az összes többi apartman. Martha szereti az Anna királynő stílusú bútorokat, a csipke zsúrterítőket és a teáskannákat. Mindenhol teáskannák vannak.

De a tévé nincs bekapcsolva. Körülnézünk, halljuk a ventilátorokat és a többi elektromos kütyüt, de a hang nem ezekből jön. Hanem az ágy alól. Mindannyian egy oldalra állunk és döbbenet nézem, ahogy Deloris úgy emeli fel a matracot, mintha tollpihe lenne.

– Nos, ezt még én sem hiszem el – hebegi.

Rosemarie úgy szorítja a kezemet, hogy csoda, hogy nem töri össze a csontjaimat. Martha Martin gigantikus lila vibrátora rezeg a rugós ágykeretben, enyhén ugrál, mivel a legmagasabb fokozatra van állítva.

– Azt hiszem, most már mindannyian értjük, hogy miért panaszkodott heves szívdobogásra – mondja Deloris. – Méretes darab, de az enyém nagyobb.

– Az enyém is – teszi hozzá Virginia. – A Mr. Csődör modellt használom, csak óvatosan kell bánni vele, nehogy teljesen szétüssön mindent ott belül.

Deloris rezzenéstelen arccal odanyúl, kikapcsolja a vibrátort és visszahajtja a matracot.

– Nem tudom, hogy vannak vele, de én szívesen meginnék egy kis bort.

Ötödik fejezet

Péntek

Másnap reggel, amikor felébredek, szinte vattát köpök, de mégis valahogy ráveszem magam, hogy felkeljek. Kizárt, hogy ma reggel anélkül csináljam meg az edzést, hogy megigyam a kávémat, szóval gyorsan legurítok egy csészével, még azzal sem foglalkozom, hogy szétégeti a számam.

Felveszem a neonrózsaszín lasztextsortomat, a sportmelltartómat, és nyújtok, mielőtt elkezdeném a felülésekkel kínozni magam. Az agyam még mindig borgőzben úszik az előző éjszaka miatt, így arcizmom se rándul, amikor látom, hogy csak a felülésekhez kétszer annyi időre volt szükségem, mint normál esetben. Ha már teljesen magamnál lennék, biztos, hogy nem felejténém el megnézni, hogy Savage kint van-e valahol, mielőtt elindulok futni.

Éppen elhaladok Spock háza mellett, amikor meglátom, hogy Savage szembe jön. Úgy tűnik, már végzett a futással. Levette a pólóját, izmos mellkasán izzadságcseppek gördülnek végig, sortja épp csak a csípőjén lóg. Döbbenten nézem, ahogy az ajtók kinyílnak, a nők kidugják a fejüket és nézik, ahogy elhalad. A teste tényleg nem utolsó látvány.

Átvág az úton, egyenesen felém tart, és rájövök, hogy a kis rózsaszín sortomban aligha tudok észrevétlen maradni. Tovább futok és remélem, hogy érti a célzást, de felveszi velem a tempót és csatlakozik hozzám.

– Hogy van a fejed? – kérdezi, miután én meg sem szólalok. Persze leginkább azért nem, mert arra koncentrálok, hogy lélegezzek, nem pedig azért, mert bunkó akarok vele lenni.

– Úgy tűnik, túl sok bort ittam az idős hölgyekkel múlt éjjel.

A szemem sarkából látom, hogy elhúzza a száját.

– Mármint miután beverted a kocsi ajtajába a tegnapi attrakció közben.

– Ja, hogy arra gondolsz. – Már most szúr az oldalam, pedig még a háztömb felénél sem járunk. – Elég kemény a fejem. Szinte fel sem tűnik, ha beverem valahova. Nem végeztél még a futással mára?

– Egy pár extra kilométer ide vagy oda, nem számít.

– Jó neked – lihegem. Már most csavarni lehet az izzadtságot a sortomból és tuti, hogy az arcom is rákvörös.

– Segíthetnék az edzésben és formába hozhatnálak még a fizikai állóképesség-vizsga előtt. Jobb kondiban vagy, mint korábban, és már a környékbeli lakók sem panaszkodnak, hogy telehányod a kertjüket.

– Nem kellene már munkába készülődöd?

– Kivettem egy hosszú hétvégét. Tegnap sikerült lezárnom egy ügyet, úgyhogy pont jó az időzítés. Miért nem akarod, hogy segítsek? Csak nem idegesítelek?

– Pont úgy érzem magam tőled, mint egy rab, aki éppen elejtette a szappant a zuhanyzóban. Ebben a pillanatban nem tűnik túl jó ötletnek, hogy te legyél a személyi edzőm.

Már az emelkedőnél tartunk, látom a házamat, de egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy el tudok futni odáig. Talán az lenne a legjobb, ha simán lefeküdnék Mr. Sandusky kertjében és magzati pózba kucorodnék.

Beszélni sincs erőm, próbálok a levegővételre koncentrálni és túlélni, hogy iszonyúan szúr az oldalam. Egy pillanatra feltűnik, hogy Savage még csak nem is zihál, és a bennem bujkáló versenyszellem kíváncsi arra, hogy meg tudom-e izzasztani egy kicsit. Szóval legmagasabb fokozatra kapcsolok és végigsprintelem az utat hazáig.

Amint a kocsifelhajtóhoz érek, iszonyatosan begörcsöl a vádlim, és sikítva összerogyok.

– Mennyire gyűlölöm ezt az egészet! – A fogaimat csikorgatom, miközben az összerándult izmot dörzsölgetem. – Utálok futni, edzeni, izzadni, jógázni, nem is beszélve azokról az átkozott felületekről.

Savage mellém térdel és átveszi a masszírozást, én meg csalódottan konstátálom, hogy semmi értelme nem volt a sprintelésnek. Még csak nem is zihál.

– Miért várják el a nőktől, hogy ilyeneknek tegyék ki a testüket? A társadalom nem tudja, hogy nekünk, nőknek puhának és gömbölydednek kellene lennünk és egész nap pitét sütnünk?

– Ha jól látom, a feminista szervezetek nem téged hívatgatnak egész nap.
– Ennem kell egy fánkot.
– Tényleg nem akarok témát váltani ebben a kritikus, mondhatni drámai pillanatban, de mostanában nagyon üresnek tűnik a kocsifelhajtód. Habár már az is meglep, hogy a kocsid eddig bírta. Az az ócskavas négykerekű halálcsapda volt.

– Tegnap valaki ellopta az iroda elől.
– Nem szeretnék illúzióromboló lenni, bébi, de kizárt, hogy valaki ellopjon egy olyan kocsit. Nem lehet, hogy azt hitték, hogy bontásra ítélt ócskavas?

– Teljesen jó kis autó volt. Működött. Legtöbbször. És most, hogy nincs akkora hőség, a szaga sem volt olyan elviselhetetlen.

Kezd kiállni a görcs a vádlimból és az agyam is tisztul. Savage keze szinte perzseli a bőrömet, és rájövök, hogy már nem dörzsöli a lábamat, sokkal inkább finoman fel-le siklik a keze a vádlimon, amitől olyan helyeken kezdek izzani, amikről inkább nem beszélnék, és szinte elolvadok.

– Mi ez a lárma? – kérdezi Mr. Walner, a másik oldalon lakó szomszédom. Nyugdíjas és egy akkora '52-es Cadillacje van, ami nem fér el kocsifelhajtóján.

– Ne aggódjon, Mr. Walner – válaszolja Savage. – Csak izomgörcs.

– Mit ordibálnak itt kint? A szappanoperámat szeretném nézni.

Felhördülök, amikor megismerem Jemimah Blaze hangját. Egyáltalán nem illik erre a környékre. Az utcámban főleg fiatal házaspárok és öreg nyugdíjasok laknak. Csak Savage és én vagyunk kakukktojás. Jemimah Blaze pedig igazi szörnyszülött.

Mielőtt a kertvárosba költözött, cirkuszi mutatványos volt, emberek korát és magasságát tippelte meg. Olyan kicsik a kezei, mint egy mosómedvének, mindenhol szőrös, és úgy káromkodik, mint egy kocsis. Frászt kapok tőle.

– Minden rendben – mondom. – Csak elestem.

– Legközelebb úgy essen el, hogy közben egy kicsit megrántja, hogy ő legyen fölül. Én pont így vesztettem el a szüzességemet. Persze mi egy sátorban voltunk, és a pasinak csak egy lába volt, szóval amint lerántottam, esélye sem volt, hogy felkeljen és elmeneküljön.

– Jézusom! – hebegem, és látom, hogy Savage próbálja visszatartani a nevetést.

– Van egy kis lóbalzsamom a házban – szólal meg Mr. Walner. – Olyan szaga van, mint a medve vizeletének és a temető földjének együtt, de használ.

– Köszönöm, tényleg nem kell – válaszolok, még mielőtt Savage megszólalhatna. – Már jobban vagyok. – Négykézlábra fordulok, és Savage kinyújtott kezébe kapaszkodva feltápászkodom. Egy pillanatra levegőt sem kapok a fájdalomtól, amikor ráállok a lábamra és néhány másodpercig körbesántikálok.

– Semmi izgalmas nem történik errefelé – morogja Jemimah. – Reménykedtem, hogy legalább egy frontális balesetet látok majd, amikor kijövök.

– De nem ma – mondja Savage.

– Hm. – Becsapja az ajtaját, hogy ő is visszamenjen szappanoperát nézni.

– Sokkal csendesebb volt a környék, mielőtt maga ideköltözött – teszi hozzá Mr. Walner, mielőtt visszamegy a házába.

Felsőhajtok, és hazafelé indulok, fel sem tűnik, hogy Savage mögöttem jön, amíg meg nem próbálom becsukni az ajtót és egy tompa puffanást nem hallok.

– Köszí a segítséget – mondom, és már megyek is a fürdőszoba felé. – Most már hazamehetsz, hogy békében haljak meg.

– Reggeli után jobban érzed majd magad.

– Mit szólna, hogy nincsenek fánkok a konyhapulton?

– Menj el zuhanyozni, Morgó, majd én megcsinálom a reggelit. Csúcsformába hozlak a vizsgára. Már nincs sok időnk.

Szinte nem is figyelek arra, amit mond, csak azt hallom, hogy becsukódik a bejárati ajtó. Kibújok az izzadt sortomból és belenézek a fürdőszobatükörbe.

– Te jó ég! – A hajam tele van fűvel és falevelekkel, a bőröm meg tetőtől talpig mindenhol vörös foltos. A jó hír viszont az, hogy amúgy a testem piszok jól néz ki. Minden nap be tudom gombolni a nadrágomat, és legtöbbször a hasam is lapos. Mindig is egész jó melleim voltak, bár már elmúltam harminc, így soha nem tudhatom, hogy még meddig fognak ilyen hetykén ágaskodni. Felkészültem arra, hogy egy reggel majd a hasamat verik.

Jó húsz percig állok a zuhany alatt, elhasználom az összes meleg vizet, de megéri, mert mikorra végzek, az izmaim már nincsenek görcsben és

már hányni sem akarok. Elhatározom, hogy ma délelőtt itthon dolgozom, szóval belebújok egy puha, szürke pamutpizsamába és egy régi Metallica pólóba, amit még gimnáziumban kaptam. Hatalmas lyuk van a hóna alatt, de nincs szívem kidobni.

Copfba fogom a hajam, bekrémezem az arcom, és kimegyek a konyhába. Ahol azt látom, hogy Savage éppen tökéletesen otthon érzi magát nálam.

– Te meg mit csinálsz?

Már lezuhanyozott, khaki sort és szűk póló van rajta – most éppen kék. Mezítláb van, banánt szeletel és beleteszi a turmixgépbe.

– Reggeli protein-turmixot. Ez majd egész napra ellát energiával.

– Van benne fánk?

– Ha attól megiszod, akkor igen, van.

Sóhajtok, kihúzok egy bárszéket, és nézem, hogy mennyire természetesen viselkedik a konyhában.

– Sokat főzöl?

– Persze. Egyedülálló férfi vagyok, örült időbeosztással. Vagy főzök, vagy éhezem.

Elém teszi a turmixot, és nem tudom megállni, hogy meg ne kérdezzem, miért zöld. Minden, ami zöld, valahogy gyanakvással tölt el.

– Szóval ez az íz majd segít átmennem a fizikai állóképesség teszten? – kérdezem kételkedve.

– Ez és egy jó adag kardió edzés és erősítés. Minden egymásra épül. És sokat segítene, ha elfelejtenéd a fánkokat.

Nagyot kortyolok a turmixból, és megpróbálom nem kiköpni. Olyan íze van, mint a fű és a banán keverékének. Savage néhány korttyal lehúzza, és úgy tűnik, hogy tökéletesen elégedett magával.

– Nincs is benne fánk.

– Akkor bizony hazudtam.

– Nem te vagy az első. Ha végeztél azzal, hogy megpróbálsz megölni, lenne egy kis munkám.

– Min dolgozol?

Odacsúsztatom elé a Johnny Sakko-aktát a pultron. Arra még nem készültem fel, hogy beszéljek neki a Tannenbaum-ügyről. Savage hajlamos arra, hogy beleüsse az orrát a dolgokba és dirigáljon. Ebben nagyon is hasonlítanak egymásra Nickkel.

Savage halkan fütyönt.

– Johnny Sakko kemény dió. A hatóságok már régóta próbálják elkapni. Dörzsölt alak. Kivel mész az étterembe? Szükséged lehet erősítésre. Kell valaki, aki megvéd.

– Tudok magamra vigyázni. Nem kell, hogy bárki is megvédjen. – Rezzenéstelen arccal hazudok. Még a legjobb napjaimon is kellene valaki, aki vigyáz rám.

– Nem mehetsz el egyedül vacsorázni egy olyan helyre, mint a Mambo. Szánalmasan néznél ki ott magányosan szombat este. Szerencsére pont ráérek. Amúgy meg kocsid sincs.

Bakker, ez kiment a fejemből.

– De ez nem randi.

Amikor jó néhány hónapja megismerkedtünk, megzsarolt, hogy menjek el vele randizni. Párszor elmentünk együtt szórakozni az elmúlt hónapokban, de mindig ügyeltem arra, hogy ezeket ne hívjam randinak, mert egyszer valami olyasmit mondott, hogy az ötödik után új szintre emeljük majd a kapcsolatunkat. Ami valószínűleg azt jelenti, hogy vízszintes helyzetben meztelenül fetrengünk, így inkább igyekszem elkerülni a randi kifejezést.

– Pusztán üzleti alapon – mondja összeszorított szájjal. – A Mambo olyan hely, ahol mindenki lesi a másikat. Legyél nagyon szexi.

Elmegy, én meg bezárom mögötte az ajtót. Egy kicsit aggaszt, hogy nem-randira megyek Savage-dzsel. Számomra ő maga az ördög, olyan kísértés, amitől távol kellene magam tartani, de képtelen vagyok rá. És minél több időt töltök vele, annál nehezebb ellenállnom. Ez az egész óriási hiba lenne.

Elmosom a turmixgépet, és felteszek még egy kávé. Szerintem legalább két csészével meg kell innom, hogy valahogy eltűnjön ez a fűíz a számból. Amint kész, odaviszem a laptopomat, a csészémet és a Tannenbaum-aktát a konyhaasztalra.

Aggasztó, hogy milyen könnyű információhoz jutni az emberekről, főleg azokkal a programokkal, amilyeneket a nyomozóiroda használ. Teljes háttérinformáció-ellenőrzést végzek Mr. Tannenbaumról a saját feljegyzéseimhez, és elkezdek egy Rose nevű nőt keresni Georgiában, aki a negyvenes években ment hozzá egy bankárhoz.

Hagyom, hogy fusson a program, addig csinálom magamnak egy szendvicset. Kicsit lelkiismeret-furdalásom van, hogy fehér kenyeret eszem teljes kiőrlésű helyett és majonézt mustár helyett, de szerintem a

fűturmix valószínűleg kiegyenlíti ezt a kis csalást. Megeszem hozzá egy sütit, hogy igazán kiegyensúlyozott legyen az étrendem.

Mire befejezem az ebédet, a számítógép is végez a kereséssel. Több mint háromszáz Rose-t talál. Legbelül rosszabbra számítottam, mert Georgia lakossága hárommillió körül volt a negyvenes években.

Ki kell húznom a listáról azokat, akiknek nincs fiuk, és onnan tovább szűkíteni a kört. Az a baj, hogy ez az egész nagyon időigényes. Egyesével kell haladnom, mert olyan programom nincs, ami ezt elvégezné helyettem.

Felnézek az órára, már fél nyolc van, rögtön pánikolni kezdek. Nincs túl sok időm, hogy szexissé varázsoljam magam. És arra is rájöttem már, hogy minél öregebb vagyok, ez a művelet annál tovább tart. Kikapcsolom a gépet, és berohanok a hálószobába a gardróbhoz. Előveszek egy piros csőruhát, ami olyan szűk, mintha rám lenne festve. A piros nagyon jól illik a barnás bőrömhöz.

Nincs időm, hogy becsavarjam a hajamat, szóval úgy döntök, hogy inkább kivasalom és egyenesen hátrafésülöm. Mondjuk ebben a páratartalomban maximum két percig marad ilyen, miután kilépek az ajtón. Kisminkelem magam, drámaian füstös szemeket csinálok. A számra vörös rúzs, arra pedig csillogó szájfényt teszek, hogy miután megszárad a rúzs, ne legyen olyan az ajkam, mint a smirgli.

Ahhoz képest, hogy fél óra alatt készültem el, egész jó az összkép. Ugyan nem kapok levegőt ebben a ruhában, de az oxigént túlértékelik, ha arról van szó, hogy az ember jól nézzen ki. Testszínű magas sarkú mellett döntök, hogy még hosszabbnak tűnjenek a lábaim, de amikor fel akarom venni, rájövök, hogy csak félig tudok lehajolni, szóval kirugdosom a gardróból egészen az ágyam előtti kis ülőkéig. A kezemet hátratéve megtámaszkodom és óvatosan leülök, remélem, hogy a ruha nem pöndörödik le rólam sem alul, sem felül. Belecsúsztatom a lábfejemet a cipőbe, aztán valahogy sikerül felemelnem a lábamat és bekapcsolni a bokapántot.

A ruha felcsúszik a csípőmig, és szúró fájdalmat érzek a vádlimba, ami ma reggel begörcsölt. Ha most bárki belépne, nem élném túl azt a szégyent, hogy többet látna az intim testrészeimből, mint a nőgyógyászom. Szerencsére mindent sikerül lehúznom és a helyére tennem, mire Savage kopog az ajtón.

Beteszem az aktát a táskámba és ajtót nyitok. Minél hamarabb túl akarok lenni az estén, hazajönni és végre kiengedni a belső szerveimet a ruha

fogságából, szóval be se hívom. Meg vagyok győződve arról, hogy a fűturmixtól érzem ilyen szűknek a ruhámat. Mindenki tudja, hogy az egészséges kaják felfújnak.

– Szép ruha, kár, hogy szinte nem is látszik – mondja. – Gondolod, hogy kibírja az estét? Ma éjjel nem szívesen ölnék embert.

– Kritikus a helyzet, de jelen pillanatban félek levenni ezt a ruhát és valami mást felvenni helyette. Nem szeretnék kárt tenni magamban.

Odasétálok Savage fekete Expeditionjéhez és érzem, ahogy röntgenszemekkel végigpásztáz hátulról. Megfordulok, hogy lássam az arcát – leesett állal néz, a szemei szinte feketék és csak résnyire vannak nyitva. Felrántom a szemöldökömet, ő pedig megrázza a fejét, mintha transzba esett volna, és abból próbálna magához térni.

– Segítsek beszállni?

Sóhajtok és ránézek a kocsi fellépőjére.

– Csak vigyázz, hova nyúlsz!

– Vigyázni fogok.

Kinyitja az ajtót, a derekamnál fogva megfog, mint egy liszteszsákot, és berak az ülésre. Ide-oda dülöngélek, mint egy keljfeljancsi, mert nem nagyon tudok hajolni, de végül sikerül valahogy feltornáznom magam ülő helyzetbe.

– A Porsche Kate irodájánál van. Azt mondta, hogy pont a ház előtt áll, szóval csak be kell menned és elkérned a kulcsot Lucytól. A kamera és minden más már be van állítva, és a céges hitelkártya bent van a középkonzolon, azzal fizetsz majd a vacsoráért.

– Rendben, haver.

Az út rövid és csendes, leginkább azért, mert spórolok a levegővel. Savage-nek pedig sikerül pont az ezüst Porsche mögött leparkolnia. Gyönyörű kocsi, de fogalmam sincs, hogy fogok annyira lehajolni, hogy betuszkoljam magam.

Savage igazi úriember módjára kiszáll, átjön az oldalamra és kisegít, én pedig nekidőlök a kocsinak, amíg bemegy a kulcsért. Kate és Lucy sokszor késő estig dolgozik, és amikor Savage visszajön a kulccsal, ők is ott jönnek mögöttem. Csak arra nem számítok, hogy Nick is velük van.

– Mozgalmas hétvége – mondja.

– Valahogy ki kell fizetnem a számlákat.

Kate nevetésben tör ki és ettől egy kicsit enyhül a feszültség, de egyértelművé akarom tenni, hogy már semmi köze nincs a dolgaimhoz, és

az egyetlen oka, hogy elmegyek a bátyja esküvőjére az az, hogy fizet érte.

– Te jó ég, Addison. Hogy tudsz egyáltalán ülni abban a ruhában?

– Majd elmondom, ha rájöttem.

– Olyan, mintha rád lenne festve. Hogy a francba vettél alá fehérneműt?

Érzékelem, hogy Nicknek és Savage-nek is elakad a lélegzete, én meg elvörösödöm.

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy szerencsére vannak rendőrségi kapcsolataim, ha esetleg elengedne a varrás. De kérlek, ne mondd meg az anyámnak, hogy nincs rajtam bugyi. Tuti megölné.

– Ha így léptél ki a házadból, akkor már valószínűleg tudja. Anyai megérzés.

Kate-nek teljesen igaza van. Anyám mindig különleges érzéssel tapint rá, ha valami erkölcstelen dologra készülök.

– A kamera a helyén, és mindent vesz. Remélhetőleg bekapják a csalit. Amint a kocsik kigördül a garázsból és bármilyen ügyletbe kezdenek, lecsapnak rájuk. Remélem, hogy sikerül lekapcsolniuk Johnnyt.

Savage kinyitja nekem az ajtót, és felrántja a szemöldökét, hogy szálljak már be.

– Most vagy soha.

Mindenki visszafojtott lélegzettel vár, amíg behajtogatom magam a kocsiba, de szerencsére mindezt sikerül anélkül megcsinálnom, hogy látnák, milyen lett a legutóbbi bikinigyantám. Savage becsukja az ajtót, átmegy a másik oldalra, én pedig egy pillanatra elkapom Nick tekintetét, amint engem bámul, de semmit nem tudok leolvasni az arcáról.

Hatodik fejezet

Nagyon csendben vagy – szólal meg Savage, miközben a forgalomban szlalomozunk.

Savannah-ban az éjszakai élet sokat változott az elmúlt pár évben, főleg a folyóparton. Bárok és klubok nyíltak nem messze a hotelektől és a lakóházaktól. Szerencsére a rendőröknek legtöbbször sikerült megakadályozniuk, hogy a részek belefulladjanak a Savannah folyóba.

Megcsörren a telefonom és látom, az anyám hív. Biztos, hogy van egy beépített embere a környéken, de fogalmam sincs, ki lehet az. Amikor Nick először aludt nálam és a kocsija a házam előtt parkolt, annyiszor hívott, hogy csoda, hogy nem füstölt le a telefonom.

– Felveszed?

– Még gondolkozom rajta. – Aztán sóhajtok és felveszem. – Szia, anya.

– Addison, szeretnélek meghívni a barátoddal együtt vasárnapi ebédre templom után. Akár még a misére is elhozhatnád. Ülhetne a családi padsorban.

Savage-re nézek és látom, hogy a szája belsejét harapdálja, hogy ne kezdjen el hangosan nevetni. Mindent hall, anyám úgy visít, mint egy gyorsvonat.

– Jól hangzik, de sajnos dolgoznom kell.

– Az Úr napján? Pont ezért tart itt a világ. Már senki nem törődik azzal, hogy pihenjen is néha.

Ismerős lemez, úgyszólván robot üzemmódra kapcsolok. Már majdnem az étteremnél vagyunk, de érzem a hangján, hogy még legalább fél óráig tudná folytatni.

– Később visszahívlak, anya. Ma este dolgoznom kell.

– Ki az a férfi, akivel dolgozol? Jó férj lenne belőle?

– Savage ügynöknek hívják. És nem. Egyértelműen nem.

– Meleg?

Savage-ből kitör a nevetés, én pedig lejjebb csúszom az ülésen. – Fogalmam sincs. Talán. – Savage abbahagyja a nevetést, én pedig tudom, hogy ezt a mondatomat még úgyis megbánom.

– Csak azért, mert ha még meleg is, az nem jelenti azt, hogy nem kell fehérneműt viselned. Nem szép dolog hergelni szegény embert. Csak jusson eszedbe, mi történt George bácsikáddal. Olyan meleg volt, hogy gesztenyét lehetett sütni a tenyerében, aztán egy szép napon beleszeretett abba az édes Anastasia Dupris-be Jerseyből és azóta is boldogan élnek együtt.

– Csak mert Anastasia nőimitátor.

Néhány másodpercig csend van a vonal túloldalán, és tudom, hogy anyám próbálja feldolgozni a hallottakat. – Sose gondoltam volna. Szerinted mitől olyan sima a bőre?

– Fogalmam sincs. Talán tőle kellene megkérdezned.

– Próbálsz elterelni az eredeti témától, drágám. Csak azt akarom mondani, hogy ne kelts szándékosan olyan benyomást a férfiakban, hogy könnyűvérű nőcske vagy, azzal, hogy mindenedet kirakod. A férfiak szeretik a titokzatosságot, amikor udvarolnak egy hölgynek. Talán ezért nem vagy még férjnél.

– Biztosan így van – mondom hűvösen. – Most le kell tennem. Itt vagyunk az étteremnél.

– Érezd jól magad, drágám!

Leteszem a telefont, és azonnal érzem, hogy megfájdult a fejem a stressztől. Csoda, hogy túléltem tizennyolc évet egy fedél alatt anyámmal anélkül, hogy szétrobbant volna az agyam. Imádom, de Phyllis Holmes néha túl messzire megy.

– Édesanyád nagyon emlékeztet a sajátomra – szólal meg Savage, miközben megáll a parkolófiúknál.

– Szuper. Már azt hittem, hogy csak engem ver a sors.

Savage kiszáll, odaadja a kocsikulcsot egy húszas évei elején járó fehér srácnak. Szőke, kék szemű. Diákszövetségi tag – ez ugrik be először, és talán igazam is van. Johnny Sakko pont ilyeneket alkalmaz. Olyan srácokat, akik megbízhatónak tűnnek és valószínűleg jó családból származnak. De pont ilyen kölyköket tanítottam, és mindig rájuk figyeltem oda leginkább, amikor dolgozatot íratam.

Savage odajön és kinyitja nekem az ajtót, mielőtt még a kis szépfiú

odaérne, és eltakar, hogy viszonylag kulturáltan tudjak kiszállni. Összességében rendes fickó. Nagy kár, hogy nem vagyok szerelmes belé.

Jogszabályt hoztak arra vonatkozóan, hogy minden étteremnek és üzletnek építészetiileg illeszkednie kell Savannah belvárosának stílusához, így a Mambo egy kétszintes, omladozó téglalapú épületben van a folyóparton. Fekete kovácsoltvas korlát díszíti mindkét szinten a kiülős verandát, de Johnny mindössze ennyivel járult hozzá az autentikus városképhez.

Az étterem belülről tiszta Miami. Beleértve a lüktető salsazenét, amitől még a szívverésem is a basszus ritmusára vált. Piros fények villódnak a plafonról, és a táncparketten testek préselődnek egymáshoz. A teljes alsó szint egy hatalmas bár és klub.

Savage-nek valahogy sikerül ordítás nélkül megmondani a nevünket a hosztesznek, majd követjük az aprócska bőr miniszoknyáját a spirális lépcsősoron át a legfelső szintre, ahol az étterem van. Minden pincéernő bőr miniszoknyát és parányi felsőt visel, a pincérek pedig bőrnadrágot, de inget nem. Egyértelmű, hogy Johnny Sakko pont olyan örült, ahogy mondják. Senki nem hord bőrruhát Savannah-ban.

A tökéletes külső elengedhetetlennek tűnik a Mambóban. Egyik pincéernőnek sincsenek kis hurkák a dereka körül. Persze sokkal könnyebb jól kinézni tizennyolc évesen, amikor még minden testrész a helyén van.

– Kár, hogy ez nem randi – mondja Savage. – Jó kis asztalt kaptunk.

– Bort kérek – fordulok mosolyogva az italospincérhez. – Egy üveggel remek lenne.

Savage az ajkába harap, de bólint, hogy ő is bort kér. Most, hogy itt ülünk, és nem gondolok arra, hogy éppen mit csinálnak a kocsival, eléggé randiszagú a helyzet. És ekkor meglátom a megmentőmet, aki szűk, kék, mélyen dekoltált felsőben és fekete lapszoknyában közelít felénk, ami minden lépéssel többet mutat a combjából, mint amit látni szeretnék.

Savage felhorkan, nekem pedig egyre szélesebb mosoly ül ki az arcomra. Nem tudom, hogy mivel érdemeltem ezt ki a sorstól, de ha lesz elég pénzem, köszönetként küldök Rosemarie-nek egy gyümölcskosarat.

– Micsoda meglepetés – mondja, arca pufók és rózsaszín, mint egy anygalkáé.

Látom, hogy már ivott egy-két pohárkával. Ködös a tekintete, és a rúzs kicsit elkenődött a szája sarkánál.

– Nem is tudtam, hogy ma este itt van randid – folytatja. – Már vagy fél éve lefoglaltam az asztalt.

– Savage ügynöknek megvannak a maga kapcsolatai – hazudom szemrebbenés nélkül.

Rosemarie szeme kikerekedik, mint mindig, amikor túl sokáig bámulja Savage-et. – Azt meg hiszem – suttogja bólogatva.

– Hadd mutassam be a partneremet, Leroyt. – Körülbelül százhatvan centi, és úgy néz ki, mint Danny DeVito. Annyira hasonlít rá, hogy vagy fél percig bámulom, mire észreveszem, hogy van a füle alatt egy anyajegy, amiből apró szőrszálak állnak ki. Barna nadrág és hawaii mintás ing van rajta, virágfüzéres táncos lányokkal a zsebén. Sűrű mellkasszőre kikandikál a felső gombnál. Mióta az asztalunknál áll, nem nagyon veszi le a tekintetét Rosemarie dekoltázsáról.

– Leroy, ő a barátnőm, Addison Holmes, az úr pedig Savage ügynök. Nem hiszem, hogy valaha hallottam volna a keresztnévét – mondja, miközben felé fordul.

– Matt vagyok, de mindenki csak Savage-nek hív. – Kezet fog Leroyjal, miközben Rosemarie rajongó tekintettel bámulja.

– Hát persze – mondja, és megnyalja a száját. – A nők szeretik a titokzatos férfiakat. Nem igaz, Addison?

– Teljesen egyetértek. Hol késik már a bor?

– Úgy tűnik, elég lassú a kiszolgálás – mondja Leroy.

– Pont az asztalunkhoz tartottunk, amikor megláttuk, hogy itt ültök. – Rosemarie célozgatása egyértelmű, és csak két választásom van. Megkérem őket, hogy csatlakozzanak hozzánk és még több bort rendelek. Vagy hagyom, hogy elmenjenek az asztalukhoz és végigcsinálók egy randiszagú estét, ahol személyes dolgokról beszélgetünk, és valószínűleg mondok valami kínosat és a kelleténél több bort iszom. Aztán a combja a combomhoz érne és közelebb hajolna, és lehet, hogy olyat tennék, amit később megbánnék. Például, hogy kiderítem, milyen az ágyban.

Savage veszélyes, és tudom, hogy elgyengülnék tőle, most, hogy nincs komoly kapcsolatom. Számomra fontos a hűség, mivel tudom, hogy milyen érzés, ha megcsalják az embert. És igazság szerint rám férne, hogy ágyba bújjak vele és kielégítsem a kíváncsiságomat. De zsigerből érzem, hogy abból csak baj lenne. A megérzéseim szinte mindig jók. Kár, hogy az eszem nem mindig hajlandó hallgatni rájuk.

– Miért nem csatlakoztok hozzánk? – kérdezem. – Még nem rendeltünk.

Hallom, hogy Savage szinte észrevétlenül felsóhajt. Én felé húzódom, hogy Rosemarie és Leroy beférjen a boksza. Amint a combunk összeér,

rájövök, hogy oltári nagy hibát követtem el.

– Ezt nem gondoltad át teljesen – súgja a fülembe. Átkarolja a vállamat, szorosan odahúz magához, a mellbimbóim megkeményednek és megborzongok. Onnan tudok a mellbimbóim állapotáról, hogy Leroy le sem veszi róluk a szemét.

– Nem. Ezt bizony elnéztem. – Kiteszem a telefonomat az asztalra, és azt kívánom, hogy Kate írjon egy üzenetet, hogy letartóztatták a drogbandát és hazamehetek, de a képernyő makacsul sötét marad.

Végre megjelenik az italospincér a borunkkal, én egy hajtásra legurítom a kis kóstolót, amit a poharamba tölt. Ez az a pont, amikor nem érdekel, milyen az íze, csak az számít, hogy alkohol legyen benne. Rosemarie-ék Maker's Mark whiskeyt isznak, nem is csoda, hogy mindketten egy kicsit kipirultak.

– És ti mióta randiztok? – kérdezem, miután rendeltünk.

– Úgy három napja. A kutyatenyésztő klubban ismerkedtünk meg. Neki is dán dogja van, és kiderült, hogy sok mindenben hasonlítunk.

– A sors akarta így – szólal meg Leroy, barna szemei ragyognak. Felemeli a karját, átöleli Rosemarie-t, de a magasságának és Rosemarie teltségének köszönhetően végül jól fülön vágja.

Savage keze a vállamon nyugszik, de érzem, hogy remegve próbálja visszafojtani a nevetést. Az arcára nézek, ami rezzenéstelen, semmilyen érzelem nincs rajta. Fogalmam sincs, hogy csinálja. Csak azért nem nevetek, mert teljesen lefoglal az, hogy amiatt pánikolok, mert átölel.

– Szeretjük a John Holmes-filmeket és a szalonnát. És az is kiderült, hogy ugyanahhoz a masszörhöz járunk.

Leroy keze még mindig furán matat Rosemarie fülénél, aztán odahajol és megharapja az alsó ajkát. Kikerekedik a szemem, és nem merek Savage-re nézni.

– Be kell jelentkeznünk páros masszázsra – suttogja az ajkába és még egyszer alaposan szájon nyalja. Kontrollálatlanul sípolni kezd az orrom, mert tudom, hogy Rosemarie valószínűleg szájon csókolta a kutyáit, mielőtt elindult otthonról. – Sokkal jobb lesz ott eljutni veled a csúcsra.

Rossz pillanatot választok arra, hogy megegyek egy falat kenyeret, és félrenyelem. Nem kapok levegőt, Savage a hátamat ütögeti. Ömlik a könny a szememből, még szerencse, hogy vízálló a sminkem. Végre sikerül lenyelnem a kenyérdarabot, odanyúlok a poharamhoz és az utolsó cseppig felhajtom a bort. Ezek ketten úgy bámulnak, mintha én lennék az, aki

mindenkit kínos helyzetbe hoz az asztalnál. Odanyúlok az üvegért, hogy töltsék magamnak, és látom, hogy Savage pohara is üres, úgyhogy mindkettőt teletöltöm, és intek a pincérnek, hogy hozzon még egy üveggel.

– Annyira örülök, hogy végre újra randizol. Ideje volt már visszaülni a nyeregbe, ha fogalmazhatok így – kuncog Rosemarie, és érdeklődően Savage-re néz. Én újra egy nagyot kortyolok a boromból. – Túl sok időt pazaroltál el abban reménykedve, hogy az a semmirekellő nyomozó visszajön. Milyen férfi az, aki otthagy egy nőt, akit lábon lőttek?

Én magam is sokat töprengtem ezen.

– Meglőttek? – kérdezi Leroy kikerekedett szemmel. – Maradt nyoma? Megnézhetem? Tizenöt éves koromban szétlőttem a kisujjamat a lábamon. Talán elsőre nem látszik, de néha elvesztem az egyensúlyomat. Néha meg egyszerűen elesek.

Felhajtok még egy pohár bort, és kellemes melegség árad szét a testemben. Savage ujjai simogatják a karomat, én meg teljesen megfeledkezem a szentbeszédről, amit magamnak tartottam a vele kapcsolatos rossz döntésekről.

Kihozzák az ételeinket, de a beszélgetésre már nem emlékszem tisztán. Csak figyelem, ahogy Rosemarie és Leroy egymást etetik és minden falat után csókolóznak. Mi ketten leginkább a tányérunkat nézzük, és egy szó nélkül eszünk.

De az este csúcspontja egyértelműen az, amikor Rosemarie megkeni a zsemlijét vajjal, és mindannyian szinte megbabonázva figyeljük, ahogy a vaj lecsusszan, és a dekoltázsában landol.

Gyorsan fogom a szalvétámat és az asztal fölött oda akarom nyújtani, amikor Leroy megszólal. – Kérlek, engedd meg! – Valahogy benyúl a két melle közé és kibányássza a vajdarabot. Mire végez, Rosemarie mellkasa úgy néz ki, mint egy hálaadás napi pulyka, mielőtt betennék a sütőbe. – Majd később megesszük.

– Édes istenem! – hallom, amint Savage mormog mellettem.

Innentől kezdve mindketten eltűnünk Rosemarie és Leroy radarjáról. Rosemarie zihál és Leroy szemüvege bepárásodik. Hirtelen benyúl a hátsó zsebébe, előhúzza a pénztárcáját, és egy csomó húszast dob az asztalra. Elkapja Rosemarie kezét, és úgy rángatja ki az étteremből, mintha égne a ház.

– Hogy lehet, hogy állandóan elfogy a bor?

– Úgy, hogy mindet megiszod.

Rezeg a telefonom, üzenetem jött, Kate írt, hogy minden rendben ment. Mindenkit letartóztattak, a kocsit pedig bizonyítékként lefoglalták.

– Kár, hogy nem húsz perccel korábban írt – mondja Savage. – Lépünk le, majd fogunk egy taxit.

Nehéz a fejem a nyakamon és bizonytalanul állok a lábaimon. Valószínűleg Savage már rendezte a számlát, és jó nagy juttot hagyott, hogy kompenzálja Rosemarie-ék kis műsorát. Megbotlok a lábában, belekapaszkodom a vállába, hogy ne essek el, és érzem, hogy eláll a lélegzete.

– Nagyon kemény vagy – mondom, a mellkasát tapogatva.

– Fogalmad sincs, hogy mennyire. Próbáld meg úgy hetven centivel lejjebb.

Hanyagul elmosolyodom, és ujjaimat végigcsúsztatom a mellkasán. A bor csodát tesz velem. Soha nem izgulok vagy aggódom amiatt, hogy jól döntök-e, amikor iszom egy kicsit. Megragadja a karomat, én meg lekicsinylően csettintek egyet a nyelvemmel. A derekamnál fogva szó szerint kivonszol, kituszkol az étteremből.

Beszívom a friss őszi levegőt és újra könnyűnek érzem a fejem. Hirtelen egy taxiban találom magam, aztán filmszakadás.

Hetedik fejezet

Szombat

Hajnali hatkor csörög az óra. Összevissza csapkodok az éjjeliszekrényemen, mire megtalálom a telefonomat és kikapcsolom az ébresztőt. Eltart egy pár percig, mire rájövök, hol vagyok és hogy kerültem ide. Aztán belesek a takaró alá, hogy megnézzem, meztelen vagyok-e. Még mindig rajtam van a piros ruhám, de a cipőm az ágy mellett hever a padlón. Savage vagy megpróbált igazi úriemberként viselkedni, vagy nem tudott rájönni, hogy hámozzon ki a ruhából. Akárhogy is történt, nekem jó ez így.

Percekig fekszem az ágyban és a plafont bámulom. A szám teljesen kiszáradt, és úgy hasogat a fejem, mintha egy hatalmas kővel fejbe vágtak volna. Csak az segíthet, ha hasra fordulok és tovább alszom, és már majdnem így teszek, amikor hirtelen belém hasít, hogy miért kell felkelnem ilyen átkozottul korán szombaton. Mert Mrs. Rodriguez szereti az áfonyás muffint.

Nyöszörögve kikászálódok az ágyból. Kell egy kávé, de először is valahogy ki kell bújnom ebből az átkozott ruhából. Rángatom felülről és húzom alulról, de úgy tűnik, valamikor az éjszaka folyamán a ruha a testem szerves részévé vált. Találok egy körömvágó ollót az éjjeliszekrény fiókjában, és a varrás mentén addig vagdosom a ruhát, amíg csak apró rongydarabok maradnak belőle a padlón.

Tizenkét óra után először végre normálisan kapok levegőt, meztelenül kimegyek a konyhába, és odateszem a kávét. Egy pillanatra bepánikolok, amikor eszembe jut a kukkoló szomszédom, de aztán megnyugszom, hogy minden roló le van engedve. Biztosan Savage csinálta meg, mielőtt tegnap éjjel hazament. Meglátom a tükörképemet a kenyérpirítóban és

grimaszoló. Pont úgy nézek ki, ahogy érzem magam.

Bekeverem a muffin tésztáját, beteszem a sütőbe és beállítom a tűzhely fölötti időzítőt. Beviszem magammal a kávé a fürdőszobába, és addig állok a vízszugár alatt, amíg kifogy a meleg víz. Amikor fél óra múlva kilépek a zuhany alól, egy kicsit összeszedettebbnek tűnök és kezd visszatérni a színem. Bár a sötét karikák még mindig nem tűntek el a szemem alól.

Felveszek egy farmert és előveszem a polgárőrséges pólót, amit Spock adott tegnapelőtt. Gondolom, abban kell lennem a gyűlésen. Amikor végre sikerül belebújni és megigazgatnom, kiderül, hogy ebben a pólóban egyértelműen nem szabadna emberek közé mennem. Olyan szűk, hogy a melleim úgy állnak benne, mint a cövek, és annyira rövid, hogy kilátszik a köldököm.

– Jaj, ne már!

Próbálok kibújni az ujjából, hogy valahogy levegyem, de nem tudom eléggé behajlítani a könyökömet. Pont akkor kopognak az ajtón, amikor ma reggel már másodjára kezdek a körömvágó ollóval szemezni. Káromkodva lépek oda, aztán újra káromkodom, amikor belenézek a kukucskálóba, és meglátom, ki áll az ajtó előtt.

– Tűnj el! – mondom Savage-nek anélkül, hogy kinyitnám.

– Ez aztán nem túl szép, főleg azok után, hogy múlt éjjel igazi úriember voltam.

– Köszí, hogy épségben hazahoztál.

– Nem erre gondolok. Hanem arra, amikor azt mondtam, hogy azt szeretném, hogy teljesen józan legyél, amikor ágyba bújunk egymással. – Néhány másodpercig csönd van. – Gondolom, nem emlékszel, hogy mi történt a taxiban.

– Hát... nem igazán. – De most, hogy említi, kezdenek kis emlékképek bevillanni az agyamba. Érzem, hogy elvörösödök. Szinte biztos, hogy a taxiban volt egy csomó fogdosás és csókolózás. És a nagyját én csináltam.

– Ugye tudod, hogy addig állok az ajtó előtt, amíg be nem engedsz?

Sóhajtok, leveszem a láncot, és hátralépek a mellem előtt összekulcsolt karral. A szemei kikerekednek, amint meglát, és a tekintetéből egyértelműen kiderül, hogy a karom nem takar eléggé. Olyan, mint egy szexuálisan túlfűtött Batman. Mindig a célra repül.

– Szép póló – mondja. – Tuti, hogy Mrs. Rodriguezen nem így áll.

Rajta is a polgárőrséges pólója van és a bicepszén szinte szétreped az

ujja. A farmerja pont ott feszül, ahol kell, és biztos, hogy legalább három fegyver van nála valahol, de fogalmam sincs, hova dughatta őket. Eszembe jut, hogy jobb, ha ebbe a gondolatsorba nem merülök el, mert majd megint kezdenek előnteni a hóhullámok.

Ez a gond Savage-dzsel. Szexi. Nagy Sz-szel. Nincs olyan nő a világon, akinek ne bolondulnának meg a hormonjai, amikor ránéz. Nekem sem könnyű az eszemmel kordában tartanom őket.

– Nem vagyok hajlandó ebben a pólóban lenni – indulok a szobám felé.
– Ki kell hogy rúgjatok, és valahol máshol kell tartanotok a gyűlést.

Savage megfogja a vállamat, hogy megállítson, és azonnal pánik üzemmódba kapcsolok. Ha hozzám ér, az csak olyan dolgokhoz vezethet, amiket később megbánok, szóval irányt váltok és a konyha felé indulok, hogy egy kicsit távolabb kerüljek tőle.

Utánam jön a konyhába, de egy kicsit távolabb megáll. – Biztos, hogy Spock ebbe nem menne bele. Szent meggyőződése, hogy a csapatnak pont rád van szüksége. Valószínűleg majd meggondolja magát, ha jobban megismer. Végül is elég békés környék ez.

Hunyorítok, ökölbe szorított kezemet csípőre teszem és kihúszom magam. A szemei kikerekednek és nagyot nyel, miközben közelebb lép.

– Mit szólnál, ha behúznék egyet? – kérdezem.

– Nem bánom, ha egy kicsit durva vagy. Talán beszélgezzünk a tegnap estéről?

– Ami történt, megtörtént. Mindig is a mának éltem.

– Hm. Akkor talán éljünk a mának ma éjjel is, és menjünk el együtt valahova. Ez alkalommal kicsit kevesebb bort kellene innod. De nyugodtan fogdoshatsz.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor eszembe jut, hogy Nickkel találkozom. – Nem megy. Esküvői próbavacsorára kell mennem. Talán majd máskor.

– Addison – kezdi, de kopognak az ajtón, és bármit is akar mondani, azzal várnia kell. Legalábbis egyelőre.

– Szerintem ki kellene vened a muffinokat a sütőből – mondja, és úgy megy kinyitni az ajtót, mintha itt lakna. – Gondolom, nem akarod, hogy megégjenek. Mrs. Rodriguez elviselhetetlen, ha nem kap muffint.

Érzem, hogy hamarosan komolyan el fogunk beszélgetni egymással. Ha így folytatja, tudom, hogy előbb-utóbb megadom magam. Hajlamos átvenni az irányítást, ha nyeregben érzi magát. Azzal hitegetem magam,

hogy nem bírom ezt az erőszakos neandervölgyi tempót, de az is biztos, hogy a mellbimbóim olyan kemények, hogy üveget lehetne velük vágni, szóval úgy tűnik, ez így azért nem teljesen igaz.

Kiveszem a muffinokat a sütőből, miközben Spock és egy másik férfi lép be a házamba. Mindketten a polgárőrséges pólóban vannak, és Spockon még egy fekete kamionossapka is van, az elején SZBE felirattal. Néhány fürt kikandikál a fülénél és verejtékezik a bajsza. Alaposan körülnéz a házban, mielőtt a tekintete rám szegeződne. Még soha nem láttam semmit, ami annyira zavaró lenne, mint az, hogy ez az ember nem tud pislogni. Ám szemhéj nélküli tekintete is megakad a mellemen.

Futás közben párszor láttam már a pasit, akivel jött. A sarki házban lakik, és szerintem nő. Tagbaszakadt alak, csak pár centivel magasabb nálam, de a mellközépig érő szakálla miatt még nagyobbnak tűnik. A kelleténél tovább bámulom, mert pont úgy néz ki, mint a Kacsadinasztia egyik szereplője.

– Hadd mutassam be Byront – mondja Spock. – Neki is olyan távcsöve van, mint önnek.

– Mindig engedje le a relaxát – szólal meg Byron. – Egyedülálló nőként soha nem tudhatja, hogy ki leskelődik maga után.

– Bölcs tanács – válaszolom.

– Miért kerüli Savage ügynököt? – kérdezi, miközben kivesz egy muffint a konyhapultra kitett kosárból, és egyik kezéből a másikba dobálja, hogy hamarabb kihűljön. – Már egy ideje nem jött át filmet nézni, és múlt éjjel is túl gyorsan távozott ahhoz, hogy bármi jó történhessen maguk között. Összevesztek?

– Savage ügynökkel nem randizunk. Csak barátok vagyunk. És nagyon lefoglal a munkám.

Bólint, beleharap a muffinba, a morzsák a szakállára potyognak. Egyszerűen képtelen vagyok levenni róla a szemem. Ki tudja, mit rejt még az a szakáll.

– Csak azért mondom, mert már kezd abba a bizonyos korba érni. De szerintem ezt maga is pontosan tudja.

Kedvesen rámosolygok, és Savage-re nézek, de az arca rezzenéstelen, csak a szája széle rándul meg egy kicsit. A zsaruk, akik jelen pillanatban fontosak az életemben, sokkal jobban leplezik a gondolataikat és érzelmeiket, mint én.

– Hány tagú a polgárőrség? – kérdezem Spockot. – Remélem, hogy elég

muffint sütöttem. – Byron már kettőt betörölt és éppen a harmadik után nyúl.

– Magával együtt hat. Ted megfázott, szóval nem tud jönni, Mrs. Rodriguez pedig már nem mozog olyan fürgén, mint régen. – Spock a kézfejjével megtörli a száját és közelebb hajol.

– Nem akar később átjönni? – suttogja. – Néhány barátommal Gyűrűk Ura-maratonot tartunk. Be is öltözzünk. Én leszek Frodo.

– Gratulálok.

– Steve barátom játssza Galadrielt, de Arwen Evenstar szerepe még kiadó. Vannak tündefülei?

– Sajnos nincsenek.

– Nem gond. Nálam mindig van tartalék. – Spock az a típus, aki szeret közel hajolni az emberhez beszélgetés közben, és nem tudok hova elmenekülni előle, úgyhogy fogom a muffinos kosarat, megkínálom és megpróbálok lelépni.

– Bárcsak el tudnék menni – szabadkozom. – Nagyon jól hangzik. Tényleg. De este esküvői próbavacsorára kell mennem.

– Van már partnere?

– Igen, már van. És egy partner bőven elég.

Savage felrántja a szemöldökét, amikor ezt meghallja. – Mozgalmas hétvége.

Összeszűkül a szemem, amikor eszembe jut, hogy Nick pont ugyanezt mondta tegnap este.

– Kivel megy? – kérdezi Byron. – Azzal a fickóval, aki valamelyik délután hazahozta a fekete terepjárójával? Nem adott neki pusztit elköszönéskor. Komoly a dolog?

– Mit dolgozik, Byron? Mindig otthon van? – kérdezem.

– Általában igen. Honlapokat szerkesztek. Nem sok minden kerüli el a figyelmemet.

– Jó tudni.

– Megjött Mrs. Rodriguez – mondja Savage.

Mindannyian odamegyünk az ablakhoz, és nézzük, ahogy egy ráncos, töpörödött spanyol öregasszony keresztbe végigsétál az utcán. A járókerete lábaira neonzöld teniszlabdákat erősített, a retikülje pedig a felső részhez rögzített kis kosárban van.

Az autók mindkét oldalon megállnak, de úgy tesz, mintha észre sem venné, hogy mindenki arra vár, hogy valahogy átérjen az úton.

– Bárcsak robogóval jött volna! – mondja Byron. – Iszonyatosan lassan megy.

Mindannyian a veranda felé indulunk, miközben Mrs. Rodriguez végre fellép a járdára. Az az első gondolatom, hogy fogalmam sincs, hogy fogjuk felhozni a lépcsőn, be a házamba. A második pedig az, hogy valószínűleg ő a legrosszabb polgárőr az egész világon.

Három méterre a házamtól megáll és rám néz. – Csinált muffint? – Erős akcentusa van és olyan haragos a tekintete, mint egy kígyóé.

Nagyot nyelek és bólintok.

– Helyes – mondja, felemeli a járókeretét és a járdához csapja, hogy még nagyobb hangsúlyt adjon a szavainak. – Ne hagyja, hogy ez a *gordo* mindet fölfalja.

Byronra néz, aki ijedtében eldobja a muffint, amit éppen eszik. Spanyolul hosszasan mond valamit, és a végén a járdára köp egyet. Undorodva elfintorodom, lassan hátralépek, és azon töprengek, hogyan tudnék észrevétlenül visszazsurranni a házba és mindannyiukat kizárni. Ez már nekem is sok.

Csak egy lépést teszek, amikor rám néz. Én ijedtemben megdermedek. Van benne valami, amitől frászt kapok. Alig százötven centi magas, és olyan ráncos az arca, mint egy összeaszott szőlőszem. Szinte feketék a szemei, sötét hajába ősz tincsek keverednek. Az SZBE-pólóját betúrta a hónaljáig felhúzott nadrágjába és ortopéd cipő van a lábán.

– Maga! – kiáltja. Savage a vállamra teszi a kezét, és én rátámaszkodom. – Már nem hányja tele a kertemet. Ez jó. Megölte a rózsáimat és kis híján megvuduztam.

– S...sajnálom – hebegem. – És köszönöm, hogy végül mégsem vuduzott meg. Így is eléggé rám jár a rúd.

– Sí, tudom. Elég büntetést kap a sorstól. Na, mutassa az indulóját!

– Tessék?

– Mutassa a dalát! Mi a dala?

– Odáig még nem jutottunk, Mrs. Rodriguez – mondja Spock, és kivesz egy darab papírt a zsebéből. – Itt van a napirend. Először kávé és muffin, aztán a jegyzőkönyv felolvasása. Aztán meg kell beszélnünk egy régebbi ügyet, és hogy mit kezdjünk az új lakóval, aki az utca végére költözött. Szerintem sorozatgyilkos, de a házamból nem tudom elég jól megfigyelni. Tednek kell majd szemmel tartania, mivel úgyis szomszédok. Aztán Savage megtanít nekünk néhány új önvédelmi fogást. És majd *aztán*

léphetünk tovább és adunk Addisonnak jelzőhangot és megbeszéljük, hogy mi lesz az életindulója.

– Elnézést – szólok közbe. – Azt hiszem, egy kicsit fonalat vesztettem. Életinduló? – Savage-hez fordulok, aki kihasználva a helyzetet, közelebb húz magához.

– Mindenkinek van életindulója, ami abban segít, hogy a feladatra koncentráljunk. Amikor szolgálatban vagy és az utcán járőrözöl, az életindulód ütemére csinálod. Sokat segít, hogy megfelelően komolyan vedd a feladatot.

– SÍ – bólogat Mrs. Rodriguez. – Semmilyen ördögfajzat nem mer belém kötni, amikor a dalomra masírozok. Az enyém a Velejéig romlott. – És énekelni kezd. – Rooomlott. A velejéig rooomlott.

– Igazán jó választás – mondja Byron. – Az én életindulóm a Méreg. Még a táncot is betanultam hozzá. Később megtanítom, ha akarod. – Valami olyan mozgásba kezd, amiről senki nem mondaná meg, hogy tánc akar lenni, és az egész veranda remeg és nyikorog a súlya alatt.

– Alig várom, hogy megtanulhassam – mondom. Érzem, hogy kikerekednek a szemeim és attól félek, hogy egyszer csak kipattannak a fejemből. Savage-hez fordulok, és mosolyogni próbálok. – Beszélhetnénk négy szemközt egy pillanatra?

Savage átölel, miközben bekísér a házba. Mielőtt még magamhoz térnék, a falhoz nyom és szenvedélyesen megcsókol. Az agysejtjeim összezavarodnak, és eltart egy percig, mire eszembe jut, hogy ezt nem tehetem.

– Ez a póló teljesen megőrjít.

Újra hosszasan megcsókol, és bármi is nyomja a szeméremcsontomat, annyira kellemes érzést vált ki belőlem, hogy a lábam valahogy a derekára kulcsolódik.

– Várj, ezt nem tudom megtenni.

– Édesem, hidd el, meg tudod. A farmeremen keresztül érzem, hogy minden porcikád izzik. Szinte lángol a tested.

Párszor beleverem a fejem az ajtóba, Savage bevisz a szoba közepére. A szégyentől ég az arcom, amikor rájövök, hogy a lábaim még mindig a dereka köré vannak tekeredve.

A mellkasánál fogva eltolom magamtól, kibogozom a lábaimat, ő pedig erősen tart, miközben leteszem a lábam a földre. Majd' kiugrik a szívem a mellkasomból, az ajkam és egyéb testrészeim bizseregnek attól, ami az

imént történt. Savage elképesztően jól csókol. És egyértelműen működik köztünk a kémia. Csak az a baj, hogy alig negyvennyolc órával ezelőtt Nick csókolt meg, és ha Savage és köztem van kémia, Nickkel mindez milliószor erősebb.

Habár Nickkel nincs köztünk semmi, valahogy úgy érzem, hogy még nincs lezárva az ügy és nem akarok olyat tenni, amit később megbánnék.

– Figyelj ide, többet nem csókolhatsz meg!

– Nem is tudom. Szeretlek megcsókolni. Nehéz lesz megállni. És te is szeretsz velem csókolózni.

– Ez így van. De úgy tűnik, nem eléggé. – Sóhajtok, lehuppanok az egyik ruhákkal teli székbe és becsukom a szemem. – Ide hallgass, Savage! Teljesen őszinte leszek veled. Nekem nem te vagy az igazi. Fantasztikusan csókolsz, és isten a tanúm, még iszonyatosan jóképű is vagy, és valószínűleg szuper életem lenne melletted, de soha nem leszünk többek, csak barátok. Már foglalt a szívem.

– Ááá, a nagy Dempsey nyomozó. Nem is tudtam, hogy újra együtt vagytok.

– Nem vagyunk. De teljesen összetörte a szívem. Nagy csalódás volt, és még nem állok készen egy komoly kapcsolatra. Vagy elfogadod és tiszteletben tartod ezt, vagy megvuduztatlak Mrs. Rodriguezzel.

– Elfogadom – bólint. – Ideiglenesen. Amúgy nem is olyan rossz ez így. A barátok együtt lógnak, nem? Csinálhatunk közös programokat – filmet nézünk, elmegyünk jókat enni –, és végül elfelejtetted azt a másik fickót, és rájössz, hogy mindig is rám vágytál.

Párszor a szék támlájába verem a fejemet. – Miért mindig nekem jutnak a makacs pasik? Mintha mágnesként vonzanám ezt a típust.

– Szerintem csak szimplán mázlista vagy. Dempseyvel mész arra az esküvői vacsoraizére?

– Nagyon úgy tűnik.

– Ha egyszer már összetörte a szíved, miért kínozod magad tovább?

– Ötszáz dolcsit fizet.

Hangosan felkacag. – Ezt már szeretem! Gyerünk, válasszunk neked életindulót, és szabaduljunk meg mindenkitől, mielőtt még úgy döntesz, hogy előveszed a fegyveredet. Az enyém otthon van, mert alkalomról alkalomra egyre nagyobb kísértést érzek, hogy használjam.

– Nem is értem mit keresel ebben a csapatban. Komplette idióták.

– Legtöbbször remekül szórakozom. Amúgy meg annyira

fontoskodóak, hogy már a puszta jelenlétük elriasztja a bűnözőket a lopástól vagy vandalizmustól. Ha bármi komoly történik, felhívnak és rám bízzák a dolgot. Senkinek nem ártanak, és havonta csak egyszer van gyűlés, szóval tőlem nem vesz el túl sok időt, bár tudom, hogy a többiek rendszeresen járőröznek.

Sóhajtok, és úgy érzem, hogy olyasmibe keveredtem, ami csakis katasztrofálisan sülni fog.

– Szóval, neked mi az életindulód?

Lassan elmosolyodik, amitől újra egy kicsit hevesebben kezd verni a szívem. Már most érzem, hogy csak barátoknak lenni sem lesz könnyebb, mint ellenállni neki.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy a Túl szexis, hogy tanár legyen?

– Azt mondanám, szerencse, hogy már kirúgtak.

Felhúz a székről és visszakísér a szobába, ahol a többiek már várnak.

– Talán ha majd egyszer úgy döntesz, hogy több is lehet köztünk puszta barátságnál, elmondom, hogy mi az életindulóm. Különben örök titok marad.

Nyolcadik fejezet

Az SZBE-gyűlést nem sokkal dél előtt berekesztjük, és visszautasítom Spock ebédmeghívását. Savage meglátja a Tannenbaum-aktát és a jegyzeteimet a pulton. Megnézi, hogy eddig mit sikerült kiderítenem.

– Tannenbaum – mondja. – Hallottam már ezt a nevet.

– Nem csoda. Szinte egész Georgia az övé.

– Szóval, miről van szó? A rég eltűnt fiát keresi?

– Halálos betegséget diagnosztizáltak nála, és rájött, hogy nincs vér szerinti rokona, akire a vagyonát hagyhatná. Illetve az a gond, hogy az egyetlen fia egy illegális spermabank gyümölcse, szóval valószínűleg nem lesz könnyű lenyomozni. Főleg azzal a minimális információval, ami a birtokunkban van. Leszűkítettem a listát száz nőre, de mindegyiket egyesével kell megvizsgálnom, szóval eltart majd egy ideig.

– Segíthetek, hogy gyorsabban haladj – mondja, és persze azonnal gyanakodni kezdek a segítőkészségét illetően.

– És mit vársz cserébe?

– Semmit – vigyorog. – Csak egy barát segít a másiknak szabadidejében. Amúgy is hétvége van, és semmi más dolgom, mint hogy a teraszon dolgozgassak, amit a ház mögé építék.

Még soha nem jártam nála, és amíg csak egy működő agysejtem van, soha nem is fogom átlépni a küszöbét. Onnan már nem lenne visszaút.

– Olyan forrásaim vannak, amelyek Kate-nek nincsenek. És fizetségként meghívhatsz ebédre.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Most először érzem, hogy Savage nem flörtöl velem és nincs köztünk feszültség. Talán ez a barát-dolog mégiscsak működni fog.

– Rendben.

Kihozom a hálósobám asztaláról a laptopomat, és leülök mellé a

kanapéra. Elmesélem neki, hogy mit mondott Tannenbaum Neeley dokiról és az extra szolgáltatásokról, amiket a klinika nem hivatalosan nyújtott. Azt is elmondom, hogy ért véget a doki karrierje a tűzesetben. Ahogy kezd kibontakozni a történet, Savage egyre inkább koncentrálni kezd, de egy szót sem szól. Nézem, ahogy az FBI számítógépes adatbázisát használva olyan információkhoz jut, amiket én nem tudnék megszerezni.

Valószínűleg nem szabadna látnom, amit csinál, de Savage soha nem törődött túl sokat a szabályokkal. Inkább csak útmutatónak tekinti őket. Pont úgy, mint az FBI-ügynökök kötelező munkahelyi viseletét. Hetente ötször fekete öltönyt, fehér inget és fekete nyakkendőt hord. De mindehhez a lehető legszínesebb zoknikat veszi fel. Egyszer azt mondta, hogy ha tetszenek a zoknijai, meg kellene néznie az alsógatyáit, amiket hord, de inkább passzoltam. Már az alsógatyái gondolatától is mindenhol bizseregni kezdek.

– Így már egy kicsit jobb a helyzet – szólal meg. És láss csodát, a száz nevet máris huszonötre szűkítette.

– Azt hiszem, megmutatom a listát Mr. Tannenbaumnak, hátha beugrik neki még valami. Olyan régen történt ez az egész. Biztos, hogy többre is emlékszik, mint hogy milyen színű volt a haja, vagy hogy bankár volt a férje.

– Nem tudom. A férfiak nem éppen a legjobb megfigyelők. És a legtöbben, akik spermát adnak, nem törődnek semmi mással, csak a pénzzel, ami a markukat üti.

Meredten ránézek. – Úgy tűnik, elég sokat tudsz a spermabankokról.

Elvigyorodik. – Csak a helyébe képzelem magam. Profi vagyok. Ez a szakmám. – Az órára néz és lecsukja a laptop tetejét. – Ha még a próbavacsora előtt el akarsz menni Mr. Tannenbaumhoz, akkor iparkodnod kell. Szólok, ha tovább szűkítettem a listát.

Odakísérem az ajtóhoz, és egy kicsit még mindig össze vagyok zavarodva attól a száznyolcvan fokos fordulattól, amit a kapcsolatunk vett.

– Viszlát, szomszéd! – mondja és kilép a verandára.

– Ez most komoly?

– Miért? Mi mást mondhatnék?

– Nem is tudom. Általában ez az a pont, ahol a röntgenszemmeddel megpróbálsz leolvasztani rólam a pólót.

Lassan elmosolyodik, és már megint érzem azt az átkozott bizsergést a gyomromban.

– Nem kell ide röntgenszem. A pólód anélkül is elég sokat mutat.

Egészen addig eszembe sem jut, hogy nincs kocsim, amíg bele nem bújok a fekete pulcsimba és az Ugg csizmámba. Már megint pocsék idő van, és nincs elég pénzem taxira.

Az ajkamat harapdálva gondolkozom, hogy kit hívhatnék fel. Talán kölcsönkérhetném Savage terepjáróját, de akkor valószínűleg velem akar majd jönni, és nem akarom tovább feszíteni a húrt a köztünk levő kémiát illetően. Anyámnak túl sokáig tartana ideérni, és ő is ragaszkodna ahhoz, hogy velem jöjjön. Az egyetlen esélyem Rosemarie, de fogalmam sincs, van-e olyan állapotban, hogy kitegye a lábát a házból. Leroyjal túl sietősen távoztak az étteremből, és mindketten iszonyú sokat ittak.

Mindenesetre felhívom, és egy csörgés után fel is veszi.

– Már vártam, hogy hívj – hadarja köszönés helyett. – El kell tűnnöm itthonról. Leroy még mindig itt van. Szerintem ideköltözött.

– El tudsz jönni értem? Beszélnem kell egy ügyféllel.

– Tíz perc, és ott vagyok.

Ahhoz, hogy Rosemarie tíz perc alatt ideérjen, már cipőben, indulásra készen kellett állnia az ajtóban. És eszelős tempóban vezetnie, de ez soha nem volt akadály.

Kilenc és fél perc múlva csikorgó gumikkal megáll a házam előtt. Mire felkapom a táskámat, már kopog is az ajtón.

– Használhatom a vécédet? – kérdezi, és elrohan mellettem egyenesen be a kis mosdóba, ami a folyosóról nyílik. – Ez a pasi szexmániás. Amikor megpróbáltam bezárkózni a fürdőszobába, hogy egy percre egyedül lehessenek, máris ott volt akcióra készen.

A szemöldököm végérvényesen fennakad. Az utolsó, amit el akarok képzelni, az Leroy akcióra készen. Hallom, hogy lehúzza a vécét, kezét mos, kijön, és még mindig izgatottan gesztikulál. Amikor belépett, nem tudtam rendesen megnézni. De most látom, hogy Leroy borostája kidörzsölte a nyakát és sötét karikák vannak a szeme alatt. Égnek áll a haja, mintha kicsit megrázta volna az áram, és a pólóját kifordítva vette föl. Biztosan nagyon sietősen távozott.

Beszállunk a kocsiba, megmondom Mr. Tannenbaum címét. Sokáig meg sem szólal, és kezdek aggódni. Normál esetben Rosemarie képtelen

befogni a száját.

– Ugye nem bántott? – kérdezem. – Egy kicsit feldúltnak tűnsz.

A pólójával legyezgeti magát. – Csak egy kicsit szétcsúsztam. Teljesen feldúlta az életemet. Bár az is igaz, hogy még soha nem sikítottam úgy szex közben, mint tegnap. Veled történt már ilyen?

– Amennyire emlékszem, nem.

– Hm. Teljesen kikészít. És szex után fél órán keresztül sírt. Ez vajon mit jelent?

– Mit csináltál vele? – Rosemarie ezzel úgy lenyűgöz, mint a mutatóvanyosok a Whiskey Bayou-i vásárban, vagy a hobók, akik vonattal járvák be az országot.

– Adtam neki egy tálkában vaníliafagyit csokiöntettel. Elállt a szava. Aztán nagyon kreatívan használta a csokiöntetet. Nem tudom, meddig bírom ezt a tempót. Kívülről nem látszik, de olyan kitartó, mint Harry, a csodacsődör.

– Igazad van, ez eszembe sem jutott.

– Iszonyúan megtévesztő. Az ilyen pasikra címkét kellene akasztani. Már én sem vagyok mai darab. Nem elég jó a kondim ahhoz, hogy naponta ötször szexeljek. Nyújtani meg jógázni kell, hogy az ilyen intenzív szexre felkészülj.

Teljesen együtt érzek vele. Úgy tűnik, Nicknek és Leroynek sok közös vonása van. Én is teljesen kész voltam a vele töltött első éjszaka után.

Megállunk Mr. Tannenbaum háza előtt. Háromszintes, szürke kőépület. A kis kertet kétszárnyú kovácsoltvas kapu veszi körül, a közepén hatalmas T betűvel, belül pedig hátborzongató szobrok vannak – gyerekek kisállatokkal.

– Te jó ég, ezt kapd ki! – hebegi Rosemarie. – Pont a temető mellett. Nincs az a pénz a világon, amiért ideköltöznék. Tuti, hogy tele van szellemekkel.

Megnyomom a csengőt, megmondom a nevem, és a kapu nyikorogva kinyílik. Látok néhány biztonsági kamerát, miközben felfelé sétálunk az úton a veranda felé. Nagy, kőből készült virágtartók állnak az ajtó két oldalán, zsúfolásig tele élénkpiros neáncsvirágokkal. Az ajtó fölött is van egy kamera, és rájövök, hogy egy olyan gazdag embernek, mint ő, a lehető legmagasabb fokú biztonságra kell törekednie.

A ház csengője régmódi, és amikor meghúzom, olyan hangja van, mint amikor macskát beledobnak egy kádba. Arra számítok, hogy komor nyik

fogad majd minket, de meglepetésemre maga Mr. Tannenbaum nyit ajtót.

– Jó napot, hölgyeim! Fáradjanak beljebb! A szakácsom máris készíti önöknek egy kis teát. Délutánra vihart jósolnak és hidegfront jön.

– Köszönöm, hogy fogad minket, Mr. Tannenbaum. – Ma egy kicsit jobban néz ki, mint amikor először láttam Kate irodájában, de még mindig nagyon remeg a keze. – Hadd mutassam be a barátnőmet, Rosemarie-t! Ő is segít az ügyében.

– Persze, persze! Csak az számít, hogy minél előbb megtalálják a fiamat. Van már valami nyom?

– Sikerült leszűkítenem a kört huszonöt nőre. Arra gondoltam, hogy talán megnézhetné az információkat, hátha eszébe jut még valami Rose-ról. Esetleg a vezetékneve?

– Gondolom, fényképe nincs róluk – mondja. – Rögtön megismerném, ha látnám az arcát. Nagyon szép nő volt.

Megvárja, amíg leülünk a ronda, zöld kárpitos kanapéra a nappaliban, aztán leül velünk szemben egy ugyanolyan színű fotelbe. Robusztus kandalló takarja szinte az egész falat, a másik fal pedig tiszta üveg és a kertre néz. A szobának férfias hangulata van, és legalább 1982 óta nem újították föl.

Odaadom az aktát a huszonöt nő nevével és az összes információval, amit néhány óra alatt össze tudtam gyűjteni. Figyelmesen elolvas minden oldalt, a kezei remegnek, amikor lapoz. Néhányszor megáll egy pillanatra, mintha mondani akarna valamit, aztán megrázza a fejét és továbbmegy.

– Sajnálom, semmi nem ugrik be.

– Csak adni akartam neki egy esélyt. Biztos vagyok benne, hogy tovább tudom majd szűkíteni a kört, amint több háttérkutatást végzek.

Néhány percig még ott ülünk Mr. Tannenbaummal, megkóstoljuk a fantasztikus sütijét és iszunk egy csésze teát, amit a szakácsa szolgál föl, aztán pedig körbevezet minket a házban. Olyan, mint egy mauzóleum. Rosemarie-nek igaza lehet, biztos, hogy tele van szellemekkel. Annyi a félelmetes zegzug, és mindenhol fura nyikorgás és zaj hallatszik. Szinte kimenekülök a házból vissza a kocsiba.

– Nem tudom, hogy képes itt aludni éjszakánként – mondja Rosemarie remegve. – A hideg futkos a hátamon.

– Talán amikor az ember már olyan közel jár a halálhoz, mint ő, egyáltalán nem bánja, ha kommunikálhat a másik oldallal.

Rosemarie kirak a házamnál és visszamegy Leroyhoz. Túl sok időt töltöttem Mr. Tannenbaumnál, és most késésben vagyok. Amúgy meg tök fölöslegesen mentem oda.

Egész délután dörög az ég, de egy csepp eső sem esik és a páratartalom óráról órára nő. Ha ez így megy tovább, olyan afrofrizurám lesz, hogy nem férek majd ki az ajtón.

Beugrom a zuhany alá, gyorsan letusolok és felveszem a fürdőköntösömet. Becsavarom a hajam és kisminkelem magam. Rápillantok az órára, miközben a szemceruzával próbálok vonalat húzni a szempillám fölé, és azzal a mozdulattal szemem szűrom magam. Másodpercekig csak pislogok, ömlik a könny a szememből és káromkodom. Több festéket és spirált teszek föl, hogy valahogy ellensúlyozzam a vörös szememet, és miután végzek, megállapítom, hogy egész jó lett a végeredmény.

Általában nem nagyon sminkelem magam. Csak egy kis szempillaspirál és szájfény. Sokszor mondták már, hogy olyan szomszéd lány típus vagyok, mint a Ralph Lauren-modellek, akik egy rét közepén ücsörögnek. Tipikus amerikai lánynak lenni egész jó, de én bombázó akarok lenni. Olyan, mint egy James Bond-lány – veszélyes és ellenállhatatlan. Azonban általában csak saját magamra jelentek veszélyt, és úgy tűnik, az ellenállhatatlanságot sem fejlesztettem még tökélyre, de ez nem jelenti azt, hogy nem fogok tovább próbálkozni.

Amikor még volt pénzem, tagja voltam egy hónap fehéreneműje klubnak, szóval a lehető legszexisebb fehéreneműmet veszem ki a fiókból – fekete csipkés push-up melltartót és aprócska csipkebugyit, amely viseléséhez gondos gyantázás szükségeltetik. Nick nem fogja tudni, hogy mi van a ruhám alatt, de majd örületbe kergeti az, hogy megpróbálja kitalálni. És ettől sokkal jobban érzem majd magam.

Az igazi kihívás még csak most jön – el kell döntenem, hogy mit vegyek föl. Nem könnyű megtalálni a középutat a klasszikusan elegáns és a szexi között, de végül egy fekete ruhát választok, amin még mindig ott lóg az árcédula. Tavaly vettem egy leértékelésen, de még így is túl drága volt. A nászutamra szántam, emlékszem, hogy felpróbáltam és arra gondoltam, milyen jól néz majd ki a padlón összegyűrve egy szenvedélyes szeretkezés után. Sajnos a vőlegényem nem volt ilyen lelkes a

szenvedélyes szeretkezés részt illetően. Legalábbis nem velem.

A ruha nem mutat túl sokat magából a fogason, de amikor belebújok, úgy simul rám, mintha rám öntötték volna, tökéletesen kiemeli az alakomat. Elöl kivágott és eleget mutat a dekoltázsomból, térd fölé ér és lefelé szűkül, szóval nagyon hosszúnak tűnnek benne a lábaim. Nagymamám gyöngysorát és hozzá illő fülbevalót veszek föl, meg egy kis Cinnabar parfümöt fújok a mellem közé és a fülem mögé.

Az utolsó pillanatig várok azzal, hogy kivegyem a csavarókat a hajamból, az ujjaimmal megigazítom a frizurámat és belakkozom, hogy megmaradjanak a loknik. Legvégül még egy réteg szájfény, és belebújok a fekete, pántos Jimmy Choo szandálomba, ami még soha nem volt rajtam. A ruhához vettem, és remélem, hogy a rossz karma, ami az egész öltözetemet övezte, már a múlté.

Szörnyen ideges vagyok, de elhatározom, nem hagyom, hogy Nick kiborítson. Felnőtt emberek vagyunk, és ez tisztán üzlet. Nem hagyom, hogy elragadjanak az érzéseim. Besöpröm a pénzt és eszem egy kis ingyen kaját. Talán még flörtölök is egy kicsit a vőlegény barátaival, csak a móka kedvéért.

Kopognak az ajtón, óvatosan odabillegek a magas sarkúmban és kinyitom. Szíven üt, amikor meglátom, ahogy ott áll, talpig szmokingban. Megborotválkozott, de mint mindig, még így is látszik a borostája.

Elsötétül a tekintete, amikor tetőtől talpig végigmér. Ismerem ezt a nézést. Ha nem zárom be az ajtót magam mögött úgy hat másodpercen belül, biztos, hogy kisvártatva a szőnyegen találom magamat háton fekvé. Ezt onnan tudom, hogy voltam már hasonló slamasztikában.

Hátradobom a hajamat, kiviharzom a verandára, behúzó az ajtót magam mögött, és várom, hogy Nick megszólaljon. Általában nem ilyen hallgatólag.

– Megyünk? – kérdezem.

– Még megfontolom. Tiszta pazarlásnak tűnik így kinézned csak a bátyám esküvője miatt. Talán ki kellene hagynunk és itthon maradni.

– Ha már szóba hoztad az esküvőt, nálad van a pénz?

– Most adjam oda? – kérdi hitetlenkedve.

– Ó, igen. Előre kell fizetni. Túl jól ismerlek.

Összeszűkül a tekintete és le sem veszi a szemét az arcomról, miközben előveszi a tárcáját a zakójából. Kinyitja, előhúzza öt ropogós százast és ideadja. Büszke vagyok magamra, hogy távolságtartó maradtam, mint egy

igazi profi. Legbelül mámoros boldogság önt el, hogy végre van elég pénzem, hogy kifizessem a lakbért. Becsúsztatom a pénzt a táskámba, hátat fordítok Nicknek és a kocsija felé indulok.

Megfogja a karomat, és én felrántott szemöldökkel fordulok hátra.

– Mi ütött beléd, Addison? Mintha nem is te lennél.

Csodálkozva kikerekítem a szemem, és egy lépéssel közelebb lépek hozzá. Szapora légzése azt mutatja, hogy nem hagyja hidegen a közelségem. Egy kicsit még tovább feszítem a húrt, lazán odanyúlok, hogy megigazítsam a csokornyakkendőjét.

– Pont azt teszem, amire kértél, édesem. – Fogalmam sincs, hogy jött ki ilyen erotikus hang a torkomon, de nagyon örülök, hogy sikerült megcsinálnom. – Csak egy barát tesz szívességet a másiknak.

– A tűzzel játszol, édes.

A Nick testéből áradó forróság szinte éget, és a kémia ugyanúgy működik köztünk, mint régen. Elmosolyodom, egyet hátralépek, mielőtt megfordulnék és a kocsija felé indulnék.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, Dempsey. Na, csapjunk bele. Nem szeretnék túlórát felszámolni. Amúgy este még dolgoznom kell.

Mögöttem jön, kinyitja a kocsiját és segít beszállni. – Bármilyen, amiről tudnom kellene?

– Nem igazán. Legtöbbször kiborulsz attól, amit csinálok, szóval az a legokosabb, ha nem megyek bele a részletekbe. Ha jól emlékszem, a kapcsolatunknak ez az a pontja, amiből megpróbálsz kimaradni.

Úgy összeszorítja az állkapcsát, hogy félek, széttörnek a fogai. – Csak nem akarom, hogy kinyírasd magad. Minden más rendben van.

– Sajnos az is benne van a pakliban. Vagy elfogadsz úgy, ahogy vagyok, vagy nincs miről beszélünk.

Becsapja a kocsiját, én elégedett mosollyal az arcomon nézem, ahogy átmegy a másik oldalra és beszáll. Ez jó kis móka lesz.

Kilencedik fejezet

Arra számítok, hogy nem lesz rövid az út a szülők házához, így, hogy elkerüljem a kellemetlen beszélgetést, amíg oda nem érünk, inkább a közösségi hálót böngészem a mobilomon. Érthető, hogy meglepődöm, amikor kevesebb mint tizenöt perc után lelassít egy hatalmas épület előtt a Gaston utcában.

Ez az a hely, ahol a kőgazdag savannah-i őslakosok élnek. A házak több millió dollártól indulnak, a határ pedig a csillagos ég. A ház, ami előtt megálltunk sem kivétel ez alól. Olyan, mint egy óriási fehér georgiai monstrum és majdnem az egész háztömböt elfoglalja. Két nagyra nőtt szomorúfűz szegélyezi mindkét oldalát, fehér és bordó virágok állnak katonás rendben az ágyásokban. Nincs kapu, de őr ellenőrzi az érkezők nevét a vendéglistán. Csak int Nicknek, hogy hajtson be.

Ez az első alkalom, hogy belépek egy házba a Gaston utcában. Sokszor jártam már erre kocsival, és miközben végighajtottam az utcán, azon töprengtem, hogy milyen emberek lakhatnak itt és vajon miből élnek. Szinte biztos, hogy egyikük sem kirúgott tanár vagy magánnyomozó, és hirtelen rossz érzésem támad ezzel az egész kis kalanddal kapcsolatban.

– Mintha azt mondtad volna, hogy a szüleid házába megyünk.

– Így van. – Érzem, hogy megfeszül a válla és összeszorítja az állkapcsát.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy gazdag vagy?

Kezdem komplett idiótának érezni magam, hogy erről fogalmam sem volt. Kisebb-nagyobb megszakításokkal majdnem négy hónapig randiztunk, és szinte semmit nem tudok a magánéletéről. Soha nem jártam a házában, nem találkoztam a családjával. Nick elég zárkózott típus.

– Nem vagyok gazdag. Egyáltalán nem. Én vagyok a család fekete báránya. Zsarunak lenni egy olyan családban, ahol mindenki jól menő

ügyvéd, elég kínos vacsorabeszélgetésekhez vezet. Az elmúlt durván tizenkét évben sikerült kimaradnom a rendszeres családi vacsorákból. Még találnom kell valami kifogást hálaadásra és karácsonyra, azon gondolkodom, hogy elutazom bűvárkodni a Bahamákra. Lenne kedved velem jönni?

Döbbsenten bámulom. Hihetetlen, hogy most hallok először erről a családi viszályról. Valószínűleg ezt érdelem, mert hagytam, hogy a bujaság átvegye a hatalmat a józan ész felett. Amikor egy szót sem szólok, felém fordul és rám néz.

– Most mi van? – kérdezi. – A rendőri fizetésemből élek. A szüleim kizártak a vagyontól, amikor megmondtam, hogy nem fogok a családi üzletben dolgozni. És csak akkor vettem ki pénzt a vagyonkezelői alapomból, amikor megvettem a házamat.

– Vagyonkezelői alap?

– Zavar?

– Egy kicsit sem – mondom. – Azt hiszed, hogy ismersz valakit, és egyszer csak kiderül, hogy nem is az az ember, akinek hitted.

– Most úgy beszélsz, mintha én lennék a sorozatgyilkos Ted Bundy. Ne aggódj! A szüleim senkit nem szeretnek. Genetikusan fagyos a jellemük. Amint belépünk, csak célozd meg a bárpultot. Én is mindig így teszek.

– Rendben, de legközelebb több pénzt kérek.

Megáll egy félköríves autófelhajtón a robusztus szárnyas ajtó előtt. Abban a pillanatban szakadni kezd az eső.

– Égi jel – mondja.

Fekete öltönyös férfi nyitja ki a kocsiját, és esernyőt tart fölém, hogy ne ázzak meg, amíg beérek a házba. Egy másik ugyanezt csinálja Nickkel. Amint megfogom a férfi kezét, szegény fickó azonnal elengedi az izzadt tenyeremet. Akkor jövök rá, hogy talán egy kicsit ideges vagyok. Nem állok készen arra, hogy megismerkedjek Nick szüleivel.

Mit mondhatnék nekik? *Egyébként a fiuk fantasztikus az ágyban.* Van egy olyan érzésem, hogy ezzel nem igazán lopnám be magamat a szívükbe. Habár, ha olyan fagyosak, ahogy Nick mondja, valószínűleg túl sokat agyalok ezen az egészen.

A Dempsey család otthonának előcsarnoka nagyobb, mint az egész házam. És nagyon fehér. Olyan fehér, hogy majdnem bebandzsítok a fényétől. Fehér falak, fehér lépcsősor mindkét oldalon, fehér márványpadló. Kristálycsillárok lógnak a plafonról, és a fény minden

felületről visszaverődik.

– Jézusom – motyogom. – Szerinted a mennyország is valahogy így néz ki?

– Krisztusom, remélem nem. Talán inkább a purgatórium.

– Az egész ház ilyen?

– Ó, igen. Anyámnak nagyon különleges ízlése van.

Érzem a keze melegét a hátamon, és megsajnálom, hogy ilyen gyerekkora volt. Nem volt gazdag családom, de legalább olyan volt a házunk, mint egy otthon. És hála az égnek voltak benne színek.

– Nicholas, drágám! – Egy ezüstös-szőke hajú nő csap le ránk hirtelen az egyik oldalszobából és megpusztilja az arcát. – Elkéstél. Már elkezdünk felszolgálni az aperitifet a társalgóban.

– Dugó volt – hazudja szemrebbenés nélkül. – Hadd mutassam be a partneremet, Addison Holmest. – Addison, ő az édesanyám, Nina Dempsey.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Dempsey.

Anélkül néz vissza Nickre, hogy bármit is mondana, és érzem, hogy kezd felmenni bennem a pumpa. Anyám mindig azt mondja, hogy attól, mert valaki gazdag, még nem kell bunkónak lenni.

– Azt hittem, Susannel jössz, édesem – szólal meg újra. – Elragadó ifjú hölgy, rendkívül élveztem a társaságát a vacsoránál múlt hónapban. Üzleti útra kellett mennie?

Kegyetlen örömmel a tekintetében felém fordul. Nick nem túlzott a fagyosságot illetően, csak Mrs. Dempsey mindezt déli modorosságba csomagolja. – Susan jogtanácsos a férjem cégénél. Csodálatos párt alkotnak Nicholasszal.

– Ebben biztos vagyok – mondom a lehető legszélesebb mosollyal.

– Ön mivel foglalkozik, Annabeth?

– Addisonnak hívnak – javítom ki, és úgy döntök, hogy nincs az a pénz a világon, amiért hajlandó vagyok elviselni Mrs. Dempseyt. Nem arról van szó, hogy Nickkel randizunk és elhoz a családjához, hogy bemutasson a leendő anyósomnak és apósomnak. – Úgy fogalmaznék, hogy mindenfélével foglalkozom. Hálás vagyok a sorsnak, hogy megismerkedhettem a fiával. Varázslatos pillanat volt, amikor belépett a sztriptűzbárba.

Kikerekedik a szeme, Nick keze pedig keményebben nyomja a gerincemet, de én még közel sem végeztem. Nem ismerem még ezt a

Susant, de egyelőre nem nyerte el a tetszésemet.

Előveszem a legnegédeőbb déli stílusomat, amit a bunkó eladóknak és Jehova tanúinak tartogatok, akik bekopognak hozzám. – Éppen az éjszakai műszakot nyomtam, amikor Nick besétált, és azonnal tudtam, hogy ő az én kilépőm erről a helyről. Aztán elszakadt az óvszer és... – kezemet a szám elé teszem, mintha megijednék. – Hoppá! Erről nem lett volna szabad beszélnem.

Két vörös csík jelenik meg Mrs. Dempsey dekoltázsán, és ha szemmel ölni lehetne, már nem élnék. Nick merev testtel áll mellettem, és úgy nyomja a hátamat, hogy már szinte fáj.

– Nos – szólal meg Mrs. Dempsey, és megköszörüli a torkát. – Úgy hiszem, később beszélnünk kell, Nicholas. De ez most a bátyád esküvője, és úgy gondolom, hogy legjobb, ha ez köztünk marad, amíg el nem rendezzük a dolgot. Szerencsére nálam van a csekkfüzetem.

Megfordul és visszasétál a társalgóba. Érzem, hogy Nick szinte remeg mellettem. Amíg nem fordulok felé, nem is sejtem, hogy a nevetés rázza.

– Ezzel finoman arra próbált célozni, hogy megpróbál majd lefizetni, hogy eltűnjek az életedből?

– Ezt azért nem mondanám finom célzásnak – mondja vigyorogva. – Jézusom, melletted aztán soha nem unalmas az élet. Egy kis szerencsével soha többet nem kell eljönnöm semmilyen családi eseményre. Akár össze is házasodhatnánk.

Vibrál körülöttünk a levegő és mintha transzban lennénk. Aztán hirtelen összerándulok, mintha gyomorszájon vágtak volna, és hátrébb lépek. Nick is azonnal kijózanodik, amikor eljut az agyáig, hogy mit mondott, és elsápad.

Elfordulok és kihúzom magam. Ez csak munka. Könnyen jött ötszáz dolcsi. Felül kell emelkednem az érzelmi életemen. Már eltelt két hónap, az isten szerelmére! Éppen ideje, hogy továbblépjek. Talán nem igazán adtam esélyt Savage-nek. Túl érzelmősnek lenni szinte előfeltétel itt délen. Rengeteg nevetéssel és még annál is több könnyel állunk az élethez. A nagymamám mindig azt mondta, hogy ha véka alá rejtéd az érzéseidet, attól csak aranyeret kapsz.

– Ide hallgass, Addison – kezd bele.

De mielőtt még bármit mondhatna, amitől még ennél is kellemetlenebbé válna a helyzet, félbeszakítom. – Nagy kár, hogy Susan nem ért rá.

Felsóhajt, átkarolja a derekamat, és kivezet az előcsarnokból. – Ő öt

rongyot kért. Én pedig rendőrfizetésből élek. – Mindezt rezzenéstelen arccal mondja, én meg döbbszent arccal bámulok, mire rájövök, hogy csak viccel. Legalábbis remélem, hogy csak viccel.

– Rám férne egy ital. – Nem vagyok nagy ivó, de az elmúlt három napban háromszor is túllőttem a célon. Valószínűleg nem ez a helyes út, de olyan fura helyzetekbe kerültem, amiket csak alkohollal lehet elviselni.

– Rám is rám férne egy, és az Úr a megmondhatója, lesz elég pia. A Dempseyk mindent alkoholfúmorban csinálnak.

– Egyértelműen többet kellett volna kérnem ezért az estéért.

– Esetleg tűzszünetet köthetnénk legalább mára? – kérdezi komoly arccal. – Semmit nem utálok jobban a világon, mint családi összejövetelekre járni. Legalább egy rövid időre tehetnénk úgy, mintha minden rendben lenne köztünk? Szeretném csak egy kicsit élvezni az estét.

Nem tudok nemet mondani, amikor meglátom az esdeklő tekintetét. Odalépek, átölel, és néhány pillanatig a mellkasára hajtom a fejemet. – Csak ma estére – mondom beleegyezően. – De holnaptól ott folytatjuk, ahol abbahagytuk.

Szájon csókol és érzem, hogy közben elmosolyodik. Elengedjük egymást, és látom, hogy nyugodtabb, mint amikor beléptünk a házba.

– Még nem találkoztál az apámmal. Csak arra vigyázz, hogy karnyújtásnyi távolságra maradj tőle. Odalesz tőled. Mármint ettől a ruhától.

– Jó tudni, hogy még mindig jól nézek ki.

– Olyannyira, hogy majd megöl a kíváncsiság, hogy megtudjam, milyen fehérenű van rajtad.

Még mielőtt kontrollálhatnám, elégedett vigyor ül ki az arcomra. Lehet, hogy semmit nem tudok a magánéletéről, de az biztos, hogy alapvetően nagyon is jól ismerem.

– Tudom – mondom. – És hadd áruljak el annyit, hogy gyönyörű. Nagy kár, hogy soha nem tudod meg, hogy néz ki.

– Kegyetlen vagy, Addison Holmes.

Közelebb vezet a halkan morajló hangok forrásához. Megállunk a hatalmas társalgó küszöbénél, még senki nem vesz minket észre. Ez a helyiség is hófehér.

– Mi lenne, ha véletlenül egy egész tálca fűszeres húsgolyót borítanék a falra?

– Nem lenne túl szép látvány. Fizetek még száz dolcsit, ha megcsinálod.

– Legközelebb írok egy árlistát a különböző szolgáltatásaimról. Úgy érzem, hogy kihasználsz. Most pedig mutasd meg, hol van a bár.

– Jó ötlet. Egy pár ital után nem fogsz tudni ellenállni nekem.

A szemeimet forgatom. Igaza van. Részegen szenvedélyes vagyok. Habár mielőtt Nicket vagy Savage-et megismertem, kordában tudtam magam tartani. Úgy tűnik, hogy az alkohol reakcióba lép a szervezetemben levő feromonnal.

– Szerintem baj van a rövid távú memóriáddal. Ha jól emlékszem, legutóbb nem én voltam az, aki ellen akart állni bárminek is.

– Kezdem azt hinni, hogy hiba volt.

– Amúgy meg most már ott van neked Susan. Remélem, hogy hamarosan megismerhetem. – Pilláimat rebegtetve a bárpult felé indulok.

– Whiskeyt, tisztán. – A pultos valószínűleg érzi, hogy sürgős a dolog, mert az előttem álló három embert figyelmen kívül hagyva odaadja az italomat. Vagy csak tetszik neki a dekoltázsom, mert az arcomra nem is néz. Köszönetként megemelem a poharamat és egy húzásra felhajtom a felét, anélkül, hogy ízlelgetném.

Nick is odaér és rendel egy whiskeyt. A mellettünk álló nő szőke, magas, ápoltságos, és le merném fogadni, hogy a nyakában lógó gyémánt nyakék nem hamisítvány. Kétszer tetőtől talpig végigméri Nicket és megnedvesíti az ajkait. Teljesen megértem, Nick mindig megérdemel egy második pillantást.

Leteszem az üres poharamat és jelzek a pultosnak. Az első ital melege szétárad a testemben, és ennyi már pont elég ahhoz, hogy enyhítse a feszültséget.

– Nem kéne egy kicsit lassítani, édes? – kérdezi Nick, mielőtt még a pultos odébb menne. – Elszakadt az óvszer – súgja oda bizalmasan a pultosnak. A szőke spiné közelebb húzódik, hogy jobban hallja, amit mond. – Ettől ilyen feszült.

A szőkéhez fordulok, aki döbbent arccal néz ránk. – Ne tévessze meg ez az angyali arc. Túl későn tudtam meg, hogy egész Savannah-ban mindenhol vannak kölykei. És egy fillér gyerektartást sem fizet. Maga szerint hogy neveljek föl így egy gyereket?

Mérgesen Nickre néz, és arrébb megy, hogy új prédát találjon magának.

– Szép húzás, édes – suttogja egészen közel hajolva. – Ha egész este így folytatódsz, anyám képtelen lesz még egy randit összehozni nekem.

– Még egy randit?

– Aha. Csőbe húzott Susannel. Már itt volt a vacsorán, amikor megérkeztem. Aztán úgy kellett tennem, mintha hirtelen behívtak volna dolgozni, csak hogy elmeneküljek.

– Ez akkor azt jelenti, hogy nem kell kinyírnom Susant?

Érzem, hogy mosolyog, miközben a nyakamhoz hajol. – Féltékeny vagy? – A leheletétől kellemes borzongás fut végig a gerincemen és egyéb tájakon. Igaza van. Alkoholt innom úgy, hogy a közelemben van, nem a legjobb ötlet. Nem tudnék ellenállni neki, ha bepróbálkozna.

– Miért lennék féltékeny? Azzal randizol, akivel csak akarsz. Akárcsak én.

– Talán témát kellene váltanunk. Ha már felhoztad ezt a terhesség-dolgot az anyámnak, ugye egy szó sem igaz abból, hogy elszakadt az óvszer? – kérdezi.

Félrenyelem a whiskeyt, erre párszor hátba vereget. – Ennek az egésznek már két hónapja, Nick. – Szinte biztos, hogy szóltam volna neki. – És ha terhes lennék, valószínűleg nem vedelném a whiskeyt.

– Nagyon hosszú két hónap volt.

Egy örökkévalóságnak tűnt. Már Mr. Hihetetlen sem segít. Minden porcikám őt akarja. Az ujjaival végigsimítja a karomat és a ruhám dekoltázsát. A mellbimbóim megkeményednek, és azt hiszem, elfelejtek levegőt venni.

Épp jókor jelenik meg az apja, mert csupán harminc másodperc választ el attól, hogy a karjánál fogva berángassam a legközelebbi gardrób szobába.

Egy óra múlva minden irányba táplált romantikus gondolatom szertefoszlik. A bátyjával együtt mindketten az apjuk kiköpött mása. A Dempsey család minden férfitagjának olyan a testfelépítése, mint a futóké, hosszú, szálkás izmok, széles váll. Az apjának pont ugyanolyan döbbenetesen kék szeme és sötét haja van, mint Nicknek, csak már őszül a halántékánál. Nagyon előkelő és jóképű egy olyan férfihoz képest, aki a hatvanas évei elején jár. De nagyjából ennyi bennük a közös.

A nagymamám mindig azt mondta, hogy a seggfejek különböző alakban és méretben jelennek meg, és néhányan bűdösebbek, mint a többi, de még életemben nem láttam Charles Dempseynél nagyobb és bűdösebb seggfejet.

– Nicholas – mondja Charles, és odalép hozzánk a bárpulthoz. Rendel egy gin-tonikot, és már messziről látszik, hogy nem ez az első. Talán

inkább az ötödik. – Mutass be a barátnődnék!

– Apa, ő Addison Holmes. Fegyver van nála, úgyhogy csak óvatosan.

– Mindig is a vagány csajok voltak a gyengéid. Hallom, hogy egzotikus táncosnő. – Teljesen figyelmen kívül hagyja Nick figyelmeztetését és hozzám hajol. – Mennyit kér egy privát öltáncért? – Térdemre teszi a kezét és az ölem felé nyúl, amikor elkapom a hüvelykujját és hátrahajlítom egészen a csuklójáig.

Felsikít, akár egy kislány és térdre rogy. Gyorsabban reagáltam, mint Nick, és az arckifejezéséből úgy tűnik, hogy jól tettem. Még soha nem láttam ilyen mérgesnek. Most nagyon haragszik. Mindenki minket bámul a szobában, de senki nem jön oda, hogy megnézzze, mi a baj. Úgy tűnik, hozzá vannak szokva az ilyen jelenetekhez.

Nick a szmokingja hajtókájánál fogva megfogja és talpra állítja az apját. Charles lesöpri magáról a kezét és megigazítja a zakóját. Falfehér és az arca úszik a verejtékben. – Ribanc! Van fogalma arról, hogy ki vagyok?

– Egy olyan férfi, akinek sikerült valahogy tisztességes fiút nemzenie, annak ellenére, hogy egy igazi nőgyűlölő seggfej?

Nick közénk lép. Az ő arcát nem látom, de az apja még jobban elsápad. – Igyál egy kávét és próbálj meg kijózanodni! Nem akarlak letartóztatni szexuális zaklatásért, de ha kell, gondolkodás nélkül megteszem.

Charles kihúzza magát és igyekszik visszanyerni a méltóságát. – Mindig is nagy csalódást okoztál a családnak, Nicholas. Elpazaroltad a lehetőséget, amitadtunk. Belépsz a seregbe, eltűnsz, és ki tudja, milyen dolgokba keveredsz. Aztán hazajössz, és úgy döntesz, hogy semmirekellő zsarú leszel. Kétszáz évre visszamenőleg minden Dempsey forog a sírjában.

– Pont rájuk fért már egy kis testmozgás – mondja, és felsegít a bárszékről.

Arra jutok, hogy legjobb, ha meghúzom magam és úgy teszek, mintha nem hallanék semmit abból, ami leginkább egy apa-fia közti magánbeszélgetés kellene, hogy legyen. Charles Nick vállára teszi a kezét és szorosan megmarkolja, hogy ne tudjunk elmenni.

– Beperellek, ha nem írod alá a papírokat, hogy minden pénz a cég nevére kerüljön. Nincs az a bíró, aki melletted döntene ebben az ügyben. Nagypád nem volt beszámítható állapotban, amikor mindenét rád hagyta. Abban állapotunk meg, hogy az összes vagyona a cégre száll.

– Vedd le rólam a kezéd! – Nick hangja halálosan higgadt, és úgy tűnik,

hogy ezt az apja is érzi. – Szerintem a nagypapa volt az egyetlen Dempsey, aki valaha is eszénél volt. És ha megbocsátasz, megyek és gratulálok a bátyámnak.

Egy árva szót sem szólok, miközben Nickkel végigmegyünk a tömegen, miután ott hagyjuk az apját. Őszinte leszek, fogalmam sincs, hogy *mit* mondjak. Nem kérdezhetem meg, hogy miféle perről van szó, habár majd' kifúrja az oldalamat a kíváncsiság.

– Látod valahol a bátyámat? Már így is a kelleténél tovább maradtunk.

Hivatalosan még nem találkoztam Daviddal, de Nick messziről már megmutatta őt és a menyasszonyát is. Szép párnak tűnek, és kezdek rájönni, hogy az igazán gazdagok valahogy mind olyan kifinomultnak látszanak. Még a csontozatuk is más. Éles arccsont, felsőbbrendű arckifejezés. Szinte nincs mimikájuk és mindegyik ugyanúgy néz ki. Teljesen egyformák, és hiába igyekszem, nem találok köztük olyat, aki egy kicsit is karakteres lenne.

Most, hogy jobban megnézem, genetikailag Nick is a felső tízezerhez tartozik. De az ő tökéletességét elrontja egy korábban eltört orr és a forradás a szemhéján. Arról nem is beszélve, hogy több élet van a tekintetében, mint a teremben levő összes embernek együttvéve.

A kétszárnyú ajtónál állunk, és a pincér pont megáll tőlünk balra. Megráz egy kis csengőt, ezzel jelezve, hogy a vacsora tálalva van. Mint egy éhes marhacsorda, az összes vendég kirohan a társalgóból egyenesen be az étkezőbe.

Követjük őket, és már az előcsarnok felénél járunk, amikor megakad valamin a tekintetem. Onnan tudom, hogy Nick is látja, amit én, mert döbbenten megáll. A bátyja, David kézen fogva kirohan a tömegből egy barna hajú nővel, akit eddig még nem láttam, és besurran a lépcsősor alatti ajtón. Figyelembe véve azt, hogy a cipzárja lent van és a keze már a nő ruhája alatt matat, arra tippelek, hogy nem egy gyors üzleti megbeszélésre mennek még az esküvői próbavacsora előtt.

– Az milyen szoba? – kérdezem.

– Egy mosdó. – Nick állkapcsa megint megfeszül, és a halántékán lüktet egy ér. Kezdek arra gondolni, hogy egyáltalán nem tesz jót az egészségének, ha a családja közelében van.

– Nos, talán ez nem az, aminek látszik. Lehet, hogy valami gondja támadt a tamponjával és némi segítségre van szüksége. Néha nehéz megfelelően feltenni, és jól jön egy segítő kéz.

Összeszorított szájjal mosolyog, és látom a megvetést az arcán. – A bátyám egyértelműen jó a tamponcserében. Hűen követi a családi hagyományokat. Az Isten színe előtt tett eskü sem tartja vissza őket semmitől. A Dempseyk világában mindig van valahol egy kiskapu.

Nick kivezet az étkezőből, ahol mindenki ül, vissza a bejárati ajtóhoz, hogy le tudjunk lépni. De ekkor a mosdó kilincse megnyikordul, és gyorsan visszafutunk a társalgóba.

David surran ki a mosdóból, megigazítja a ruháját és csatlakozik a többiekhez az étkezőben, egy perccel később a barna hajú nő is követi.

– Nagyon örülök, hogy ezt nem örökölted a családotól.

– A hűtlenséget?

– A korai magömlést.

Elkezd nevetni, és látom, hogy már nem olyan feszült.

– Mit gondolsz? Lenne kedved inkább itt vacsorázni? Senki sincs a bárpultnál, van egy csomó fűszeres húsgolyó és egy kis francia gyümölcslepény.

– Te aztán tudod, hogy vegyél le egy nőt a lábáról.

– És ez még csak a kezdet, bébi.

Uramatyám!

Tizedik fejezet

Vasárnap

A minőségi alkoholfogyasztás nagy előnye az, hogy nem okoz másnaposságot. Így reggel frissen és üdén ébredek. Csak nem a saját ágyamban.

Átfuttatom magamban az előző napot. A próbavacsora helyett még felfalunk egy csomó fűszeres húsgolyót, legurítunk egy pár italt, és mindeközben sikerül egész normálisan elbeszélgetnünk. Mesélek neki a polgárőrségről és elmondom, hogy mi van anyámmal és Vince-szel, ő pedig a sportról beszél és arról, hogy talán vesz egy hajót.

A munkájáról soha nem beszél, úgy tűnik, ez abszolút tabutéma, habár már mondtam neki, lehet, hogy támadna néhány jó ötlete, ha mesélne nekem arról, hogy éppen min dolgozik. Legtöbbször szimplán kíváncsi vagyok és tudni szeretném, hogy milyen ügyei vannak. Azt most már tökéletesen értem, hogy eddig miért nem beszélt a rokonairól. Ha ilyen családom lenne, biztos, hogy én is úgy tennék, mintha árva lennék.

Lenyúlunk egy üveg whiskeyt a pultból és kiosonunk a bejárat ajtón, amikor meghalljuk, hogy a vendégek pont befejezték a próbavacsorát. Addigra viszont arra is rájövünk, hogy mindketten túl részegek vagyunk ahhoz, hogy vezessünk, szóval taxit hívunk.

Valahol útközben a szülei házától az enyéimig meghív magához, hogy nézzem meg az új konyhaszekrényét, és megkér, hogy segítsek eldönteni, milyen színű legyen az étkező fala. Nem ma jöttem le a falvédőről, és arra gondolok, hogy így akar ágyba vinni. Kiderül, hogy tényleg csak azért hívott fel magához, hogy megnézzem a konyhaszekrényt és segítsek színt választani. Ez nem tesz túl boldoggá. Tulajdonképpen jól fel is bosszantom magam azon, hogy meg sem próbál rám mozdulni. A legszexisebb

fehérműmet vettem föl, hogy megőrizsem, és fejben már összeraktam egy egész beszédet, a jelek szerint tök fölöslegesen.

– Szóval mit gondolsz? – kérdezi.

– Miről?

– A festékről. Nem tudom eldönteni, melyik illik jobban a szekrény színéhez.

Még mindig azt próbálom feldolgozni, hogy Nick házában állok. Fogalmam sincs arról, hogy hol vagyunk. Jó messze lakik Savannah-tól. Arra tisztán emlékszem, hogy Whiskey Bayou felé megyünk, és egy pillanatra azt hiszem, lehet, hogy kirak az anyám házánál. Aztán a taxis félúton lekanyarodik az autópályáról és egy kis erdőnél befordul egy egysávos útra, amit még fényes nappal sem találnék meg.

Hirtelen meglátok egy kis tisztást, közepén egy házzal, ami úgy néz ki, mint egy nagyon jellegzetes, Frank Lloyd Wright által tervezett épület. Nem tudom alaposabban megnézni, de egyértelmű, hogy egy átlagos zsaru fizetéséből ilyenre nem futja.

– Tényleg azt akarod, hogy segítsek színt választani? Ezért hoztál ide?

Huncutság csillan a tekintetében és a szája mosolyra húzódik. – Persze, mi másért hívtalak volna?

Hunyorítva ránézek a falra kent festékcsíkokra. – Tetszik a sárga. Olyan vidám. Miért nem próbálsz meg letépni rólam a ruhát? – A lelkem mélyén tudom, hogy reggel már bánni fogom ezt a beszélgetést. De talán a kelleténél részegebb vagyok, és a részeg Addison nem kertel. – Valószínűleg most elég könnyen el tudnál csábítani – folytatom. – És dögös vagy szmokingban. – Valami kuncogásszerű hangot adok ki és látom, hogy megrándul a szája széle. Úgy tűnik, jobban bírja a piát, mint én. Legtöbbször elég olcsó randipartner vagyok.

Lassan közelebb lépek hozzá, odaszorítom a konyhaasztalhoz és az ujjaimmal felfelé lépkedek a mellkasán. Az arca elkomorodik, a szeme egészen sötétkék lesz.

– Addison...

– Most mi a baj? Azt mondtad, hogy hosszú volt ez a két hónap. Nekem is. És félek, hogy szegény Mr. Hihetetlen sem bírja már sokáig ezt a nagy hajtást.

– Ne érts félre, nagyon csábító az ajánlat, de jobban szeretem, ha józan vagy. Azt szeretném, ha mindenre emlékeznél, amikor legközelebb benned járok.

Annyira be vagyok gerjedve, hogy úgy érzem, rögtön leolvad rólam a ruha, hozzásimulok és finoman megharapom az alsó ajkát. Részegen nemcsak szenvedélyes vagyok. Őszinte is. – Szerintem most kellene visszaélned a helyzettel. Amint kijózanodom, valószínűleg annyira kínosan fogom magam érezni, hogy így viselkedtem, hogy soha többet nem akarlak majd látni. Amúgy meg még mindig elég pipa vagyok rád, szóval ez sem segít túl sokat az ügyön.

Nick vigyorogva hallgatja a vallomásomat, lehet, hogy kuncogok még egy kicsit, de erre már nem emlékszem tisztán. Csak annyit tudok, nem hagyja hidegen, hogy hozzátapadok. Vagy a sliccénél hordja mostanában a pisztolyát, vagy tényleg örül, hogy lát.

– Megmutatom a vendégszobát.

– Hagyjuk a francba és csináljuk a konyhaasztalon! Elég masszívnak tűnik. Szívesen harapnék valamit. – Megnyalom a számat, és Nick a célzást hallván felsóhajt.

– Jézusom. Erre kemény lesz bármilyen ellenérvet mondani.

– Az már biztos, hogy kemény! – Újra felkacagok. Aztán legnagyobb meglepetésemre felkap, átdob a vállán, és mint egy őrült, felrohan velem az emeletre. Forog velem az egész ház és átfut az agyamon, hogy talán nem a legjobb ötlet fejjel lefelé lógnom, figyelembe véve azt az aprócska tényt, hogy elég sokat ittam.

Aztán egyszer csak a hátamon fekszem egy hatalmas ágy közepén. Érzem az ágynemű hűvös érintését a bőrömön és a ventilátor komótosan forog a fejem fölött.

– Mindjárt jövök – mondja.

– Várlak. – Bizonytalan lábakkal felállok, kibújok a ruhámból, csak a fekete csipkés fehérneműt és a magas sarkút hagyom magamon. Arra gondolok, hogy Nick csak óvszerért ment, mindjárt visszajön és nekilátunk a dolognak. Szexuális krízishelyzetben vagyok. Úgy tűnik, két szexmentes hónap tényleg túl sok, bár az is igaz, hogy korábban, amikor pocsék volt a szex, nem tartottam ezt olyan hosszú időnek.

Egy perc múlva megjelenik valami ruhakupaccal a kezében, de amint meglát, mindent elejt.

– Te jó ég – hebegi. A cipzárjánál a dudor akkora lesz, hogy még Hulk is megirigyelné.

– Mit gondolsz?

– Azt, hogy kitüntetést érdemelnék. – Összeszedi a ruhákat, amiket

elejtett és odaadja. – A fürdőszoba arra van, ha szeretnél lezuhanyozni. Van egy új fogkefe és mindenféle tisztálkodószer, ha szükséged lenne valamire. Itt van az egyik pólóm, és hoztam egy melegítőt is. – Azzal a lendülettel becsukja az ajtót az orrom előtt és elmegy. Pár percig még döbbsen állok, mire tudatosul bennem, hogy nem jön vissza.

Épp most kaptam tőle kosarat. Már megint. Visszahuppanok az ágyra, és megpróbálom eldönteni, hogy mennyire vagyok zabos, de kezd minden összefolyni. Lerúgom a cipőmet és magamra húzom a paplant. A valóságnál semmi nem józanít ki jobban. És abból pont most kaptam egy jó adaggal.

Annak ellenére, hogy nem vagyok másnapos, elég pocsek a hangulatom. Egész éjjel csak forgolódtam, a teljes megalázottság és a között vívódva, hogy vajon Nick mit csinál mindössze néhány szobányira tőlem. Remélem, hogy ugyanolyan pocsek az ő éjszakája is, mint az enyém. Ez a legkevesebb, amit megérdemel.

Végül hajnali háromkor elmegyek zuhanyozni, abban reménykedem, hogy a meleg víz majd megnyugtat, és végre el tudok aludni, de leginkább csak az állítható zuhanyrózsával kísérletezgetek. Megnézem, milyen típusú, hogy vegyek egyet magamnak otthonra. Felveszem a melegítőnadrágot és a pólót, majd visszamászom az ágyba.

Fél hatkor még mindig ébren vagyok, és a madarak bosszantóan vidám dallamot fütyörésznek az ablakom alatt. Egy idő után kimászom az ágyból, hogy megnézzem, minek örülnek ennyire. Az égbolt még mindig szürkés, most kezd világosodni. A madarak egy faágon ücsörögnek olyan közel, hogy ha nyitva lenne az ablak, elérném őket, csicseregve és énekelve fürdenek a vízben, ami még a tegnapi vihar után maradt a faleveleken.

Ököllel az ablakra csapok. – Hé, fogjátok már be! Nincs még mindenki túl a reggeli kávéján. – Sikerül annyira megijesztenem őket, hogy egy pillanatra elhallgatnak, de aztán még hangosabban újrakezdek.

Lehet, hogy csak képzelődöm, de esküdni mernék, hogy kávéillat szivárog be az ajtó alatt. Nick korán kelő típus, de azért ennyire nem. Főleg nem vasárnap. Bemegyek a fürdőszobába és megmosom az arcom, aztán fogom a telefonomat, megnézem a mailjeimet, miközben lemegyek a lépcsőn és követem a kávéillatot.

Az előző esti viselkedésem nem megy ki a fejemből, de elhatározom, hogy úgy teszek, mintha semmi sem történt volna. Mindketten felnőtt emberek vagyunk. Nem nagy ügy. Iszom egy kávé, hívok egy taxit, hazamegyek, kitörlöm Nick Dempseyt az életemből és minden megy tovább. Nem vagyok olyan nő, aki olyan pasi után sóvárog, akinek nem kell. Ezt meghagyom a valóságshow-k szereplőinek és az olyanoknak, mint a gyerekkoromban az utcánk végében lakó Mrs. Messer. A férje lelépett egy prostival, akivel egy üzleti úton ismerkedett meg, de Mrs. Messer még húsz évig abban a biztos tudatban várta, hogy úgyis megjön az esze és visszamegy hozzá.

Nincs időm körülnézni Nick házában. El kell tűnnöm, amilyen gyorsan csak lehet. Bár egy pár dolgot azért észreveszek. Minden szobában a padlótól a plafonig ablakok vannak, emiatt természetes fény áradhat be a modern stílusú házba. A szobák egymásba nyílnak, ettől az egész ház nagyon tágasnak tűnik. Megállok ott, ahol a nappali az étkezőbe és a konyhába nyílik, és csak bámulok.

Attól, hogy Nick az első ember, akit korán reggel meglátok, teljesen elolvadok, és mindenhol bizseregni kezdek már megint. Szánalmas vagyok. Nagy Sz-szel. Bárcsak uralkodni tudna az eszem a szívemen! Terpeszben áll a tűzhely előtt és az omlettel küzd, amit éppen süt. Csak farmert visel, mezítláb van és a haja egy kicsit kócos.

Össze kell szednem magamat. Innom kell egy kávé, taxit kell hívnom és visszamenni a szobámba, amíg a taxi ide nem ér. Odamegyek a kávégéphez, leveszek egy bögrét, ami a fölötte lévő akasztón lóg. Beszippantom az illatát, mielőtt lenyelem az első életmentő kortyot.

– Másnaposság? – kérdezi Nick. – Találsz aszpirint a fejed fölötti szekrényben.

– Nem. Nem vagyok másnapos. A szüleid értenek az italokhoz.

– Valószínűleg ez az egyetlen dolog, amiben jók. Szeretnék bocsánatot kérni a tegnapi esti viselkedésük miatt. Gyanítom, hogy egy ilyen randi sokkal többbe kerül ötszáz dollárnál.

– Majd küldöm a számlát a járulékos költségekről. – Nem nézek a szemébe, de érzem, hogy bámul, és a szégyentől elpirulok. A telefonomat bámulom, és próbálok rájönni, mit is akartam csinálni.

Ó, igen. Taxi.

Kikeresem a számot, fogom a kávémat és elindulok kifelé a konyhából. Éppen tárcsázni akarok, amikor Nick újra megállít.

– Várj egy kicsit! – mondja, és kiszed egy kis omlettet egy tányérra. Odajön, felém nyújtja. Lerakom a telefonomat és automatikusan elveszem tőle. – Egyél egy kicsit! Tegnap nem ettél túl sokat vacsorára, gondolom, éhes vagy.

Végre összeszedem a bátorságomat, ránézek. Egy pillanatig mindketten mozdulatlanul állunk, köztünk a tányér. Az arca borostás, és pont olyan fáradtnak tűnik, mint én.

– Jól aludtál?

– Mint a bunda – hazudom, és leteszem a tányért az asztalra.

– Tényleg? – kérdi gúnyosan. – Esküdni mernék, hogy az éjszaka közepén hallottam, hogy folyik a zuhany. Biztos csak hallucináltam.

Úgy döntök, az a legjobb, ha erre most nem mondok semmit. Szép emlékeim vannak a zuhanyrózsájáról, és jó lenne tudni, hogy hallott-e mást is. Odahozza a tányérját az asztalhoz és leül velem szemben. Néhány percig szótlánul eszünk.

– Szóval, mit szólsz a zuhanyrózsához?

Félrelököm a tányért, fel akarok állni, hogy kirohanjak a konyhából, de elkapja a kezem.

– Engedj el! Haza kell mennem. Van egy csomó munkám mára.

– Dehogyan engedlek. Fogalmad sincs, hogy milyen nehéz volt megállni, hogy bemenjek a szobádba. Egész éjjel rád gondoltam, és semmit nem akartam jobban, mint bebújni az ágyadba és benned lenni.

Tátott szájjal bámulom, és elkezdek motyogni valamit. Képtelen vagyok normálisan formálni a szavakat. A kezemnél fogva a lába közé húz. Próbálok szabadulni, de kizárt, hogy sikerüljön. Sokkal erősebb, mint én.

– Engedj el, Nick! Komolyan. Múlt éjjel megvolt az esélyed, de úgy döntöttél, hogy nem kellek.

– Részeg voltál.

– És akkor mi van? Tudtam, hogy mit csinálok.

– Persze, csak nem akartam megkockáztatni, hogy esetleg megbánod. Arról nem is beszélve, hogy biztos akartam lenni abban, hogy minden apró részletére emlékszel annak, amit tenni akarok veled.

Kezdek egy kicsit bepánikolni. Nickkel lenni olyan, mint egy érzelmi hullámvasút.

– Tudod mit, bébi?

– Mit?

– Most már józan vagy. – Benyúl a pólóm alá, végigsimítja a

mellkasomat, aztán simogatni kezdi a mellemet. Önkéntelenül felnyögök, és megrázom a fejem, hogy egy kicsit kijózanodjak. Megpróbálom eltolni magamtól és felzokogok, de nem enged el.

– Miért kínozol? Ez így nem mehet tovább. – Könnyecseppek gördülnek le az arcomon és közel állok ahhoz, hogy teljesen kiboruljak. Nem fair, hogy állandóan előhossa belőlem az iránta táplált érzéseimet. – Talán egyszer majd lehetünk barátok, Nick. De ez nem az a nap. El kell tűnnöd az életemből. Teljesen. Megérdemlem, hogy boldog legyek mással.

– Savage-dzsel?

– Talán. Nem tudom.

– Ez soha nem fog megtörténni. – Úgy magához ránt, hogy a mellkasának esem, egyenesen a karjaiba. Tűzforró ajkai az enyémre tapadnak és visszacsókolom. Elfelejttem a tegnap éjjel minden csalódottságát, ujjaimmal a hajába túrok és egymásnak esünk.

Lerángatja rólam a pólót és a melegítő is valahogy az asztalra kerül. Még jó, hogy nem vettem föl bugyit. Így legalább megspóroltam neki egy lépést. Végigcsókolgatja és harapdálja a nyakamat, és lefelé halad, amíg a mellbimbómhoz nem ér. Az izgalomtól felhördülök és feltépem a farmerja gombját. Mielőtt még magamhoz térnék, az asztalon fekszem, és Nick dél felé veszi az irányt.

– Úgy tűnik, az asztal tényleg olyan masszív, mint gondoltad – mondja.

– Egész éjjel az járt a fejemben, amikor azt mondtad, hogy szívesen megkóstolnál. És bébi, csak hogy tudd, én is majd' éhen halok.

Nick nagyon jól tudja, hogy bánjon egy vaginával. Valószínűleg sokat gyakorolt, mielőtt találkoztunk. Körülbelül két másodperc választ el életem orgazmusától. Az izmaim megfeszülnek és remegnek. A hangok elmosódnak, csak zúgást hallok a fülemben és a saját zihálásomat.

Elhúzódik, odanyúlok a fejéért, de nem érem el. Aztán meghallom, hogy miért állt meg.

– Mi a franc! – megrázom a fejem, és próbálok magamhoz térni. És ekkor újra megcsörren a telefonja.

– A rohadt életbe! Az őrsről hívnak. Fel kell vennem. Ügyeletes vagyok.

– Nehogy most abbahagyd! Esküszöm, hogy kinyírlak, ha megteszed.

Megcsókolja a combom belsejét, felhúzza a farmerját és odanyúl a pultra a telefonjáért. Még mindig úgy heverek kiterítve az asztalon, mint egy hálaadás napi pulyka. Néhány percig eltart, mire összeszedem magam, közben Nick felveszi a telefont.

Lemászom az asztalról és visszaveszem a ruháimat. Van egy olyan érzésem, hogy egy kis omlett ragadt a hajamba, de nem áll szándékomban lezuhanyozni. A lépcső felé indulok és otthagynom Nicket, hogy elintézzze a vészhelyzetet. Megint kibújok a pólóból és a melegítőből, és visszaveszem a tegnapi estét ruháimat. Bedobom az ékszereimet a táskámba, és leérek, mielőtt még Nick letenné a telefont.

Amint belépek a konyhába, látom rajta, hogy mennie kell. Megpróbálom figyelmen kívül hagyni, hogy milyen komoly a tekintete, miközben egyszavas válaszokat ad, és felveszem a pultról a telefont, hogy taxit hívjak. Remélem, a sofőr tud százasból visszaadni, mert csak az van nálam.

– Hazaviszlek – mondja, amint leteszi a telefont.

– Nem kell. Hívok taxit. Minél előbb a helyszínre kell érned. – Nick gyilkossági nyomozó, szóval nem ez az első alkalom, hogy egy hívás félbeszakítja a magánéletünket. Volt alkalmam hozzászólni ehhez, amikor még randiztunk.

– Van időm, hogy elvigyelek. A holttest nem megy sehova és a nyomok még frissek. A rendőrök sem értek még ki. A házvezetőnő telefonált be az őrsre.

Nick felrohan az emeletre és elkészül. Amikor visszaér, pont annyira vállalkozó az arca, mint bárkié egy kis szex után. A fegyvere az oldalán lóg. Azért utasítom vissza, hogy elvigyen, mert eszembe jut, hogy a szülei házában hagytuk a kocsiját.

A diszpécserre várok, amikor elveszi a telefonomat és megszakítja a hívást. A könyökömnél fogva kituszkol, és bezárja az ajtót.

– Elnézést, Mr. Neandervölgyi, de a kocsidat a szüleid házában hagytuk. És őszinte leszek, még ha itt is lenne, akkor is a taxit választanám.

– Tetszik ez a jégkirálynő stílus. Nagyon szexi. – Megnyomja a garázs távirányítóját, újra a vállára dob és betesz egy kis sportos fekete Audiba, ami úgy néz ki, mint Batman autója. Bőrülékes, és érzem rajta a parfümjének illatát.

– Ismerem ezt a makacs arckifejezést – mondja, beszáll és beindítja a kocsit. – Nincs vita, hazaviszlek.

Még mindig ezt a kocsidolgot próbálom feldolgozni. – Nick, rendőri fizetésből ilyen nem engedhet meg magának az ember.

– A nagyapámtól kaptam pár éve. Apám minden lehetséges eszközt bevetett, hogy rávegyen, hogy jogi egyetemre menjek és belépjek a cégbe.

Még a kormányzót és a rendőrfőnököt is felhívta és megpróbált kirúgatni. Amikor ez nem jött össze, feljelentett a belső ügyosztálynál, hogy szaglásszanak utánam, hátha találnak valamit, ami alapján kirúghatnak.

– Nem rajongok az apádért.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de én sem nagyon. – Hallom a hangján, hogy ezt tényleg sajnálja. A köztük tátongó szakadék fájdalmas pont az életében.

– Amikor megtudtam, hogy nyomoztat utánam, egyértelműen megmondtam neki, hogy szálljon le rólam és menjen a pokolba. Nagyapa rájött, hogy apám mit tett, és véget vetett ennek az egésznek. Azt mondta, hogy büszke arra, aki nem enged a Dempseyk nyomásának. Aztán megvette nekem ezt a kocsit, megváltoztatta a végrendeletét, mindenét rám hagyta, és két hét múlva meghalt. Apám megtámadta a végrendeletet, és sikerült is a bürokrácia segítségével befagyasztani az ügyet. Ám a vagyongazdálkodási alapomhoz nincs hozzáférése, abból vettem a házat.

– Hihetetlen, hogy ilyen a családod – mondom. – Bárcsak beszéltél volna minderről, amikor még együtt voltunk! De komolyan gondolom, amit mondtam. Most hazaviszel, de utána soha többet nem akarlak látni. Ha meglátsz az utcán, fordulj meg és indulj el másik irányba, és ha összefutunk az irodában, tegyél úgy, mintha ott sem lennék. Ez így nem mehet tovább.

– Ennek semmi esélye, édes. Amint végzek ezzel az üggyel, átmegyek hozzád és befejezzük, amit elkezdtünk.

– Csak a holttestemen keresztül. – Nagyon mérges vagyok, azt érzem, hogy szinte szétdurran az agyam. Haragszom magamra, hogy nincs nagyobb akaraterőm. Nickre, mert nem hagyta, hogy elélvezzek. Arra az akárkire, aki meghalt és ezzel félbeszakított minket. De leginkább azért haragszom, hogy *neki* volt akaraterője abbahagyni.

– Komolyan beszélek, Nick. Ebből elég. Te léptél le. Nincs szükségem alkalmi szexpartnerre. Ha csak az kellene, hidd el, bőven lenne jelentkező. Tényleg azt gondolom, hogy most kegyetlen játékot játszol velem.

– Nos, lehet, hogy idióta voltam, hogy leléptem. – Úgy száguldozik Savannah utcáin, mint egy őrült. Örülök, hogy szinte egyáltalán nincs forgalom. – Az elmúlt két hónap nekem is szörnyű volt. Szeretném, ha újra megpróbálnánk.

– Kurvára remélem, hogy csak viccelsz! – kinyitom a táskámat és a pisztolyomat keresem. – Hol a francba van a fegyverem? Most nem úszod

meg egy sima nyugtatólövedékkal. – Pár hónappal ezelőtt seggbe lőttem, amikor rajtakaptam, hogy egy motel előtt áll egy másik nővel. Honnan kellett volna tudnom, hogy informátor?

– Miért vagy ennyire kiakadva? Nyilvánvalóan nem vagyunk közömbösek egymás számára. Azt hittem ez az, amire vágysz. Nők! – fakad ki bosszúsan.

– Először is azt akartam, hogy ne szakíts velem. És most szeretnéd újramezdeni, mert nem szexeltél két hónapja és éppen kéznél vagyok? Szóval felejtsek el mindent, csak azért mert *te* készen állsz arra, hogy újramezdjük?

– Jézusom! Azért vagy ilyen mérges, mert nem élvezted el? Mert komolyan mondom, ha csak erről van szó, mindössze pár óra és jövök.

– Ahhoz, hogy orgazmusom legyen, nem volt szükségem rád sem az elmúlt két hónapban, sem azokban az években, amikor nem ismertelek.

Lelassít a házamnál, és már azelőtt kinyitom a kocsi ajtaját, hogy teljesen megállna.

– Még nem végeztünk, Addison. Visszajövök és mindent megbeszélünk. Elismerem, hogy hiba volt lelépniem, de az is biztos, hogy nagyon szeretlek és állandóan aggódok miattad és az idióta mutatványaid miatt. Ezt azért gondold át, mielőtt megkeresed az igazi töltényeket.

Elhajt, én meg már megint csak leesett állal bámulok. Savage pont akkor lép ki az ajtón, hogy elinduljon a reggeli futásra, és látom rajta, hogy pontosan tudja, még mindig ugyanaz a ruha van rajtam, mint előző este. Kínosan kellene magam érezni, hogy így lát, de már túl vagyok azon a ponton, amikor ez még érdekel.

– Tíz perc múlva mehetünk futni – kiáltom oda neki. – Készen állok egy kemény edzésre.

Tizenegyedik fejezet

Két órával később elterülve fekszem a hátamon a nappalim padlóján. Nincs erőm kimenni a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzak és átöltözzek.

– Állj fel és nyújts, mielőtt az izmaid teljesen beállnak.

– Megtennéd inkább, hogy egyszerűen lelősz?

Amikor azt mondom Savage-nek, hogy készen állok egy kemény edzésre, szó szerint veszi. Meg sem kérdezi, hogy miért vagyok még mindig a tegnapi ruhámban, vagy hogy újra összejöttek-e Nickkel. Látja rajtam, hogy valami nincs rendben és hagyja, hogy a bennem fortyogó dühöt az edzésben vezessem le. Futunk pár mérföldet, aztán valahogy egy eldugott konditeremben kötünk ki, ahol egy csomó komoly testépítő van, de egyetlen csajt sem látok trendi tornadresszben. Én vagyok az egyetlen nő, és miután a harmadik pasi ejti el a súlyzókat, a tulaj megkér, hogy vegyek föl egy pólót. Savage-nek van egy tartalék a szekrényében és kölcsönadja. Aztán elkezdünk edzeni.

Kiderül, hogy eddig mindent tök rosszul csináltam. Savage azt mondja, ha minden gyakorlatot úgy végzek el, ahogy mondja, akkor még jóval a vizsga előtt jobb formában leszek, mint valaha. És ha nem kiváló eredménnyel teszem le a vizsgát, ő maga kezeskedik afelől, hogy soha életemben nem eszem többet forró karamellöntetes fagylalkelyhet.

– Most komolyan – mondom, miközben megpróbálok hasra fordulni. – Nem hiszem, hogy fel tudnék állni. Legalábbis úgy három-négy óráig biztosan nem.

Odajön hozzám és a hónaljamnál fogva felemel. Aztán a kezembe ad egy saját készítésű turmixot.

– Ezt idd meg, és irány a zuhany. Leszűkítettem a Tannenbaum-listát.

Egy óra múlva tiszta vagyok, és újra egyedül tudom irányítani a kezeimet és a lábaimat. Fekete leggings, királykék kasmírpulcsi és az Ugg

csizmám van rajtam, mert megint kezd hideg lenni. Savage is lezuhanyozott, kopott farmert és Harvard feliratú pulóvert vett fel.

Savage terepjárójának anyósülésén ülök, az ölemben kiterítve fekszik az összes információ, amit talált. Sikerült leszűkítenie a listát három Rose nevű nőre. Sokkal több infót talált, mint én.

– Itt az áll, hogy ez a Rose Parker még él.

– Hol lakik?

– Charlestonban. – Charleston csak néhány órányira van kocsival. Beszélhetnénk vele, és estére már haza is érnének. – Az akta szerint 1942 áprilisában született egy James Parker nevű fia. Akkor a nő tizennyolc éves volt. Nehéz elképzelni, hogy egy ilyen fiatal lányt a férje elvonszol egy illegális spermabankba. Azért ez egy kicsit durva.

– Akkoriban más idők jártak. Főleg itt délen. Elég régóta élek már itt ahhoz, hogy tudjam, a legfontosabb errefelé a vérvonal. Hogy honnan jöttél és milyen fontos ember van a családotban. Szerintem egy férfi gyengeségnek tekinti, ha nem képes minél hamarabb utódot nemzeni.

– Bőven volt még idejük. Rose csak tizennyolc éves volt, az isten szerelmére! Egyébként a dátum egybevág azzal, amit Mr. Tannenbaum mondott. Rose-nak hat évvel később lánya született, és most vele és a vejével él. James és a fia is meghaltak már. Említenek egy dédunokát, aki tizenkilenc éves és Rose-zal él. Ha ennek a Rose-nak a férjétől is született gyereke, talán nem ő az, akit keresünk.

– Utánanéznünk. Ezt hívják kizárási folyamatnak, bébi. A rendőri munka legizgalmasabb része.

Remélem, hogy Savage csak gúnyolódik, de néha nehéz megmondani. Kifejezetten utálok a kizárási folyamatot. Pont annyira izgalmas, mint nézni, hogy szárad a festék a falon. Sokkal jobban szeretem a megfigyelést és azt, amikor rajtakapok valakit, hogy a tilosban jár. Mások hibái jól tesznek az önbecsülésnek.

A Gyilkossági akták főcímdala betölti a kocsit, beletúrok a táskámba, hogy megtaláljam a telefonomat. Ez Kate csengőhangja.

– Mi van? – kérdezem.

– Pont most hallottam a rendőrségi URH-n, hogy Mr. Tannenbaumot ma reggel holtan találták. Úgy tűnik, megölték.

– A francba! Tegnap nála voltam a házában.

– Talán jó lenne, ha értesítenéd erről az illetékes nyomozót, még mielőtt megtalálják az ujjlenyomataidat.

– Hadd találjam ki. Nick az illetékes nyomozó.

– Telitalálat.

– Basszus.

Csend van a vonal végén, és Savage sem szól egy szót sem. Félreáll a kocsival ahelyett, hogy ráfordulna a Charlestonba vezető útra.

– Minden rendben? – kérdezi Kate. – Elmondhatom neki én is, ha akarsz.

– Nem akarok róla beszélni. Talán az a legjobb, ha személyesen mondom el neki. Jelen pillanatban nincs nálam fegyver, szóval nem lesz baj.

– Mint a barátnőd azt javasolom, hogy ne lódd le. Túl sok lenne vele a papírmunka.

Kate leteszi a telefont. Elmondom Savage-nek, hogy mi történt Tannenbaummal. – Tegyük egy kis kitérőt és menjünk el a helyszínre! El kell mondanom Nicknek, hogy ott jártam, mielőtt teljesen kiakad, amikor megtalálja az ujjlenyomataimat.

– Azt hittem, hogy kibékültetek Dempseyvel. De most elég ellenségesnek tűnsz azok után, hogy ma reggel is ugyanaz a ruha van rajtad, mint amiben tegnap este elmentél vele találkozni.

– Ez nem az, aminek látszik – mondom, aztán rájövök, hogy ez pont az, amit feltételez. – Legalábbis nem teljesen. Többet ittam a kelleténél, és a piától mondjuk úgy, egy kicsit... szerelmes hangulatba kerültem. Szóval valószínűleg benne lettem volna a dologban, de Nick visszautasított. Aztán reggel újra benne lettem volna, mert úgy tűnik, szexmániás vagyok és nincs semmi akaraterőm, de akkor meg elhívták egy bűntény helyszínére, és az agyam újra elkezdett működni, még mielőtt valami hülyeséget csinálhattam volna. Most csak simán pipa vagyok. Nem rajongok az alkalmi szexért. És egyértelműen igazi lúzer vagyok, zéró önkontrollal, mert úgy tűnik, hogy képtelen vagyok nemet mondani neki.

– Hm. Talán azt kellene képzelned, hogy én vagyok ő. Nekem simán nemet mondasz.

– Azért ez ennél egy kicsit bonyolultabb.

– Nem igazán. Belezúgtál, ő meg dobott. Ezen nem könnyű felülemelkedni, és érthető, ha néha, amikor érdeklődést mutat irántad, elgyengülsz. Talán mindössze annyit kellene tenned, hogy pontot teszel a dolog végére.

Kérdő tekintettel nézek rá.

– Pszichológia volt a második szakom – mondja, és megrántja a vállát.
– Szóval azt javaslod, hogy még egyszer utoljára feküdjek le vele? Egyfajta lezárásként?

– Valószínűleg segítene. Aztán szabadon továbbléphetnél valami jobb felé.

Most rajtam volt a sor, hogy hümmögjek. Tudok a sorok között olvasni. Szinte biztos vagyok abban, hogy Savage mesés az ágyban. Mint egy szexuálisan túlfűtött Kirk kapitány, aki egy számára eddig még felfedezetlen területet térképez föl. De Savage olyan pasi, aki nem tesz jót egy nő önbecsülésének. És miután egy Barbie-baba kedvéért faképnél hagytak az oltár előtt, aztán pedig lőtt sebbel ott hagytak egy kórházban, egyértelműen van némi probléma az önbecsülésemmel. Savage szuper pasi, és csak egy kicsit tartok tőle. De úgy érzem, ha meztelenül feküdnék vele az ágyban, az minden bizonytalanságomat a felszínre hozná. Biztos, hogy kényelmetlenül érezném magam mellette.

Nick viszont olyan emberien jóképű. Kivéve, ha rajta van a zsaru álarca, mert akkor teljesen kifordul magából. A teste igazi műalkotás, és olyan kisugárzása van, amitől a férfiak el akarnak vele menni sörözni, a nők meg le akarják tépni magukról a ruhát. De amikor szeretkeztünk, soha nem gondoltam arra, hogy hülyén nézek ki vagy hogy le kellene adnom pár kilót. Ha valaha ágyba bújnék Savage-dzsel, képtelen lennék felszabadultan érezni magamat mellette.

Hamar odaérünk Mr. Tannenbaum házához. A Hall utcában lakott, nem messze Nick szüleitől. Az utcát kordonnal lezárták, Nick autója és járőrökcsik blokkolják az utcát, hogy ne lehessen behajtani.

Úgy tűnik, Nick elment a furgonjáért a szülei házához, mielőtt a tetthelyre jött. Valószínűleg nem túl jó ötlet közalkalmazottként olyan kocsival furikázni, ami hat számjegyű összegbe kerül.

– Miért nem használod a jelvényedet, hogy beengedjenek? – kérdezem.

– Mert mindig jobb, ha a helyi zsaruk nem utálnak már első látásra. Lehet, hogy a jövőben még velük kell dolgoznom, és ezek nem felejtenek.

– Ha jelvényem lenne, állandóan használnám. Hogy előreengedjenek a sorban a Piggly Wigglyben és hogy olcsóbban tudjak mozijegyet venni.

– Mindenki ezt csinálja, akinek jelvénye van. Óvatosnak kell lenni a helyi zsarukkal. Jelvényirigyek.

– Az olyan, mint a péniszirigység?

– Ugyanazon az elven működik.

Elmosolyodom, és kiszállok Savage terepjárójából.

– Kapsz száz dolcsit, ha ezt Nicknek is elmondod.

– Addig nem, amíg fegyver van nála.

A kordonon kívül várunk, amíg az egyik fakabát szól Nicknek. Ropogtatom az ujjaimat, és azon kapom magam, hogy a számat harapdálom. Nick nem lesz túl boldog, ha meglát. De aztán az jut eszembe, hogy megérdemli, mert az is biztos, én sem örülök, hogy találkoznom kell vele.

Kijön a házból, és már messziről látom, hogy ez a kis beszélgetés nem lesz túl kellemes. Ugyanaz a kopott farmer és sötétszürke pulóver van rajta, mint reggel, és ha nem lógna fegyver az oldalán és jelvény az övéen, senki nem mondaná meg róla, hogy zsaru. Kivéve, ha a szemébe néz.

– Savage ügynök – mondja és biccent.

– Dempsey nyomozó – viszonzozza Savage.

Érzem, hogy buzog bennük a tesztoszteron, egyikről a másikra nézek, hogy biztos legyenek abban, nem ugranak egymás torkának ott az utca közepén.

– Feltételezem, hogy nem véletlenül vagytok itt – mondja Nick.

Nem bírja Savage-et. Főként azért nem, mert Savage érdeklődik irántam. Tudom, hogy jogosan féltékeny. Savage-dzsel kapcsolatban nem vagyok ennyire biztos a dolgomban. Néha úgy érzem, hogy ez az egész csak a győzelemről szól, de Nick esetében inkább rólam.

– Dolgozunk.

– Nem is tudtam, hogy Kate most már szabadnapos FBI-osokat is alkalmaz.

– Nekem segít.

– Csak vigyázz, nehogy túl sokba kerüljön! – Ezeket már Savage felé fordulva mondja, és látom, hogy Savage elmosolyodik. Nem túl barátian.

– Szerencsére pont van ötszáz dolcsi a pénztárcámban. – Hunyorítok és érzem, hogy már megint kezd felmenni bennem a pumpa a tegnap este miatt. – Amúgy meg erről is te tehetsz. Ha reggel elmondtad volna, hogy te nyomozol Mr. Tannenbaum ügyében, akkor ezen hamarabb túl lehetünk volna.

Felhorkan, és az ujjával a fegyvertáskája felé nyúl.

– Inkább megvárlak a kocsiban – szólal meg Savage. – Elég fagyos itt a hangulat.

Most, hogy ezt mondja, elkezdek fájni. Eddig csak a harag fűtött. Nem

hoztam dzsekit magammal, összekulcsolom a karomat és elmagyarázom Nicknek, hogy honnan ismerem Mr. Tannenbaumot. Miközben beszélek, mozdulatlanul áll.

– Tudod esetleg, hogy sikerült-e megváltoztatnia a végrendeletét? – kérdezi.

– Semmi okom azt feltételezni, hogy nem. Miután végzett nálunk az irodában, az ügyvédjéhez indult, hogy aláírja a papírokat. A teljes vagyont a gyerekére akarta hagyni vagy az unokájára, ha a gyereke már meghalt. A mostohagyerekei nem kaptak volna semmit.

– Ki fogom őket hallgatni, rajta vannak a listámon. Mindketten ott voltak a tegnapi próbavacsorán. A mostohalánya az egyik koszorúslány, a mostohafia a vőlegény násznagya.

– Kicsi a világ.

– Amikor valaki olyan gazdag, mint a szüleim vagy Mr. Tannenbaum, akkor igen, kicsi a világ. Az egészben az a legszebb, hogy hivatalosan Mr. Tannenbaum ügyvédje maga Charles Dempsey.

Megrándul az arcom, és egy kicsit megsajnálom Nicket. A nyomozás alatt eldurvulhat a helyzet kettejük között.

– Mi a halál oka? – kérdezem.

Beletúr a hajába, mint mindig, amikor izgatott. – Tompa agyi traumára tippelek. Meg kell várnom a halottkém jelentését, addig nem mondhatok semmi biztosat. Még nem találtuk meg a gyilkos fegyvert, a rendőrök most fésülik át a környéket. Hova mész Savage-dzsel?

– Leszűkítettem a lehetséges Tannenbaum-örökösök listáját háromra, és elmegyünk, hogy beszéljünk egy Rose Parker nevű nővel. – Igazság szerint Savage szűkítette le, de úgy érzem, hogy nem ez a legjobb pillanat, hogy a nevét említsem.

– Remek, de miért vele mész? Miért nem Kate-tel?

– Mostanában segít néha. Ezen kívül nincs kocsim és kellett egy fuvar.

– Pár óra múlva végzek, utána rögtön átmegyek hozzád, és befejezzük, amit elkezdtünk.

Eszembe jut, amit Savage mondott arról, hogy zárjam le Nicket. – Talán így lesz a legjobb – bólintok. – Ezzel lezárjuk az ügyet.

– A legutolsó dolog, amire gondolok, az a lezárás. És ha ezt egész éjjel bizonygatnom kell, akkor majd azt teszem. Olyan maradandó nyomot hagyok benned, hogy minden alkalommal, amikor eszedbe jutok, nem tudsz majd normálisan járni. Ma éjjel egy életre elrendezzük ezt az ügyet

kettőnk között.

Ezt olyan fenyegetően mondja, hogy ijedtemben nagyot nyelek. Tudom, hogy nem blöfföl. – Még nem tudom, hogy mikor érek haza. Talán jobb lenne, ha csak holnap jönnél. Hogy legyen időm elköltözni az országból.

Összeszorítja a száját, megfordul és a ház felé indul. Épp az ajtó kilincsén van a kezem, amikor visszafordul és utánam szól.

– Ó, és Addison! Legközelebb, ha kocsni kell, nyugodtan vidd el az Audit. Semmi szükségem arra, hogy egy másoddiplomás pszichológia szakos pancser teletömje a fejedet ezzel a lezárásos maszlaggal.

– Lenyomoztad Savage-et? – kérdezem döbbenten, szóhoz sem nagyon jutva amiatt, hogy ilyen könnyen átlát a szitán. Leginkább azon lepődöm meg, hogy ez nekem eszembe se jutott. Az persze szinte az első dolgom volt, hogy Nicket leellenőrizzem, de nem jutottam túl sokra.

– Persze. Pont, ahogy ő is kutakodott utánam. Vigyázz vele, bébi. Veszélyes alak.

Visszasétál a házba, én meg csak állok a kocsni mellett és azon töprengök, hogy beszálljak vagy ne. Végül beszállok, mert fázik a lábam. A lelkem mélyén mindig is tudtam, hogy Savage veszélyes. Mint ahogy azt is sejtettem, hogy az, aminek mutatja magát, valószínűleg nem az igazi Savage. Nehéz megmondani, milyen is az *igazi* Savage. De azt sem szabad elfelejteni, hogy a munkája miatt meg kellett tanulnia olvasni az emberekben és manipulálni őket, hogy elérje, amit akar. Állandóan résen kell lennem vele kapcsolatban. Most már legalább tudom, hogy hányadán állunk.

– Egy pillanatra azt hittem, gyalog akarsz Charlestonba menni – mondja. Semmit sem tudok kikövetkeztetni a szeméből, ezért megpróbálok a női megérzéseimre hagyatkozni és mélyen a lelkébe nézni. Vajon mennyire lehet veszélyes? Valószínűleg a testi épségemre nem az. A libidómra viszont annál inkább. Egy röpke pillanatra azt kívánom, bárcsak hirtelen elkezdenék menstruálni, hogy legyen kifogásom mindkettőjüket elküldeni, de hacsak nem történik valami isteni csoda, ennek nincs nagy esélye.

– Csak elgondolkoztam.

– Hadd találjam ki. Dempsey elmesélte, hogy lenyomozott. Azt mondta, hogy veszélyes vagyok és hogy vigyázz velem. Hogy néha szokatlan módszereket alkalmazok, és mesélt arról a túszeről, aki majdnem meghalt, amikor áthelyezték Miami-ba.

Kikerekedett szemekkel bámulom, és azon tűnődöm, hogy mi a fene történhetett azzal a tússzal Miami-ban. – Igen, pont ezt mondta.

– Néha kockáztatni kell, hogy elkapjuk a rosszfiúkat. Ennyi az egész. Biztonságosabbá tesszük a világot, hogy aztán a söpredéknek több lehetősége legyen szaporodni.

– Ez egy kicsit lehangolóan hangzik.

– Kemény világban élünk, édes. Dempsey és én is csak a munkánkat végezzük és reménykedünk, hogy túléljük a napot. Ennél többet nem is kívánhatunk.

Jézusom. Mindketten minden egyes nap az életüket kockáztatják, de erre szinte soha nem gondolok. Már hozzászoktam. Apám zsarú volt, úgy nőttek föl, hogy láttam, mielőtt elmegy otthonról, felcsatolja a fegyvertokját és elmegy a jó ügyért harcolni majdnem harminc éven át. Valószínűleg jó zsarufeleség lennék, mert megértem a hosszú munkaidőt és a frusztráltságot. De mindez csak úgy megy, ha nem gondolok bele abba, hogy milyen veszélynek vannak kitéve a férfiak, akik az életem részei. Talán nekik is az a legjobb, ha nem törődnek azzal, hogy milyen helyzetekbe keveredhetnek nap mint nap.

Úton Charlestonba nem beszélgetünk, Savage bekapcsolja a rádiót és keres egy állomást, ahol klasszikus rockzenét játszanak. Van két órám, hogy elgondolkozzak az életemen, de mivel sokat gondolkozni nagyon kimerítő, egyszer csak elalszom. Akkor ébreszt föl, amikor átmegyünk a folyón és beérünk Charlestonba.

Rose Parker a lányával és a vejével él egy kis sorházban a Wentworth utcában. Savage leparkol egy legalább tízéves, bézs színű Cadillac mögött, amiből éppen akkor száll ki négy ember, akik minket bámulnak, és megpróbálnak rájönni, hogy kik lehetünk.

– A francba. Mindenki most jön haza a templomból. – Alapvetően déli metodista vagyok, de nemrégiben elindultam a pokolba vezető úton, mert vasárnaponként sokáig alszom, és házasságon kívül bujálkodom.

Az idősebb, szürke öltönyös férfi valószínűleg Rose veje. A mellette álló nő ízléses tengerészkék hajszálcsíkos ruhát és gyöngysort visel. A fiatalember, aki valószínűleg James Parker unokája és Rose dédunokája, zsebre dugott kézzel áll és minket bámul. Khaki színű nadrágban és golfingben van, aminek a legfelső gombját kigombolta. Vékony, nyúlánk srác. Sötét aranybarna haját a homlokába fésülve hordja, és a bőre sima, mint egy kisbabáé.

Leghátul egy idős nőt látok neonrózsaszín ruhában, amitől majdnem kifolyik a szemem, és zebracsíkos cipőben, amitől meg szédülök, ha ránézek. A retikülje megy a cipőjéhez. Valószínűleg ő lehet Rose Parker. Csontsovány, és úgy lóg rajta a bőr, mintha valaki becipzárta volna egy testszínű zacskóba és beáztatta volna a folyóba.

– Elég feszültnek tűnsz ezzel a templom-témával kapcsolatban. Nyugi.

– Te nem félsz attól, hogy pokolra jutsz?

– Szerintem az igazi buli ott van. Emellett a legtöbb nyarat a rezervátumban töltöttem. A népem nem hisz a pokolban.

– Az jó lehet.

Kiszállunk a kocsiból, hogy bemutatkozzunk, és hagyom, hogy Savage átvegye az irányítást. Most jól jön, hogy van jelvénye.

– Rose Parker? – kérdezi a rózsaszín-zebracsíkos nőt. Hófehér haja olyan feltupírozva, mint egy pitypang, és a szeme világoskék.

– Igen, én vagyok az. – Tetőtől talpig végigméri, át is fut az agyamon, hogy mindjárt elkezd pénzt tömködni a gatyájába. Savage ilyen hatással van a nőkre, mindegy, hogy hány évesek.

– Savage ügynök vagyok, ő pedig a társam, Addison Holmes. Feltehetnénk néhány kérdést? – Felmutatja a jelvényét, a nő alaposan megnézi.

– Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy FBI-ügynök – mondja. – Nem látom a fegyverét. És farmer és pulóver van magán. Mi van ráírva? Nem tudom elolvasni, nem túl jó a szemem.

– Az egyetemem. Harvard.

Leesik az állam. Nem is tudtam, hogy a Harvardra járt. Elvégre bárki vehet Harvardos pulcsit a Walmartban. Azt hittem, hogy egy régi barátnője hagyta nála vagy egy turkálóban találta. Nekem is van New York-i Egyetem feliratú pulcsim, még egy régi pasimtól kaptam. A pólók a múltunkból semmit nem kellene, hogy jelentsenek. Hiszen még FBI-os pólóm is van, amit az X-aktás korszakomban vettem a neten még főiskolás koromban. Az összes feliratos cuccom a gardróbomban csupa hazugság.

– Hm – mondja Rose. – Lenyűgöző. Hogy lehet, hogy csak FBI-ügynök lett magából, pedig a Harvardra járt?

– Jogi karra jártam. Sokkal jobban szeretek ügynökként dolgozni, mint ügyvédként.

– Minden ügyvéd vérszívó seggfej.

– Teljesen egyetértek.

– Nos, jöjjenek be – mondja. – Ő a lányom, Caroline és a vejem, Richard. A fiatalember pedig a kis Jamie. A dédunokám – mondja büszkén.
– Ami azt jelenti, hogy már elég öreg vagyok. Caroline még mise előtt csinált egy kis sültet. Ebédeljenek velünk!

– Nagyon kedves, de sajnos nem nagyon érünk rá. Még délután vissza kell érünk Savannah-ba.

– Savannah? Vagy harminc éve nem jártam ott.

Követjük Rose-t be a házba, és a gyomrom hangosan megkordul. A sült hús illata gyerekkorom vasárnap reggeleit juttatja az eszembe. Még mielőtt elmentünk a templomba, anyám betette a húst a sütőbe, és mire hazaértünk, az egész házat betöltötte az illata. Persze, mivel az anyámról beszélünk, a hús mindig száraz és kőkemény volt, de olyan finom illata volt, hogy összefutott a nyál a számban.

– Kérnek valamit inni? – kérdezi Caroline.

Itt délen le kell futni a tiszteletköroket. Ismerem a dörgést. Végül majd arra is rátérünk, hogy miért jöttünk, de be kell tartani az etikett szabályait. Savage-re nézek, aki az ujjával türelmetlenül dobol a combján. Nem ismerem olyan régóta, de úgy tűnik, hogy ezek a rituálék kiborítják. Mindig is tetőtől talpig tipikus jenkinnek gondoltam, és ez a Harvard-dolog csak megerősíti a gyanúmat.

– Köszönöm, nem – válaszolom. Savage és Rose sem kérnek semmit, Caroline pedig visszamegy a konyhába és magunkra hagy minket.

– Nagyon szép ez a szoba – mondom.

Rose a nappaliba vezet minket, ahol minden pasztell- és aranyszínű. Két törtefehér, mikroszálas huzatú kanapé áll egymással szemben, köztük dohányzóasztal. Egy pianínó áll a falnál, a tetején családi fotók vannak és a szélén kis csipke zsúrterítők lógnak le. A ház nem túl nagy, de ízléses és otthonos.

– A lányomnak remek ízlése van – mondja büszkén. – Foglaljanak helyet és mondják el, miért jöttek. Valami bűncselekménnyel vádolnak? Meg fognak bilincselni? Vigyázzanak a csontjaimmal, mert elpattannak, mint egy száraz gally. Kivéve a csípőmet és a térdeimet. Azok tiszta titániumból vannak.

Látom, hogy Savage próbál nem mosolyogni, miközben leül a kanapéra. Melléülök, és azonnal rádőlök. Tuti, hogy még soha nem ültem ilyen puha kanapén. Persze neki semmiféle nehézséget nem okoz, hogy normálisan üljön, de nekem meg kell támasztanom a lábamat a

dohányzóasztalban, nehogy az ölében kössek ki. Kezdek eljutni arra a pontra, hogy megkérdőjelezzem, lesz-e valaha olyan pillanat az életemben, amikor nem szúrok el valamit. Egy kis yorkie fut be a szobába és felugrik Rose ölébe.

– Nem azért jöttünk, hogy letartóztassuk – szólal meg Savage. – Egy ügyben nyomozunk, és felmerült a neve.

Az asztal másik végén meglátok egy tál mentolos cukorkát, felállok és elveszek egyet, hogy lehetőleg feltűnés nélkül távolabb kerüljek Savage-től. Lássuk be, jelen pillanatban szinte az ölében ülök. Bekapom a cukorkát, és a kanapé legszélére kucorodom.

– Atlantában született és ott is nőtt föl, igaz?

– Így van. És miután férjhez mentem, még évekig ott éltem.

– A férje bankár volt?

– Igen. Edgarral több mint ötven évig voltunk házасok, amíg meg nem halt. A First National Bank vezetője volt a Peach utcában. Ott van róla egy kép a falon. – Egy férfira mutat, aki leginkább egy tojásra emlékeztet – hosszúkás arc, csillogó fej, semmi nyak. – Bűnronda volt, de jó ember. Tudják, akkoriban ez még számított. Egy nőnek nem csak duzzadó izmok és hatalmas dákó kell. Ilyeneket a Cosmóban olvasok. Azok a férfiak csak egyéjszakás kalandra jók, nem hosszú távra.

Félrenyelem a mentolt, és hirtelen nem kapok levegőt. A torkomhoz kapok, fuldokolni kezdek és a mellkasomat ütögetem. Savage végül hátba vág, így sikerül egészen lenyelnem a cukrot.

– Jól van, kedveském? Elég rosszul néz ki.

– Persze, remekül. – Veszek néhány nagy levegőt, és érzem, hogy a cukorka megakadt valahol a nyelöcsövemben. Remélhetőleg előbb-utóbb eljut majd a gyomromba. Mert ha ott marad, ahol most van, úgy képzelem, kis ételdarabkák ragadnak majd rá, csak nő és nő, míg végül csendesen meghalok oxigénhiány következtében. – Folytasd csak! – mondom Savage-nek.

– A dr. Horace Neeley név mond önnek valamit? Klinikája volt Savannah-ban a negyvenes évek elején.

Szemöldökét ráncolva gondolkozik. – Attól tartok, ez a név nem ismerős. De ez nem is csoda. Szinte egész életemben ugyanahhoz az orvoshoz jártam Atlantában. Mindkét gyermekem nála született. Miért nem böki már ki? Érzem, hogy valamire célozgat. Nincs időm kertelni. Az én koromban már az a legjobb, ha mindent gyorsan megkérdez, mielőtt még

elpatkolnék.

– Edgar a fia apja? – kérdezi Savage.

Elvörösödik és összeszorítja a száját. A mellkasához kap és hátradől a kanapén. Olyan mozdulatlan, hogy kezdem azt hinni, infarktust kapott a sokktól.

Karon vágom Savage-t. – Talán egy kicsit finomabban kellett volna fogalmaznod. Most nézd meg, mit csináltál! Megölted szegényt.

– Nem, még él. Nézd csak, lélegzik. Jól van, Mrs. Parker? Kér egy kis vizet?

– Nem, jól vagyok. Hát nem látja, hogy idős asszony vagyok? Nem bírom az izgalmakat. Egyszer megnéztem egy olyan meztelenkedős előadást, ahol férfiak táncolnak a színpadon és zoknit húznak a micsodájukra. Annyira fölizgattam magam, hogy anginás rohamot kaptam, és az orvosom azt mondta, hogy többet már nem bír ki a szívem. Higgyék el, nem jó megöregedni.

Ezt már eddig is sejtettem, de jó volt más szájából is hallani. – Maga mondta, hogy ne kerteljünk – emlékeztetem.

– Így van, de az eszembe sem jutott, hogy tudnak Jamesről. Senki nem tud róla. Edgarnak és Jamesnek sem beszéltem erről. Még annak a férfinak sem mondtam el, hogy terhes vagyok, akitől a gyerek van. Árulják már el, hogy akkor az FBI honnan tud erről!

Érzem, hogy izgalomtól az adrenalin szétáramlik az ereimben. Egyedül még soha nem volt ekkora mázlim. Biztos, hogy ez Savage miatt van. Meglep, hogy említi a biológiai apát. Mr. Tannenbaum azt mondta, hogy csak látásból ismerte.

– Szóval elment Savannah-ba Neeley doki klinikájára? – kérdezem újra. – A férje nem is tudta, hogy mesterségesen termékenyítették meg?

– Mesterségesen? – Kikerekedik a szeme, és leesett állal bámul. – Mondtam már, hogy nem ismerek semmilyen Neeley dokit, és holtbiztos, hogy nem mesterségesen termékenyítették meg.

– Akkor ezt most nem értem. Azt mondta, hogy nem Edgar volt James apja.

– Így van, de természetes úton fogant meg. Viszonyom volt Edgar egyik ügyfelével a bankból. Istenem, az a férfi aztán igazán jóképű volt. Pont annyira izmos, amennyire kell, és tudta, hogyan használja a szerszámát. Meghalt autóbalesetben, még mielőtt rájöttem, hogy terhes vagyok és soha nem vitt rá a lélek, hogy bevalljam Edgarnak. Teljesen összetört volna.

Soha nem bántam meg, amit tettem, és vállalom a büntetést, amit a Jóisten szab ki rám. Minden nő megérdemli, hogy legalább egyszer az életben ágyba bújhasson egy ilyen férfival, nem igaz?

Tizenkettedik fejezet

Megállunk ebédelni egy garnélarákot árusító bódénál a folyóparton. Az összetákolt kis lyukban ütött-kopott műanyag asztalok vannak, és friss garnélarákot árulnak fémvödrökben, valamint cukros teát literszámbra. Amint belépünk, összefut a nyál a számban.

Mindketten fél kiló rákot rendelünk, elveszek egy adag kukoricapuffancsot és amerikai káposztasalátát, keresünk egy bokszt a sarokban és leülünk. Savage igazi rejtély számomra. Úgy alkalmazkodik bármilyen helyzethez, mintha beleszületett volna. Úgy hámozza a rákot, mint egy helyi lakos, és csak egy egyszer fintorodik el attól, hogy milyen édes a tea. És azt is tudom, ha megkérném, hogy adjon pontos személyleírást bárkiről az étteremben, anélkül, hogy ránézne, megtenné. Ez az állandó éberség közös Nickben és benne.

– Szóval, mit gondolsz? – kérdezi.

Amióta eljöttünk, azon gondolkozom, amit Rose mondott. *Minden nő megérdemli, hogy legalább egyszer az életben ágyba bújhasson egy ilyen férfival.* Lehet, hogy teljesen rosszul közelíték ehhez a Savage-dilemmához. Talán ő az, akit ki kellene törölnöm az életemből. Mert rá aztán tökéletesen illik ez az egyszer az életben klisé, amiről Rose beszélt.

– Nem is tudom – mondom, miközben magam mellé gyűjtöm a meghámozott garnélarákpáncélt. – Talán csak egyszer. És jó lenne, ha sötétben csinálnánk. Tulajdonképpen jelenleg nem vagyok párkapcsolatban, szóval ez nem számítana megcsalásnak. De valamiért mégsem tűnik helyesnek. Igazi erkölcsi dilemma. Még egy kicsit gondolkoznom kell rajta.

Savage keze megáll, pedig éppen koktélszósza mártaná a rákot, és amikor ránézek, látom, hogy bámul. – Arra utaltam, mit gondolsz Rose-ról és arról, hogy letagadta, hogy ismeri Neeley dokit. Neked hihetőnek

tűnik, amit mondott?

– Ó. – Érzem, hogy elvörösödöm, és gyorsan betömök egy falatot a számba. – Aha, de mindenesetre tényleg véletlen egybeesésnek tűnik, hogy neki is van egy törvénytelen fia. Te mit gondolsz?

– Szerintem hazudik valamivel kapcsolatban, de nem tudom, mi az. Volt egy csomó ideje, hogy kitaláljon egy fedősztorit. Szerintem még nem kellene teljesen kizárnunk.

– Ha hazudik, az azt jelenti, hogy Jamie az egyetlen Tannenbaum-örökös. Miért ne akarná, hogy megkapja az örökségét?

– Ki tudja? – rántja meg a vállát. – De Jamie már nagykorú. Nem láttam kijönni a házból, különben megkérdeztem volna, hogy hajlandó-e DNS-mintát adni. Később elkaphatnád és megkérdezhetnéd tőle.

Csendben tovább eszünk, aztán nem bírom tovább. – Mióta élsz itt délen? – kérdezem. Végül mégiscsak győz a kíváncsiság.

– Három éve.

– Tetszik?

– Vannak előnyei. – A szeme most szinte fekete, és nézem, hogy milyen érzékenyen görbül a szája, ahogy lenyal egy kis szósz a nagyujjáról. Nem igazán akarok az előnyökről hallani, úgyhogy inkább tovább eszem.

Befejezzük az evést, Savage borralalót hagy az asztalon, mielőtt eljövünk. A szél fodrozza a vizet, és egyre hűvösebb, csípősebb a levegő. A rákászhajókat kikötötték a dokkokhoz, az ég beborult. Már nagyon bánom, hogy nem hoztam dzsekit magammal, és egyik lábamról a másikra állva, toporogva várom, hogy Savage kinyissa a kocsiját.

Megáll mögöttem és testével felfogja a szelet, amíg kinyitja nekem az ajtót. Kezét a csípőm hajlatára teszi, és érzem, hogy az ujjai szinte égetik a bőrömet a ruhámon keresztül. Néhány perccel korábban majdnem megfagytam, de most hirtelen teljesen megfeledkezem arról, hogy az előbb még fáztam. Bármelyik pillanatban lángra kaphatok.

– Miért csak egyszer? – Érzem a lehelete forróságát a fülemben, és megborzongok. Pontosan értem, hogy mire gondol. Lassan szembe fordít magával, és csak remélni tudom, hogy nem fogok hiperventilálni. Majd kiugrik a szívem a mellkasomból, és alig tudok a szemébe nézni.

Megnedvesítem az ajkamat, mielőtt válaszolnék. – Akkor az egy még tökéletes számnak tűnt. Tudod, ez az egész rendrakás-dolog, amiről beszéltél.

– Szóval engem akarsz eltüntetni az életedből? – mosolyog kihívóan.

– Pont olyan pasi vagy, akiről Rose beszélt. Kalandnak tökéletes, de hosszú távra csapnivaló. Én pedig hosszú távra keresek valakit.

Becsúsztatja a combját a lábaim közé. Kemény. Mindenhol. Benyúl a pulcsim alá, simogatni kezdi a mellemet, és érzem, hogy mindjárt elalélok.

– Talán meg kellene próbálnod meggyőzni, hogy sokáig veled maradjak. – Különböző ötleteket suttog a fülembe, hogy mivel és hogyan tudnám erről meggyőzni. Fekete foltok cikáznak a szemem előtt. Úgy érzem, nem kapok levegőt. Lehet, hogy allergiás rohamom van.

Ajkai az enyémre tapadnak, csillagokat látok. A testünk egymáshoz simul, valahogy a lábam a dereka köré fonódik. Figyelmeztető harangok kondulnak meg a fejemben, de bizonyos szempontból már kezdem tisztán látni a helyzetet. Neki nem én kellek. Semmi szüksége egy ügyetlen, esetlen, félig-magánnyomozóra. Neki inkább a Macskanő jár.

Ez a felismerés nem tart vissza attól, hogy minden pillanatát kiélvezzem annak, amit ez a pasi a szájával tud csinálni. Hüvelykujja a mellbimbómat kényezteti, és érzem, ahogy a lábam között simogat. Ha nem szedem össze magam, itt, egy parkoló közepén fogok elélvezni. Ebben viszont az a jó, hogy másik államban vagyunk, szóval anyám valószínűleg nem fogja meghallani.

Savage hátrébb lép, amikor egy járőrközi lelassít mellettünk és bekapcsolja a szirénáját. – Fejezzék be, és menjenek szobára.

Savage mellkasába verem a fejemet, mivel a hangosbemondó ötszáz méteres körzetben mindenki figyelmét felhívja ránk. Rájövök, hogy mivel szorítófogásban lógok rajta, addig nem tud megmozdulni, amíg nem fejttem le róla a lábamat. Nem mintha túl jó ötlet lenne, hogy most megmozduljon. Abból, amit érzek, a nadrágja nem áll normálisan. Valószínűleg ezt mindenki más is látná.

Bepattanok a kocsiba, becsapom az ajtót és összehúzó magam az ülésen. Néhány másodperc múlva ő is beszáll és elindulunk. Mindenki más is megy a dolgára.

Úgy tűnik, vele csókolózni pont annyira kimerítő, mint egy jó edzés, mert még mielőtt kiérnénk Charlestownból, újra elalszom. Amikor felébredek, már sötét van, és éppen beérünk Savannah-ba.

– Volt egy durva baleset az autópályán. Az egész utat lezárták, mert kigyulladt egy tartályközi. Emiatt egy kicsit később értünk haza.

A kicsit később, még enyhe kifejezés. Már elmúlt tíz, szóval jó sokat

aludtam. Az ujjaimat ropogtatom, amint befordulunk az utcába, és az izzadt tenyeremet megtörlöm a leggingsembe. Savage megáll az út közepén.

– Mi legyen, bébi? Nálad vagy nálam?

Fekete foltok cikáznak a szemem előtt és már megint alig kapok levegőt.

– Nem vagyok Macskanő! – fakadok ki. Kicsit meglepetten és rendkívül zavarodottan néz rám.

– Mindegy. Vigyél haza.

Amint megáll, kiugrom a kocsiból. – Köszí a fuvart. És az ebédet is. Vigyázz hazafelé az úton.

Gondolatban fejbe kólintom magam. Hát persze, hogy épségben haza fog érni. Csak hat méterre lakik.

Semmit nem tudok kiolvasni a tekintetéből, de kinyitja a kocsi ajtaját, elkezd kiszállni, és ekkor jövök rá, hogy be akar kísélni. Szinte biztos vagyok abban, hogy onnan már nincs visszaút. Újra emlékeztetem magam arra, hogy nem vagyok Macskanő, és hogy nincs óvszer az éjjeliszekrényem fiókjában. Szedek fogamzástáglót, de Savage-hez extra védelem kellene. Csajozós fickónak tűnik.

– Nem kell az ajtóig kíséred – szólok, még mielőtt teljesen kiszállna. – Égve hagytam a lámpát, és tuti, hogy Spock és a többiek nyitva tartották a szemüket, amíg távol voltunk.

Először úgy tűnik, hogy ellenkezni fog, de végül csak bólint és visszaül a kocsiba.

– Reggel hatkor itt vagyok, hogy még munka előtt legyen időnk elmenni futni és a konditerembe.

Leesik az állam. – De ezt csináltuk ma reggel is. Azt akarod mondani, hogy ezt a pokoli edzést kell minden nap túlélnem?

Gúnyosan elmosolyodik, elhúzza a száját és a fejét csóválja. – Viszlát reggel!

Becsapom a kocsi ajtaját, és miközben felmegyek a járdán, a kulcsomat keresem a táskában. A szomszédban felkapcsolódik a veranda világítása, és Spock feje jelenik meg az ajtónyílásban. Obi-Wan Kenobinak öltözött és műanyag fénykardot tart a kezében.

– A fekete terepjárós nyomozó itt járt – kiáltja. – Nem tűnt túl boldognak.

– Jó tudni – válaszolom. – Bárki más?

– Egy nő is kereste, zöld Jaguárt vezetett. Ő sem tűnt túl vidámnak. Biztos, hogy nagyon jól végzi a munkáját, ha ennyi embert felbosszant.

– Ja. Valószínűleg ez a helyzet. Nos, jó éjszakát.

– Várjon! Szereti a fagyasztott pizzatekercset?

A kulcs a zárban van, és már félig elfordítottam a gömbkilincset. Hátranézek a vállam fölött és látom, hogy Savage leparkolt és éppen kiszáll a terepjárójából. Ha a mosolyából messzemenő következtetéseket vonhatok le, a beszélgetésünk minden szavát hallotta.

– Persze, ki ne szeretné a pizzatekercset? De sajnos diétázom. Savage megpróbál formába hozni.

– Egész jól halad. Minden reggel figyeljük. Már szinte soha nem hány. Lehet, hogy nekem is formába kellene hoznom magam. Talán reggelente én is jövök majd futni.

– Remekül hangzik. – Nem tudok nem vigyorogni. Savage *nem* fog örülni, ha Spock is eljön velünk edzeni reggelente, de a jelenléte valószínűleg távol tart majd attól, hogy valami hülyeséget csináljak.

Búcsút intek, becsukom magam mögött az ajtót, elfordítom a reteszt és felteszem a láncot. Kifejezetten hideg van, ezért odalépek a termosztáthoz és feltekerem a fűtést.

A házam tökéletes négyzet alakú. A nappali és az étkező a ház elején, a konyha jobbra, a két kis hálószoba és a fürdőszoba pedig balra, a ház hátsó részén helyezkedik el. A hátsó udvar két méter magas falapokkal van elkerítve, amiket egy erősebb szél bármikor felkaphat és elfújhat. A kertet egyáltalán nem használom. Nincs házi kedvencem vagy medencém, és a kertet csak azért nem nőtte be teljesen a gaz, mert Savage rendes és átjön, hogy lenyírja a fűvet.

Lerúgom a csizmámat, a táskámat pedig a konyhapultra dobom. Fogom a laptopomat és a fennmaradó két lehetséges jelölt aktáját, akikkel még beszélnem kell. Bemegyek a hálószobába. A vendégszoba ajtaja csukva van, de érzem, hogy hidegebb levegő áramlik ki az ajtó alatt, mint szokott. Bedugom a fejem a hálószobába, hogy megnézzem, ott is érzem-e a huzatot. Az ágyra teszem a cuccomat, és visszamegyek a vendégszobába. Fel fogom húzni magam, ha valami baj van a központi fűtéssel. Olyan, mintha a légkondi maximumra lenne állítva. Kinyitom a vendégszoba ajtaját és felkapcsolom a villanyt. Egy is percig eltart, mire felfogom, amit látok. Valaki betörte az ablakot. A fehér függöny lebeg a szélben, és a padlón mindenhol üvegdarabok vannak.

Automatikusan hátralépek, és valami keménybe ütközöm. Még mielőtt sikítani tudnék, egy kéz kulcsolódik a számra és visszavonszol az előszobába. A támadóm méretéből és tömegéből tudom, hogy férfi. Izzadság- és hagymaszaga van. Megpróbálom térden rúgni, de kivédi az ütést és olyan erősen ragadja meg a hajamat, hogy egy csomót tövestül kitép.

Ömlik a könny a szememből és képtelen vagyok tisztán gondolkodni. Jártam önvédelmi órákra, de teljesen más a helyzet, ha nincs idő felkészülni a támadásra. Bepánikolok, hadonászni kezdek a kezemmel és megpróbálom megharapni. Úgy tűnik, sikerül, mert hirtelen úgy falhoz vág, hogy lepattan róla a fejem és csillagokat látok. Egy kép, amin Kate-tel állunk a tengerparton, leesik a földre és az üvege összetörik.

– Ki maga? – kérdezem, és próbálom annyira összeszedni magam, hogy lábra tudjak állni. Mozgásban kell maradnom, hogy amennyire csak lehet, távolabb kerüljek tőle és lehetőleg eljussak az ajtóig, hogy elmenekülhessek. Minderre nincs túl sok esélyem.

– Az nem számít – mondja.

Próbálom a hangja alapján beazonosítani, de nem ismerem meg. Biztos, hogy még soha nem találkoztam vele. Kicsit magasabb nálam, ragyás a bőre, fekete gombszeme van és olyan orra, mint egy bokszolónak, akit már sokszor összeverték. – Csak annyit kell tudnia, hogy Johnny Sakko tudja, ki maga. A múlt éjjel szép kis galibát okozott, kislány. És Johnny úgy gondolja, hogy emiatt jön neki eggyel.

Sikerül kikúsznom a folyosóról a nappaliba, és készen állok arra, hogy felpattanjak, nekifussak és kiugorjak az ablakon, ha muszáj. Legalábbis ez a tervem, amíg elő nem húz egy pisztolyt a kabátzsebéből.

Néztem már farkasszemet csőre töltött fegyverrel. Nem olyan élmény, amit az ember szeretne újra átélni. Nagyon fáj, ha meglőnek. Kiver a hideg verejték és vacog a fogam. Képtelen vagyok levenni a szemem a fegyverről, és azt várom, hogy bármelyik pillanatban meghalhatok.

Aztán arra jutok, hogy ha már így kell lennie, nem fogok gyáván meghalni. Lassan felállok, és folyamatosan farkasszemet nézek a rám szegeződő fegyverrel.

– Csak a munkámat végeztem – mondom. – Talán legközelebb Johnnynak óvatosabbnak kellene lennie.

– Johnny azt akarja, hogy csináljon meg neki egy melót. Azt gondolja, hogy ez a minimum, amivel tartozik neki.

– Inkább visszafizetném a pénzt. Részletfizetést elfogad?

– Persze – mondja Törött Orrú. – Mondjuk, elkezdhetek golyókat eresztetni a testébe. Először a térdébe. Aztán a lábfejébe. Kivágom a nyelvét és levágom a fülét. Ez így jó részletfizetésnek tűnik?

– Nem igazán.

– És arra még csak ne is gondoljon, hogy szól a zsaruknak. Johnnynak annyi zsaru van a zsebében, hogy már azelőtt kicsinálom, hogy újabb csapdát állíthatnának. Higgye el, valaki már most is fizet azért, hogy hagyta, hogy a múltkor csőbe húzzon minket.

Valaki kopog az ajtón, és mindketten összerezzenünk. Már jócskán elmúlt tíz óra, soha senki nem jön hozzám ilyen későn.

– Nyissa ki, de ne hagyja, hogy bejöjjön, különben áshat neki egy gödröt a hátsó kertjében!

Lüktet az agyam, remeg a kezem, és imádkozom, hogy ne Nick legyen az ajtóban. Kinézek a kukucskálón, látom, hogy Spock az, fent hagyom a láncot és csak résnyire nyitom ki az ajtót.

– Minden rendben? – kérdezi. – Furcsa zajt hallottam.

– Egeret láttam – hazudom. – Magának aztán nagyon jó a hallása.

– Nem annyira. De van egy szuperérzékeny felszerelésem, ami mindent jelez. A polgárőri munka része.

Lemegy a veranda lépcsőjén, de furán néz, és arra gondolok, hogy nem hazudtam elég meggyőzően.

– Ki kellene hívnia a rágcslóirtókat. Nem lenne jó, ha ellepnék a környéket. Legutóbb, amikor ez történt, szétrágták az életnagyságú Leonard Nimoy papírfigurámat.

– Reggel ez lesz az első dolgom. – Mielőtt még további jó tanácsokkal láthatna el, becsukom az ajtót és visszafordulok Törött Orrúhoz.

– Majd keressük a melóval kapcsolatban. Ha nem sikerül megcsinálnia, ígérem, az lesz a legkevesebb, hogy golyóval a fejében végzi. – Megmarkolja a lába közét és egyértelművé teszi, hogy minden működik odalent, és felröhög, amikor meglátja az undort az arcomon. – Csinos kis darab maga. Szinte remélem, hogy nem sikerül elvégeznie a melót.

A térdeim feladják, összerogyok. Ekkor veszem csak észre, hogy vércseppek csöpögnek a padlóra. Jobban bevertem a fejem, mint gondoltam. Hisztérikusan zokogok, odakúszom a hátsó ajtóhoz és bezárom. Nem mintha ez bármit is segítené. Az ablakom még mindig be van törve. Nincs kocsim, szóval nem tudok elmenni anyámhoz. Savage-

nek nem akarok szólni, mert nem ismerem annyira, hogy tudjam, hogy reagálna egy ilyen helyzetben. Rosemarie-t sem hívhatom, mert valószínűleg pont Leroyjal bujálkodik.

Csak egyvalakit hívhatok.

Tizenharmadik fejezet

Fegyverrel a kezemben nyitok ajtót, amikor Nick megérkezik. Telefonon nem mondtam el részletesen, mi történt. Félttem, hogy esetleg hoz magával egy rendőrt, hogy felvegye a vallomásomat, és erre van a legkevésbé szükségem. Csak annyit mondtam, hogy kell egy kis segítség, és hogy ne szóljon senkinek.

– Mi történt a fejeddel? – kérdezi, miközben becsukja maga mögött az ajtót.

Már szinte teljesen sikerült elállítanom a vérzést, és egy hatalmas jeges borogatást tettem a fejem tetejére, hogy lemenjen a dudor. – A fej nagyságú horpadásra mutatok a falon, és Nick a törött képet is észreveszi. Azonnal zsarutekintete lesz és rám néz.

– A francba! Ez ugye nem valami vicc?

Hunyorítok. – Persze, hogy nem az. Mondtam, hogy szükségem van a segítségedre.

– Ja, csak azt hittem, hogy megpróbálsz valahogy idecsalni, hogy befejezzük, amit elkezdtünk. Te jó ég, Addison! Beszólhattam volna az őrsre, és már itt lenne egy csapat, hogy levegye az ujjlenyomatokat.

– Pont ezért nem mondtam el telefonon. Nem szólhatok a rendőrségnek.

Nick idegesen beletúr a hajába. – Már megint azt akarod, hogy egyedül intézzem el? Ugye valaki betört a házádba?

– Talán hagyhatnád, hogy elmagyarázzam, és leszállhatnál a magas lóról. Szétmegy a fejem.

– Olyan, mintha a hajadból is hiányozna egy kicsi.

Meglepődöm, és odanyúlok a fejemhez. Való igaz, van egy kopasz folt a fülem fölött. A szemem megtelik könnyel, és egy pár csepp ki is csordul, mielőtt még kontrollálni tudnám.

– Kopasz vagyok – szipogok.

Nick a könnyeim láttán teljesen bepánikol. – Nem vagy teljesen kopasz. Biztos, hogy egy jó fodrász tud vele kezdeni valamit. Talán legjobb lenne, ha leülnél egy kicsit.

Odavezet az étkezőasztalhoz, leülök az egyik háttámlás székre, leteszem a fejem az asztalra és visszarakom a jeges borogatást a fejemre, amíg Nick körbenéz a házban.

– Hány órákor értél haza? – kérdezi.

– Nem sokkal tíz után. Volt egy nagy baleset az autópályán és emiatt tovább tartott visszaérni Savannah-ba.

– Savage nem kísért az ajtóig? – Szinte morogva mondja ki Savage nevét és egyértelmű, hogy egyáltalán nem kedveli.

– Az én hibám. Én mondtam neki, hogy ne fáradjon ezzel. A polgárőrségtől úgymint megtudom, ki járt itt. Már azelőtt tudtam, hogy itt voltál, mielőtt beléptem volna az ajtón.

– A fickó hátul surrant be. Mondd meg, hogy ki az, és körözést adok ki.

Mesélek neki Johnny Sakkóról és arról, hogy vannak beépített emberei a rendőrségen. Arról is, hogy figyeljen oda, ha egy eltűnt zsaruról hall. Megfeszül az állkapcsa, de egy szót sem szól. Azt is elmondom, hogy Johnny azt akarja, hogy végezzek el neki egy melót cserébe a pénzért, amit előző éjjel elbukott miattam. Mire befejezem, összeszorítja a száját és jéghideg a tekintete.

– Mégis, hogy csinálod ezt? – kérdezi. – Nem értem, hogy lehet, hogy állandóan ilyen helyzetekbe keveredsz. Már az is csoda, hogy megérted a harmincat. – Feltúrja a konyhát és talál egy doboz extra erős fájdalomcsillapító tablettát. Hármat letesz elém az asztalra egy pohár vízzel.

– Lehet, hogy valaki megátkozott. Talán Veronica Wade eladta a lelkét az ördögnek vagy egy vudu sámánnak, aki cserébe rontást tett rám.

Veronica Wade az ősellenségem és ezen kívül igazi ribanc. Ő az, akit rajtakaptak, hogy a vőlegényemmel szexel az esküvőnk napján. De ez csak hab volt a tortán a sokévnnyi ellenségeskedés és kínzás után. Azóta nem láttam, hogy beperelt testi sértésért és rendkívüli lelki sérülés okozásáért, amikor kiszakadt a mellimplantátuma a nem mindennapi harc hevében, amikor összeverekedtünk. Anyám azt mondta, hogy Veronica bevonult egy kolostorba Miamiban, lelki gyakorlatra. Nem nagyon tudom, hogy elhiggyem-e. Sokkal valószínűbbnek tartom, hogy most is éppen orálisan elégít ki valakit a gyóntatószékben.

– Igen. Biztos így történt – mondja Nick a szemét forgatva. – Vagy talán az lehet, hogy egy percig sem gondolkozol, és úgy élsz, mint egy őrült.

Valószínűleg ez sokkal jobb összegzése a dolgoknak.

– Pakolj össze egy pár cuccot! Ma este nálam alszol, és holnap majd eldöntöd, hogy mit akarsz csinálni. Reggel első dolgom lesz, hogy szerzek valakit, aki beüvegezi az ablakodat.

Túl fáradt és depressziós vagyok, hogy vitatkozzak. Nick biztonságos menedéket kínál, és elfogadom. Fogom a laptopomat, az aktákat és néhány tiszta ruhát dobok egy sporttáskába. Kiragasztok egy üzenetet Savage-nek az ajtóra, hogy valami közbejött és reggel nem tudok elmenni vele futni. Amennyire fáj a fejem, az is lehet, hogy a következő egy-két hétben sem fogok tudni.

Nick egész úton csendben van. Fogalmam sincs, hogy min gondolkodik. Nem ölel meg és az együttérzés legkisebb jelét sem mutatja. Ha így lenne, már elkezdtem volna sírni, de még mindig úgy érzem, hogy nem szeret. Nem mintha másra számítottam volna. Egyszer azt mondta, hogy azt *hiszi*, szeret. Azóta az irántam táplált érzései egy kicsit bizonytalanok.

Húsz perccel később megállunk a háza előtt és beballagunk. Miután eljöttünk tőlem, senki nem követett minket. De a biztonság kedvéért Nick tett egy pár kitérőt.

Ledobom a sporttáskámat az előszoba padlójára és azonnal a kanapéhoz megyek. Kész vagyok. Reggelig semmi másra nincs szükségem, csak egy vízszintes felületre. Még az sem érdekel, hogy az egy ágy vagy sem. Túl fáradt vagyok, hogy felmenjek a lépcsőn és lefeküdjek a vendégszobában.

– Az ágy az emeleten van – mondja.

– Itt pont jó. Hullá vagyok.

Mielőtt még felfognám, hogy mi történik, megfordul velem a világ és Nick karjaiban találom magam. – Sajnálom, hogy bántottak. – Lágyan homlokon csókol, a karjaiba vesz és felvisz az emeletre. Ahhoz is fáradt vagyok, hogy ellenkezzek, és csak a mellkasára hajtom a fejem. Egy átlagos napon lenyűgözne ez a férfias erőfitogtatás. Ma már annak is örülök, hogy legalább egy kicsit törődik velem. Szörnyen szánalmas vagyok.

Elsétál a szoba mellett, ahol előző éjjel aludtam, és végigmegy a folyosón. Kóvályog a fejem és remélem, hogy nem leszek rosszul. Letesz az ágyra, lehúzza a cipőmet és aztán szisztematikusan levetkőztet, amíg csak fehérnemű van rajtam. Átbújtatja a fejemet az egyik pólóján,

betuszkolja a karomat az ujjába, aztán állig betakar.

Szeretném neki megköszönni, de elalszom, még mielőtt egy szót is tudnék szólni.

Tizennegyedik fejezet

Hétfő

Másnap reggel úgy ébredek, mintha fűrésznének a fejemben és valami kemény nyomja a hátsómat. Egy kar nyugszik keresztbe dobva a derekamon, és egy kéz fogja a mellemet. Mivel párszor ébredtem már így az elmúlt hónapokban, nem vagyok teljesen felkészületlen, de a helyzet mégis egy kicsit nyugtalanító, figyelembe véve azt, hogy hogyan is áll a kapcsolatunk.

– Nyugodtan aludj még! – mondom, és elveszem a kezét a mellemről.

Megcsókolja a tarkómat és visszateszi a kezét. – Hogy van a fejed?

– Pokolian fáj.

– Ha jól sejtem, nem gondoltad meg magad a vádemeléssel kapcsolatban. Van egy pár srác az erkölcsrendészen, akikben megbízom, és akiknek átadhatnám az ügyet.

– Még gondolkozom rajta.

– Szóval, mennyire fáj a fejed?

A gumibot, ami a fenekemet nyomja, azzal egy időben merevedik meg, hogy Nick valami varázslatosat tesz a mellbimbómmal. Valószínűleg egy orgazmus segítene megszabadulnom a fejfájástól. Egyszer olvastam egy magazinban, hogy az endorfinlöket miatt az orgazmus sokféle fájdalmat elmulaszt.

– Csak bonyolítod a helyzetet – mondom, és elhúzódom a varázspálcájától. Amikor kiülök az ágy szélére, forog velem a világ. A fejemet a térdeim közé hajtom, amíg a hányinger elmúlik.

– Én ezt máshogy látom. Próbálom helyrehozni a dolgokat. Te bonyolítod a helyzetet.

– Te mindent szexszel akarsz megoldani. A szex mindig csak bonyolítja

a dolgokat.

– Biztos vagy benne? Mert én azt tapasztaltam, hogy mindent egyértelművé tesz. Talán egyszer ki kellene próbálnod az én módszeremet.

Morogva kimegyek a fürdőszobába. Mindketten tudjuk, hogy csak idő kérdése, és beadom a derekamat. Csak abban bízom, hogy lesz némi fogalmam arról, mit akar kihozni ebből a kapcsolatból, mielőtt hagyom, hogy elővegye a gumibotját.

Addig állok a zuhany alatt, amíg teljesen ki nem áztatom magam. Nicknél sokkal tovább tart a meleg víz. Amilyen óvatosan csak tudom, megmosom a hajam és megtapogatom a puklit a fejemen. Aztán az ujjaimmal kitapintom a kopasz foltot és megint sírva fakadok.

Amikor kijövök a zuhany alól, a piperetáskámat és tiszta törülközőt találok a pulton. Felveszek egy farmert és egy piros pulcsit, ami a mellemre irányítja a tekintetet a fejemen levő kopasz folt helyett, és követem a kávéillatot. Amint belépek, Nick átnyújt egy csészével.

A másik fürdőszobát használta, és a haja még mindig nedves a nyakánál. Munkába készül, gondosan vasalt szürke nadrág és fehér ing van rajta. A nyakkendőjét még nem kötötte meg, csak a nyakában lóg.

– Szeretném, ha egy ideig itt maradnál.

– Meddig?

– Talán örökre.

Megremeg a csésze a kezemben, és a forró kávé a kezemre borul. Káromkodom és nyalogatni kezdem a sebet. – Egyértelműen rossz ötletnek tűnik.

– Csak egy okot mondj, hogy miért ne maradnál.

– Nos, például az anyám teljesen kiakadna. Bűnben élni számára egyenlő azzal, ha valaki berúg a misebortól vagy a Bibliából kitépett lapokon gyakorolja az origamit. – Mindkettőt csináltam már, de úgy döntök, hogy erről most inkább nem beszélek. – Ezenkívül nem járunk. Szobatársra pedig nincs szükségem. Fura lenne így randizni.

– Nem, ha nem randiznál mással.

– Egyáltalán tisztában vagy vele, hány éves vagyok? – A hangszínem minden kimondott szóval egyre magasabb. – Naná, hogy randizni fogok. Azt hiszed, hogy szeretek egyedül lenni, amikor az összes barátnőm már férjnél van és családot alapított? Gondolod, hogy vicces, hogy minden házassággal kapcsolatos tervem csődöt mond, csak azért, mert pasik terén pocsék az ízlésem?

– Nincs pocskék ízlésed a férfiakkal kapcsolatban. Én például egész rendes pasi vagyok. Kimosom a ruháimat és tudom, hol érjek hozzád, hogy csábos torokhangokat adj ki magadból. Mi más kell még?

– Már maga a tény, hogy egyáltalán megkérdezed, elég ok arra, hogy visszautasítsam a – hogy is fogalmazzak – nagylelkű ajánlatodat. – Nickkel beszélgetni pont annyira jó, mint a fejemet verni a falba, csak nem olyan fájdalmas. A mosogatónál előblítem a csészémet, összeszedem a táskámat, laptopomat és az aktákat.

– Készülsz valahova?

– Be kell mennem az irodába, hogy beszéljek Kate-tel. – Csak ebben a pillanatban jut eszembe Mr. Tannenbaum. Teljesen kiment a fejemből az előző esti izgalmak miatt. – Van bármi hír Mr. Tannenbaum gyilkosáról?

– A két mostohagyerekét már kihallgattam. A harmadik valahol egy jachton van Florida Keys-ben. Leellenőriztük, hogy tényleg ott volt-e a gyilkosság idején. A másik kettőnek van alibije arra az estére, de valami nem stimmel. Mindketten tagadják, hogy tudtak volna arról, hogy Mr. Tannenbaum meg akarta változtatni a végrendeletét. Kizárólag nekik volt indítékuk, legalábbis jelen pillanatban így gondolom. A gyilkosságot közvetlen közletről követték el, és bárki is tette, rengeteg gyűlölet volt benne.

– Ennek az egésznek semmi értelme, figyelembe véve azt a tényt, hogy amúgy is csak hetei voltak hátra.

– Erről mindenki tudott?

Megvonom a vállam. – Nem tudom.

– Be kell mennem az őrsre. – Elmossa a csészéjét, felcsatolja a fegyvertokját és felcsípteti a jelvényét az övére. Csorog a nyálam, ha csak ránézek. Istenem, ez a pasi tényleg nagyon dögös. – Ma menj az Audival. – Leveszi a kulcsot az akasztóról és ideadja. – És rögtön értesíts, ha Johnny Sakko jelentkezik! Óvatosan körbeszaglászom egy kicsit. Johnnyval tényleg nem érdemes ujjat húzni.

– Ha ennyire veszélyes, miért nincs még rács mögött?

– Csak közvetett bizonyítékunk van ellene. Az FBI nyomozott utána adóügyben, de végül az is füstbe ment. Azt beszélik, hogy lefizette az egyik bírót. Csak légy óvatos és szólj, ha segítségre van szükséged!

Szenvedélyesen megcsókol, a megfelelő helyeken megérint, aztán kimegy az ajtón. Beveszek pár aszpirint, fogom a szemceruzát, a szempilláspirált és a szájfényt. A hajammal nem lehet túl sokat kezdeni,

szóval előveszem Nick egyik sapkáját és lehúdom a fülemig, hogy elfedje a kopasz foltot. Belebújok a csizmámba és kilépek az ajtón. A kabrió a garázsban van, az ajtaja már felnyitva. A színe fekete, pont mint belül a bőrülések, sőt még a kerekei is feketék. Ha az ördögnek kocsija lenne, pont ilyet vezetne.

Becsusszanok a bőrülésbe és mélyet lélegzek. Érzem a bőr és Nick illatát, és az ülés körülöleli a fenekemet, mint egy kesztyű. Ettől nagyon elkezd hiányozni a Z-m. Felbőgötem a motort, lassan kitolatok a garászból, hogy érezzem az autót. Aztán végigszáguldok a hosszú magánúton, ki az autópályára.

Ilyen autót vezetni kopasz folttal a fejemben bűn lenne, szóval eldöntöm, hogy az első dolgom az lesz, hogy keresek egy fodrászt. Csoda lenne, ha valahogy sikerülne eltakarnia a kopasz foltot és mindeközben elkerülni a púpot a fejemben, de hiúságból vállalom a fájdalmat.

Még kilenc óra sincs, amikor beérek a belvárosba, a bevásárlóközpont zárva van. Van egy kis fodrászat a Broughton utcában, ahol mindig sokan vannak, szóval elindulok arra. Gondolom, nem lehet olyan rossz hely, ha annyian járnak oda.

Szerencsém van. A NYITVA felirat világít az ablakban és parkolóhelyet is találok. Egy Jules nevű nő üdvözlő a bejáratnál. Mindkét füle tele van piercinggel, a haja rózsaszín és indián taréjként áll a feje közepén. Fekete leggings, molyrágta pulcsi és rózsaszín Converse van rajta. Pont ráér.

Csukva tartom a szememet, amíg a hajamat vágja, mert azt akarom, hogy a végeredmény meglepetés legyen. Valamit ráken a fejemre, hogy puhább legyen a hajam, és legnagyobb meglepetésemre a púp és a folt, ahol kitépték a hajam, már nem is fáj annyira.

Nyissz, nyissz, nyissz, hallom az olló csattogását, és érzem, hogy egyre könnyebb a fejem.

– Szuper – szólal meg Jules, miközben rágóját csattogtatva lesöpri a fodrászgallért. – Ébren vagy?

– Akarom látni?

– Elsőre sokkoló lesz. Jó nagy sörényed volt. Most csak akkor látszik a folt, ha félresöpröd a hajad. A rétegek eltakarják.

– Az jó. – Végül is azért jöttem, hogy ne látsszon a folt. Ha ezt sikerült megoldania, akkor a többi nem érdekel. Vagy mégis. Nem vezethetek úgy egy szexi kocsit, hogy közben úgy nézek ki, mintha Ollókezű Edward vágta volna le a hajamat. Óvatosan kinyitom az egyik szememet, aztán a

másikat is – egy idegen néz vissza rám a tükörből.

Először az tűnik föl, hogy hatalmasak lettek a szemeim. Egzotikusabbak. És az arccsontom jobban kiugrik. Csak azon kell valahogy felülemelkednem, hogy szinte az összes hajam levágva fekszik a padlón, csak két állig érő tincs maradt belőle.

Annyira megkönnyebbülök, hogy nem lett indián frizurám, hogy szinte felsírok örömben. Nem lettem csúnya. Anélkül vezethetem Nick kocsiját, hogy lejjebb kellene csúsznom az ülésen. Kifizetem a fodrászlányt, még borravalót is adok neki a negyeddollárosokból, amiket fagyivészhelyzetre tettem el, és elindulok Kate irodájába, ami csak néhány háztömbnyire van.

Nem találok parkolóhelyet az utcán, így a bíróságnál teszem le a kocsit és átvágok a Telfair parkon az iroda felé. Lucy fel sem néz, amikor belépek. Túlságosan lefoglalja, hogy a vérvörös körmeit reszelgesse.

Korán van, így még maradt süti a tálalón. Mielőtt bemegyek Kate irodájába, elveszek egy almásat.

– Húha – mondja, amint meglát. Odamegyek a Keurig kávégépjéhez és beteszek egy kapszulát.

– Mit szólsz? – kérdezem.

– Tetszik. Sokkal kifinomultabbnak nézel ki.

– Hm... Azt reméltem, hogy fiatalabbnak és szexisebbnek.

– Legközelebb próbáld ki a rövidre nyírt prosti stílust. Anne Hathaway-nek bejött a Nyomorultakban.

– Ha jól emlékszem, abban a filmben se nem szexi, se nem fiatal. Nem biztos, hogy arra vágyom, hogy úgy nézzek ki, mint egy tébécés. – Leülök az asztalával szemben és beleharapok a sütimbe. – Van valami új meló?

– Talán a Tannenbaum-örökös felkutatása nem köt le eléggé?

– Dolgozom az ügyön. Ma beszélek egy pár emberrel. Csak reméltem, hogy van valami más is. Olyan régen nem volt már egy jó kis megcsalós, házasságtörős ügyem.

– Tulajdonképpen van valami új. Carlnak akartam adni, mert te a Tannenbaum-ügyön dolgozol, de még nem épült fel teljesen a műtétjéből. Most nagyobb hasznát veszem, ha otthonról dolgozik gépen.

Elveszem az aktát, begyűrom a táskámba, beszámolok arról, hogy áll a Tannenbaum-ügy. Csendben hallgat, miközben mesélek neki Rose Parkerről és a fiáról, aki nem a férjétől van.

– Tudod, mire ébresztett rá ez a meló?

– Hogy mágnesként vonzod a baleseteket és megrögzött álmodozó vagy? – kérdezi.

– Ezeket már korábban is tudtam – legyintek lemondóan. – Arra jöttem rá, hogy milyen ritka az a házasság, amiben az emberek hűségesek egymáshoz. Nem is értem, hogy az emberek miért akarnak egyáltalán párt találni. Talán az lenne a legjobb, ha simán elmennék egy spermabankba, amikor úgy érzem, hogy gyereket szeretnék.

– Már megint a Kathie Lee és Hodát nézted. Ezt mindig kiszúrom, mert elkezdesz arról papolni, hogy mindent meg tudsz egyedül is oldani és hogy csak te magad vagy felelős az orgazmusodért, meg ehhez hasonló ökörségek.

– Hm. – Talán igaza van. De a spermabankot azért nem zárom még ki teljesen, arra az esetre, ha egy reggel arra ébrednék, hogy majdnem negyven vagyok és nincs pasim. – Hogy lehet, hogy amikor Nicket akartam lenyomozni, semmit nem találtam?

Kate felhördül. – Jézusom! Te lenyomoztad Nicket?

– Soha nem beszél magáról. Egyszerűen kíváncsi voltam.

– A büntetés-végrehajtásban dolgozóknak titkosítják az anyagát. Nincs jogosultságod a hozzáféréshez. Amikor egy rendőr után nyomozunk, bírósági végzést kell szereznem ahhoz, hogy igazán mélyre áshassak.

– Húha. Bárcsak tudtam volna.

Fogom a táskámat, integetve kimegyek Kate irodájából vissza a kocsihoz, és a következő lépésen töprengek. Még két lehetséges örökös kell leellenőriznem. Az egyikük Norman Hinkle. A hetvenes évei elején jár és egyedüli gyerek. Soha nem nősült meg, és amilyen mázlim van, a Nyárutó Lakóotthonban él.

A telefonom rezegni kezd a középkonzolon. Eszembe jut, hogy lenémítottam, amikor lefeküdtem aludni. Nick száma jelenik meg a kijelzőn, szóval felveszem.

– Mi van?

– Az üveges körülbelül húsz perc múlva nálad lesz. Hazaérsz addigra?

Az órára nézek, és gyorsan újratervezem a napomat. – Persze. Kösz, hogy elintézted.

– Pakolj össze egy pár cuccot, amíg otthon vagy! Megtaláltuk a zsarut, akiről ma reggel beszéltél. Legalábbis ami maradt belőle. Vagyon elleni bűncselekményekkel foglalkozott. A jó hír az, hogy a Belső Ügyosztály már figyelte, mert gyanakodtak, hogy ő lehet Sakko beépített embere. A

rossz hír viszont az, hogy nem lesz könnyű bebizonyítani, hogy Sakkónak köze van a meggyilkolásához.

– Ez is a te ügyed?

– Segítek benne. A gyilkosságok túlterheltek, szóval mindannyian dupla műszakot viszünk. Vigyázz magadra! Ez a fickó elég csúnyán végezte.

– Jó ezt hallani.

– Este hozzak vacsorát? – szakít félbe.

Normál esetben szeretek főzni. Rájöttem, hogy segít levezetni a stresszt. De ma nem lesz rá időm, ha mindent meg ki akarok pipálni a listámon.

– Persze. Lepj meg!

Leteszem a telefont és rájövök, hogy most normálisan beszélünk egymással anélkül, hogy veszekedtünk volna vagy felemeltük volna a hangunkat. Lehet, hogy az új frizurám *tényleg* érettebbé tett.

Beindítom a kocsit, feljebb állítom a fűtést, aztán addig nyomkodom a gombokat a műszerfalon, amíg megtalálom az ülésfűtést is. A fenekem már meleg és bizsereg, amikor újra megcsörren a telefonom. Bluetooth-t használok, mert már majdnem kiérttem a forgalomba. Nicknek nem lesz könnyű elvenni tőlem ezt a kocsit, ha nem teszi meg nagyon hamar. Imádom.

– Halló – szólok bele.

Nincs válasz, szóval újra beleszólok.

– Remélem, jól telik a napja. Tetszik az új frizurája.

Megismerem a hangját. Törött Orrú az. A fékbe taposok és belenézek a visszapillantóba, aztán kinézek oldalra a járdára, hátha ott van. Izzad a tenyerem és a szívem olyan hevesen ver, hogy már közelít a veszélyes szinthez.

– Mit akar?

– Csak el akarom mondani, hogy Johnny Sakko elől nem bújhat el. Végignéztem, ahogy a zsaru barátja segített összeszedni a kollégája maradványait ma reggel. Igazán szórakoztatónak találtam.

– Maga beteg. – A kocsik feltorlódtak mögöttem, így megyek egy pár kört az Orleans tér körül.

– Csak élvezem a munkámat. Alig várom, hogy újra lássam.

Leteszi a telefont, aztán valahogy sikerül hazaérnem. Rettegtem már párszor az elmúlt hónapokban, de Törött Orrú viszi a pálmát.

Egy kisteherautó áll a házam előtt, amikor leparkolok a kocsifelhajtón. Kiszállok és beengedem az üvegest, aki azonnal neki is lát, hogy

megcsinálja az ablakot. Egyik szomszédomat sem látom, mivel mindannyian a házukban kuksolnak, de érzem a figyelő tekintetüket. Eszembe jut, hogy Savage ma szabadnapos, mert kivett egy hosszú hétvégét, de nem látom a terepjáróját a háza előtt.

Amíg várom, hogy elkészüljön az ablak, csinállok egy szendvicset és leöblítem egy csésze kávéval. Lehet, hogy egy kicsit kevesebb kávé kellene innom. Remeg a kezem. Vagy az is lehet, hogy csak a félelem teszi.

Megszólal a Grease főcímdala, felugrok, és talán egy kicsit fel is sikítok. Az üveges kidugja a fejét a vendégszobából, csodálkozva néz, én pedig felemelt hüvelykujjal mutatom, hogy minden rendben, és felveszem a telefont. Nem Törött Orrú hív már megint, hanem Rosemarie.

– Szia – mondom.

– El kell mennem shoppingolni, és gondoltam, megkérdezem, hogy eljönnél-e velem. Kell egy plusz szem. Leroyjal lesz randim és le akarom nyűgözni.

Átfut az agyamon, hogy nem kellene amiatt aggódnia, hogy valami különleges ruhával lenyűgözzé Leroyt. Úgy tűnik, a fickó egész könnyen kanos lesz magától is. Mindenféle külső segítség nélkül is könnyen hangulatba hozza magát.

– Ma nem tanítasz a suliban?

– Beteget jelentettem. Betelefonáltam, hogy nem vagyok jól. Leroy eléggé lepusztított a hétvégén. Szerintem szerdáig nem lesz erőm, hogy visszamenjek a suliba és szembenézzek azokkal a tinikkel.

Együttérzően grimaszolok. Tudom, hogy miről beszél. *Tényleg* elég sok energia kell ahhoz, hogy az ember kezelni tudja azokat a kölyköket.

– Nem biztos, hogy ma lesz időm elmenni veled vásárolni. El kell intéznem egy pár dolgot egy üggyel kapcsolatban, amin dolgozom. Amúgy meg eléggé le vagyok égve.

Miután kifizettem a lakbért, pont száztizenkét dollárom maradt, amíg megkapom a munkanélküli-segélyt. Kate kéthetente fizet zsebbe, hogy ne bukjam el a segélyt és ne kelljen plusz adót fizetnie, de ez a kettőnk titka. Jövő péntekig tőle sem kapok pénzt.

– Akkor elkísérlek, elintézed az ügyet, és aztán elmegyünk shoppingolni. Így időt spórolunk.

Pár másodpercig hallgatok. Rosemarie-nek nemet mondani pont olyan, mint belerúgni egy kiskutyába. Egyszerűen képtelenség. Felsóhajtok, és tudom, hogy úgyis beadom a derekamat.

– Egy óra múlva ott vagyok érted. Csak megvárom, amíg az üveges végez.

– Mit vegyek föl? Mi a mai kötelező viselet? Házasságtörők után kémkedünk? Felvegyem a ballonkabátomat?

– Öregek otthonába megyünk. Próbálj meg beolvadni.

Leteszem a telefont és megint megnézem az új frizurámat a tükörben, hátha feldobja egy kicsit a hangulatomat. A hajam szuper. De minden más nagygenerálra szorul. Iszonyatosan nagy táskák vannak a szemem alatt, és a bőröm még mindig nyirkosan sápadt a rettegéstől. Korrektor kell. Jó sok. És talán fagyí.

Elköszönök az üvegestől és visszaszállok Nick kocsijába. Csak kétsaroknyira van egy Dairy Queen, az autós étteremhez hajtok és rendelek egy eperöntetes sütis fagylaltkelyhet, mert úgy érzem, kell egy kis gyümölcs, hogy ezt a kihágást ellensúlyozzam.

Tökélyre fejlesztettem a módszert, hogy kanállal egyek és ezzel egy időben a térdemmel kormányozzak, szóval felhajtok az autópályára és Whiskey Bayou felé indulok. Ott születtem és ott is nőttem fel, és olyan, mintha az egész város időcsapdába került volna. Soha semmi nem változik. Ugyanazok az utcablák, ugyanaz a magányos kisbolt, amit ugyanaz a család vezet, és a tinik még mindig a mocsárhoz járnak kibékülni.

Elhagyom az Üdvözljük Whiskey Bayou-ban, az első italt mi álljuk! táblát és áthajtok a hídon, a vasúti síneknél levő temető mellett. Amint beérek a főutcába, azonnal mindenki engem bámul. Whiskey Bayou-ban nem sokan vezetnek drága autót, és amiben én ülök, beazonosíthatatlan, szóval mindenki megnéz, amint elhajtok.

Mrs. Meador a Jószerencse kávézó kirakatát mossa, és hűvösen néz, amíg meg nem ismer. A szeme kikerekedik és előveszi a mobilját. Lejjebb húzódom az ülésben, amikor elhajtok a tűzoltóság és a szeszfőzde mellett, ami köré az egész város épült.

Eredetileg egyenesen Rosemarie-hez akartam menni, de végül a kertváros felé kanyarodom anyám házához. Nem tudom, miért. Valószínűleg családi büntudatból. Anyámat már biztosan hívták, hogy láttak egy puccos kocsiban áthajtani a városon, és megsértődne, ha nem ugranék be hozzá.

Leparkolok az kocsifelhajton az anyám '69-es Dodge Chargerje mellett, ami tökéletes másolata Lee Tábornoknak a Hazárd megye lordjaiból.

Abból a pénzből vette, amit a biztosítótól kapott apám halála után, és biztos vagyok benne, hogy jobban kötődik a kocsihoz, mint apámhoz valaha is. Sajátos módon szerették egymást, apám bizonyos dolgokban eléggé merev volt, és az anyám... nos... az anyám inkább szabad szellem, aki miután hozzáment az apámhoz és megszülte a nővéremet és engem, belekényszerült abba a szerepbe, hogy a közösség megbecsült tagja legyen.

Egészen mostanáig nem is sejtettem, hogy mennyire gúzsba kötötte mindez. Az új férje az apám korábbi társa volt, és már évek óta ismerték egymást. Az anyám boldognak tűnik, de soha nem tudom, hogy mit fog mondani és olyan, mintha egy vadidegen bújt volna a testébe.

Mire kiszállok a kocsiból, már ott áll a nyitott ajtóban, ebből tudom, hogy valaki már felhívta. Jóganadrág, piros sportfelső van rajta és a haja a feje tetején lófarokba van kötve. Ha nem lenne egy kicsit ráncos a szeme körül, bárki azt hihetné, hogy testvérek vagyunk.

– Pont időben jöttél egy kis jógára és meditációra – mondja, és belépek a házba, ahol felnőttem.

A ház tele van emlékekkel. A fürdőszoba például gimnazista koromban megkeserítette az életemet. Érzem a citrom illatát és még valamit, amit ma reggel égetett oda, miközben megpróbált reggelit csinálni. Anyámnak soha nem sikerült rendesen megtanulnia főzni. Szerencsére Vince-nek jó gyomra van és jó érzéssel hoz haza kaját.

– Sietek, szóval a jógát most kihagyom. A környéken jártam és gondoltam, benézek.

– Ez tényleg kedves tőled. Hadd lássalak csak! Valami más rajtad. – Az anyám nem a legjobb megfigyelő a világon. Gyerekkoromban előfordult, hogy ott felejtett minket a boltban. Végül eszébe jutottunk és visszajött értünk, de a rövid távú memóriája nem túl jó.

– Levágattam a hajam.

– Tényleg! Öregít.

– Mennyire? – Inkább legyen egy kopasz folt a fejemen, mint hogy idősebbnek nézzek ki a koromnál.

– Talán az öreg nem is a legjobb szó erre. Kifinomultabb. Mint egy igazi felnőtt.

Elgondolkozom azon, hogy a fenébe nézhettem ki korábban. Bár elsőéves gimnazista korom óta ugyanolyan volt a hajam.

– Csak gondoltam, beugrok köszönni.

– Ez olyan izgalmas! – Tapsikol és beüti a lábát az ellipszis tréner talpába. – Két meglepetés egy napon. Ritkán van ilyen.

Éppen meg akarom kérdezni, hogy mi a másik meglepetés, amikor a hálósobák felől megjelenik Phoebe, a nővérem.

– Te jó ég! Nem is tudtam, hogy hazajössz – mondom, és megölelem.

Legutóbb a kudarcba fulladt esküvőmön láttam. Az esküvőm előestéjét ünnepeltük egy csomó pezsgővel, kétszáz fős esküvői tortával és Nora Ephron-maratonnal. Másnap lelépett az egyik násznaggyal, aki a rockbandájával járja az országot. Azóta nem láttam.

Ez teljesen normális a tesóm esetében. Anyámtól örökölte a szabadszellem-gént. És a szétszórtság-gént is, mert még a legjobb napjain is elfelejti bekötni a cipőjét, és neki az idő inkább egyfajta opció, mint valós dolog, amit komolyan kell venni. Amikor éppen nem egy rockbandával járja a világot, akkor festő. Nem szobafestő, hanem festőművész. És elég jól fest ahhoz, hogy a munkáját galériákban is kiállítsák, szóval valószínűleg nem éheznek. Mindig jó kocsija és dögös ruhái vannak.

Phoebe szinte pont úgy néz ki, mint anyám vagy én, csak élénk rózsaszín csíkok vannak a derékig érő hajában és egy apró piercing az orrában. Szakadt farmer és egy festékfoltos Black Sabbath póló van rajta.

– Paulnak elege lett a rocker életmódból, és én is be vagyok szózva, hogy újra fessek. Itt maradok, amíg találok valami lakást. Talán keresek egy házat Savannah belvárosában. Azon gondolkozom, hogy állandó műtermet alakítok ki benne.

Anyám telefonja megcsörren a konyhában és rohan, hogy felvegye. Biztos, hogy valaki azért hívja, hogy elújságolja neki, hogy a városban vagyok.

– Segítened kell, hogy elmehessek innen! – suttogja, amint anyám kiteszi a lábát a szobából. – Mindenhol kerestem már lakást, de semmit nem találok. Nem hiszem, hogy kibírnék itt még egy éjszakát. Anya és Vince *hangosak*.

Megrándul az arcom, mert pontosan tudom, hogy miről beszél. Ezt már én is megtapasztaltam, amikor megpróbáltam a régi ágyamban aludni, és anyámék a szomszéd szobában úgy estek egymásnak, mint az állatok. Inkább szurkálják tüvel a szemgolyóimat, mint hogy ezt újra át kelljen élnem.

– Egyébként is, mióta hord jóganadrágot és honnan veszi az örült

ötleteit? Ma reggel azt mondta, hogy formába hozza magát, hogy beiratkozhasson egy kémiskolába, és megtanuljon tangózni és martinit keverni. Drogozik?

Személy szerint a kémiskola nem tűnik olyan rossz ötletnek. Mindig is meg akartam tanulni tangózni. – Ha jól tudom, nem. Szerintem csak kezdi megtalálni önmagát. Vagy ez már a klimax.

– Nos, bármi is ez, teljesen kiakaszt. Ha valaha ilyen leszek, nyugodtan lőj le.

Összeszorítom a számat, hogy ne mondjak semmit. Mindhármunkat ugyanabból a fából faragták. Nem hiszem, hogy a klimaxnak vagy a drogoknak ehhez bármi köze is lenne. Csak túl élénk a fantáziánk és nem tudjuk hol kiélni.

Anya visszajön, és azt mondja: – Loretta Grueber hívott. Csak tudatni akarta velem, hogy látott áthajtani a városon. Tudni szeretné, hogy drogdíler lett-e belőled, már csak a kocsi miatt.

– Nem az én kocsim. Nick adta kölcsön.

Felragyog az arca, amint meghallja a nevét. Imádja Nicket. Valószínűleg azért, mert számomra benne látja az utolsó potenciális férjjelöltet. Aztán lefagy a mosoly az arcáról és a homlokát ráncolja.

– Nick drogdíler? Apád hosszú éveken át rendőr volt, de neki soha nem futotta ilyen kocsira.

– Az a helyzet, hogy kiderült, nagyon gazdag a családja.

– Ó, akkor jó. Így már értem. Hívd meg holnap vacsorára. Most, hogy Phoebe is itthon van, jó lenne, ha végre újra együtt enne a család. És mesés lenne, ha neki is tudnál szerezni partnert. Nem szeretném, ha felesleges ötödik keréknek érezné magát.

Csak hümmögök, mert tudom, hogy Nick csak akkor jönne el újra anyámhoz vacsorára, ha elrugdosnám. Amikor legutóbb itt járt, két adag szentes sült csirkét kellett megennie, miközben azt kérdezték tőle, milyen esélyeket lát arra, hogy teherbe ejtsen.

– Vérzik a szívem, hogy magatokra kell hagynom titeket, lányok, de jógaóráim van, és nem akarok lemaradni róla.

– Mikor kezdtél el jógázni? – kérdezem.

– Úgy egy hónappal ezelőtt. Találtam egy kupont az egyik prospektusban, amit postán küldenek, és beiratkoztam egy egész évre. Soha nem gondoltam volna, hogy a jóga ennyire felszabadító lehet. Megpróbáltam Vince-t is rávenni, hogy jöjjön velem, de túl szégyenlős,

hogy mások előtt levetkőzzön.

Kicsit elpirul és suttogni kezd, bár nem értem, hogy miért, hiszen egyedül vagyunk a házban.

– Azt hiszem megértem, hogy a férfiak miért nem akarnak mások előtt meztelenkedni. Nem tudják palástolni, ha izgalomba jönnek, ha értitek, mire gondolok. És nem szívesen megy sehova a fegyvere nélkül, és most, hogy jobban belegondolok, ott nem is tudná hova tenni.

– Az isten szerelmére! A jógázáshoz miért kellene levenni a ruháját? – kérdezi Phoebe.

– Mert ez meztelen jóga. Feltekerik a fűtést körülbelül 38 fokra, és mindenki anyaszült meztelenre vetkőzik. Igazi spirituális élmény. És a végére olyan helyeken is folyik a víz, amikről most inkább nem beszélnék, szóval nincs benne semmi szexualitás. Az ember szinte észre sem veszi, hogy meztelen. Bár az is igaz, hogy azért szeretnék egy kicsit korábban odaérni, hogy ne kelljen Leon Gardello mellé tennem a jógamatracomat. Mindenhol sűrű fekete szőr borítja a testét és a zacskója a térdéig ér. Ilyen hosszút még soha életemben nem láttam. El se tudom képzelni, hogy tud ülni rajtuk. Teljesen eltereli az ember figyelmét.

Phoebe elkapja a kezemet és szorítani kezdi. – Azt hiszem, most már tényleg mennem kell – mondom az ajtó felé hátrálva. – Még be kell ugranom Rosemarie-hez és utána kell járnom egy ügynek.

– Jövök én is. – Phoebe kétségbeesett. Felkapja a táskáját, és mindketten kirohanunk a kocsihoz, mielőtt a képek, amelyeket anyám olyan érzékletesen lefestett, még nagyobb sérüléseket okoznának a fejünkben.

– Jézusom, muszáj innom valamit – mondja, amint beszállunk a kocsiba. – Találnom kell egy helyet, ahol lakhatok. Holnap megkapom a kocsit, szóval el tudok majd kezdeni körbenézni a városban.

– Tényleg Savannah-ba akarsz költözni? Azt hittem, hogy utáltál itt lakni.

– Nem is tudom – vonja meg a vállát. – Kezdek öregedni, és lehet, hogy soha nem találom meg a nekem való fickót. Annyival volt már dolgom. A könyvekben mindig ez történik, amikor az ember megöregszik, és a teste elkezd aszott lenni. A főhős hazaköltözik, hogy ott halhasson meg, ahol a családja van. Akkor nem kell egy csomó pénzt költeniük arra, hogy hazahozassák a holttestét.

– Nem láttalak már egy ideje, de nekem egyáltalán nem tűnsz összeaszottnak. – Phoebe iszonyúan dögös a szakadt farmerjában és a

turnépólójában. Egy pár centivel alacsonyabb nálam, és izmos bicepszén nonfiguratív tetoválás van.

– Néha kattog a térdem, amikor felmegyek a lépcsőn mostanában. Tök lehangoló.

– Nyugodtan költözz hozzám, amíg találsz valamit. Van egy szabad hálószobám.

Amint kimondom, rögtön meg is bánom, hogy meghívtam. Mostanában a házam nem éppen a nyugalom szigete.

– Nagyon köszönöm. Csak pár napig maradok, amíg találok magamnak lakást.

Áthajtok a város másik részére, ahol Rosemarie kétszintes háza áll, és dudálok, amikor leparkolok.

– Atyaég! – suttogja Phoebe.

Rosemarie levendulaszínű melegítőben és fehér teniszcipőben hömpölyög ki a házból. Bevág a nadrágja, és meglepődnék, ha a felsőjének a cipzárja nem hagyna nyomot a bőrén. A haját Shirley Temple-t utánozva begöndörítette, a szemét sötétlila szemceruzával húzta ki.

Amint odaér a kocsához, rájövök, hogy van egy kis gond. Kizárt, hogy beférjen a hátsó ülésre, szóval Phoebe hátrakúszik, Rosemarie pedig lehuppan mellém az anyósülésre. Bemutatom őket egymásnak, és mire kiérünk a városból, már a tetkóikat hasonlítgatják össze és Rosemarie azt fontolgatja, hogy csináltat egy orrpiercinget.

Bejelentkezem a kapunál és leparkolok az épület mellett.

– Ez a hely hátborzongató – szólal meg Phoebe. – Lehet, hogy le kellene festenem. Talán zombikkal. És egy csomó vérrel.

Mint a múltkor, most is Vicki nyit ajtót. – Isten hozta önöket újra a NYUL-ban – üdvözlöl minket mosolyogva. – Nem is tudtam, hogy visszajönnek. És most a nagymamáját is elhozta?

– Nem, de a testvéreimet igen. – Vicki szeme majd kiugrik a helyéről, amikor jobban megnézi Rosemarie-t, így mire Phoebét is meglátja a rózsaszín hajával és orrpiercingjével, már a szeme sem rebben. – Még egyszer körbenéznénk, és esetleg elbeszélgetnénk néhány lakóval, hogy elmondják, hogy érzik itt magukat. Azt szeretnénk, ha a nagymamánk a lehető legkellemesebben töltené a hátralevő éveit.

Phoebe szemrebbenés nélkül veszi a lapot. Egész ügyesen hazudok, de Phoebe az igazi profi, még nálam is jobb. Gyerekkorunkban mindig inkább én voltam a jó gyerek. Kitűnő tanuló, és ha bármi rosszaságot

csináltam, soha nem úsztam meg. Megpróbáltam rossz lenni. Tényleg. De egyszerűen nem ment.

Ezzel szemben Phoebe vad volt. Két évvel idősebb nálam, és nagyon népszerű volt a suliban. Több időt töltött büntetésben iskola után, mint órán, és *soha* nem bukott le, amikor az éjszaka közepén kiszökött a szobájából, hogy találkozzon a pasijával, vagy amikor a sulis végében cigizett. Mindig is olyan akartam lenni, mint ő, de most, hogy kattog a térde, azt hiszem, ezt át kell értékelnem.

Bemegyünk a közösségi szobába, és akkor esik le, hogy Rosemarie miért öltözött föl úgy, ahogy. Azt mondtam neki, hogy olvadjon bele a környezetbe, és pont ez volt a célja, bár nem hiszem, hogy van olyan közeg a világon, amibe bele tudna olvadni. Legalább négy nőn van ugyanolyan levendulaszínű melegítő, mint rajta, és a hajuk hullámokba van rendezve. Jó érzés, hogy Rosemarie ilyen komolyan veszi a barátságunkat.

Delorist hátul találom meg a pingpongasztalnál, már megint egy öregembert szekál, akiben úgy tűnik, hogy emberére akadt. Deloris komolyan veszi a pingpongot, nem akarom félbeszakítani. Félek tőle. Legutóbbi látogatásunk során, amikor megittunk együtt egy pár üveg bort, megmutatta a kését, amit a harisnyatartójához szíjazva hord magánál. Nem akarok okot adni arra, hogy használja, így megvárom, amíg befejezik a meccset.

– Meg tudná mondani, hol találom Norman Hinkle-t? – kérdezem.

– Mit akar az öreg Normtól? Már megint bajba keveredett? Szeret elemelni dolgokat a lobbiban levő kisboltból. Betuszkolja a cuccot a nadrágja elejébe. Amikor beköltözött, alig tudta levakarni magáról a nőket. Aztán rájöttek, hogy nincs semmi érdekes ott lent, csak szárazkolbász és néhány kisüveges bor.

A szemem sarkából látom, hogy Phoebe áll a leesik. Sok mindent megtapasztalt már életében, de ha az én világomról van szó, még semmit sem látott. Bárkit meg tudok lepni.

– Nem szép dolog így megtéveszteni a hölgyeket – mondja Rosemarie és a fejét csóválja. – A férfiaknak könnyű. Csak ránéznek egy nőre, és rögtön látják, hogy fog kinézni ruha nélkül. Nekünk nőknek várnunk kell addig a bizonyos kritikus pillanatig, hogy kiderüljön, ér-e az a férfi egy fabatkát is. Nem lehet csak úgy felkelni mellőle és eljönni, ha a helyzet nem túl rózsás ott lent.

– A korral csak könnyebb lesz – mondja Deloris. – Nekem nincs időm kóktélvirslikre. Lehet, hogy már holnap meghalok. Nem ez az utolsó emlék, amit magammal akarok vinni. De azt el kell mondanom, hogy egy bizonyos kor után az a bizonyos testrész összemegy, hacsak nem kapnak profi segítséget. Myron Wilkesnek beépített pumpája van. Egész nap pumpálja. Természetellenes. És ha az ember mellette ül vacsora közben, csak annyit lát, hogy a szalvétája állandóan fel-le mozog az ölében. Nem könnyű úgy élvezni a párolt marhasültet, hogy ilyesmivel vonják el az ember figyelmét.

– Ezt tökéletesen megértem. – Rosemarie tágra nyitott szemmel, dühösen bólogat. – A világon semmi nem zavarhat meg marhasültevés közben.

– Norm ilyenkor általában az üvegházban van. Dísznövénykertész. Legalábbis az volt, mielőtt nyugdíjba ment. Tényleg ért a növényekhez. Neki köszönhetően minden szobában gyönyörű virágkompozíciók vannak.

Megköszönöm az útbaigazítást, és elindulunk az üveges kétszárnyú ajtó felé, ami a kertbe és reményeim szerint végül az üvegházba vezet.

– Kedves kis hely ez – mondja Phoebe. – Tudnék itt élni. És úgy tűnik, hogy világosak a szobák. Szerinted van alsó korhatár?

– Otthon van szórólapom. Majd megnézzük.

A kert gyönyörű. Rengeteg örökzöld cserje, bokor, vörös rózsza és fehér krizantém virágzik. A szomorúfüzek árnyékában bárki leülhet a piknikasztalokhoz, és a térkővel kirakott utacska úgy kanyarog az üvegház felé, mint egy kígyó.

Először kopogok az ajtón, aztán bedugom a fejem. A hőség és a páratartalom azonnal mellbe vág, és arra nem is merek gondolni, hogy mit tesz majd az új frizurámmal.

– Hahó! – kiáltok. – Mr. Hinkle?

– Csukja be az ajtót! Megöli őket! – Valamit még magyaráz, de nem értem. Feltételezem, az ordító ember Mr. Hinkle, szóval bemegyünk és becsukjuk az ajtót.

– Atyaisten! – suttogja Phoebe.

Amint körülnézek, rájövök, hogy miért mondja ezt. Soha életemben nem láttam még ennyi vadkendert egy helyen. A Nyárutó Lakóotthonnak tényleg rendesen van termése. Félretologatom a növényeket, hogy eljussak valahogy az épület végébe.

– Mr. Hinkle?

– Még mindig itt van? Felborítja a napirendemet.

Minél közelebb érek, annál nyilvánvalóbb, hogy mit csinál. A marihuána illata olyan erős, hogy könnybe lábad a szemem és egy kicsit kóvályogni kezd a fejem.

Norman Hinkle egy kisszéken ül az imádott növényei mögött, mint egy lusta macska. Zöld-narancssárga kockás ing, khaki rövidnadrág, barna térdzokni van rajta és papucscipő. Kerek szemüveg ül az orrán, ami párás a füsttől, ami a spanglijából árad. Szinte teljesen kopasz, csak egy drótszerű ősz hajtincs lóg a fülénél.

– Addison Holmes vagyok. Nem bánja, ha egy kicsit ideülünk?

– Ez egy szabad ország. Húzzanak ide egy ládát.

A fal mellett faládák vannak, mindannyian elveszünk egyet és körbeüljük Mr. Hinkle-t. Kikerekedik a szemem, amint odanyújtja a spanglit Rosemarie-nek. Kipirult arca körül olyan ziláltan göndörödik a Shirley Temple-frizurája, mintha valami mutáns támadta volna meg. Néhány másodpercig bámulja a cigit, megrántja a vállát, aztán a szájához emeli és beleszív. Azonnal fuldokolni kezd, Mr. Hinkle pedig megveregeti a hátát.

– Csak óvatosan, kislány! Ez komoly anyag. Látja itt ezt a növényt? – Mindannyian egy emberként fordulunk hátra. Hinkle úgy érinti meg az egyik levelet, mintha a szeretőjét cirógná. Bordó virága van és egy kerámiakaspóba van ültetve, olyanba, amilyeneket Doris festett az épület elején.

– Ez a bíbor köd. De csitt... ez egy igazi mítosz. Úgy tudják, kihalt, mert elég agyafúrt vagyok. 1969 óta nevelgetem ezt a kis tüneményt. Doris soha nem hagy cserben.

Rosemarie szív még egy slukkot, aztán továbbadja Phoebének. Már azt sem tudom pontosan, hogy miért is jöttem. Olyan, mintha a legrosszabb rémálmom válna valóra. Még soha nem szívtam füvet. Mindig rajtam röhögnek a bulikon, mert nem vagyok hajlandó füvezni, de szent meggyőződése, hogy anélkül is elég nehéz átvergődnöm az életen, hogy drogokkal bonyolítanám a dolgokat.

– Az édesanyjáról, Rose Hinkle-ről szeretnék kérdezni – kezdek bele.

– Ó, igen? Már meghalt. Vagy hatvan éve. Fejbe lőtte magát a kádban, amikor apám lelépett a legjobb barátnőjével. Az ingatlanos mondta, hogy igazán figyelmes volt, hogy a fürdőszobában csinálta, mert így könnyebb volt kitakarítani. De azért eltartott egy ideig, mire el tudtuk adni a házat,

mert senki nem akar olyan helyen lakni, ahol egy nő szétlövi a saját fejét. Pedig szerintem ilyesmi csak még különlegesebbé tesz egy házat.

Mr. Hinkle egyértelműen túl sok időt tölt a növényeivel. Úgy beszél az anyja öngyilkosságáról, mintha bevásárlólistát olvasna. Vagy az is lehet, hogy csak túlságosan betépett ahhoz, hogy komolyan tudja most venni.

– Ühüm... – Nem egészen tudom, mit mondjak, de Phoebe felhívja magára a figyelmemet. Gyorsan beleszív a spangliba és felém nyújtja. Soha nem volt különösebben oda a füvezésért, de az a típusú lány, aki bármit megtenne, hogy mindenki lássa, ő bizony nem lóg ki a sorból. Őt soha ne csúfolják ki.

Elveszem tőle a füves cigit és csak bámulom. Aztán felnézek és látom, hogy mindhárman engem néznek. – Én... őőő... le kellett szoknom. Paranoiás lettem tőle. – Ezzel odanyújtom Hinkle-nek. A szememet forgatom és gondolatban fejbe verem magamat. Már megint úgy érzem magam, mint a gimnáziumban. És nagyon utáltam a gimnáziumot.

– Mit akar tudni a mamámról? – kérdezi.

Mesélek neki Neeley dokiról és arról a lehetőségről, hogy az apja nem is a vér szerinti apja volt. Inkább tűnik kíváncsinak, mint meglepettnek. Amikor megemlítem a pénzt, beleegyeznek a DNS-tesztbe, hogy kiderüljön, van-e egyezés Mr. Tannenbaummal.

– Van egy kis csipsze? – kérdezi Rosemarie egy újabb slukk után. A sminkje egy kicsit lekopott és a szempillaspirálja elkenődött a szeme alatt.

– Nincs. Beleragad a fogsoromba. Amúgy is uzsonnaidő van. Nagyon jól főznek. Kár, hogy nem laknak itt. Akkor ehetnénk együtt.

– Azon gondolkozom, hogy beköltözöm az otthonba – mondja Rosemarie.

– Értesítsen, ha igen. Adok magának a szárított kolbászból.

Visszavánszorgunk a kocsizhoz, Rosemarie és Phoebe folyamatosan vihorászik. Semmi rosszat nem csináltam, mégis rettegek, hogy hirtelen megjelenik egy rendőr és megkérdezi, mivel foglalatostokdunk.

– Tudjátok, hogy mi kell nekünk? – kérdezi Rosemarie. – Egy kis uzsonna, mint a NYUL-ban. Tök éhes vagyok. Nachost ennék. Vagy csokis banánt színes cukorral a tetején.

– A nachos egész jól hangzik – mondja Phoebe. – Egy margarita koktéllal még jobban csúszna.

– Ez a beszéd! – Összeütik a csípőjüket, aztán beszállnak a kocsiba.

Elmegyünk egy külvárosi mexikói étterembe, ahol szinte alig égnék a

lámpák és műanyag terítők vannak az asztalokon. A padló ragacsos, és talán jobb is, hogy nem lehet túl sokat látni, de itt adják a legjobb salsát és a margaritájuk olyan erős, hogy bármilyen baktériumot megöl.

– Nyugi már, Addison – Phoebe lehajtja a margaritáját és azonnal rendel egy másikat. – Állandóan attól rettesz, hogy elkap a rendőrség. A fű már legális.

– Georgiában nem – mondom. – Túl sok időt töltöttél a nyugati parton.

– Néha kimegy a fejemből, hogy ez a hely olyan, mint Mayberry. – Még egyet kortyol, és kétségbeesetten néz. – Ez a beszélgetés totál hervasztó. Beszélhetnénk valami másról? Például gyökérkezelésről vagy mondjuk nőgyógyászati vizsgálatról?

– Talán nem kellene füvezned – mondom. – Igazi Debbie Downert csinál belőled.

Hatalmas könnycseppek gyűlnek a szemébe. – Tudom – zokogja, mindkét kezével az arcát csapkodva. – Nem akarok Debbie Downer lenni. – Most már hangosan zokog, és mindenki minket bámul. – Susie Sunshine akarok lenni. De bűnöző vagyok. És pont most füveztem Mayberryben, és le fognak sittelni. – A hangja egyre vékonyodik, már-már nyüszít.

– Nem fognak lesittetni – nyugtatgatom, de közben kezdek én is bepánikolni. Nem reagálok jól arra, ha valaki sír.

– Addison nem hagyja majd, hogy dutyiba kerülj – szólal meg Rosemarie. – Jóban van velük, főleg most, hogy egy A-kategóriás szuperzsaruval jár.

– Nem járunk. Nem egészen.

– Nos, lehet, hogy pont ez a gond. Nem is csoda, hogy karó van a seggedben egy kis rekreációs füvezés miatt.

– Tessék? – mondom és összehúzó a szemem. De valójában nem érdekel, hogy mit mond Rosemarie betépve. Összevissza beszél.

– Szerintem valami veszélyeset és illegálisat kellene csinálnod, hogy Nick letartóztasson. Akkor csinálhatnátok a járőrközi hátsó ülésén. Egyszer láttam ilyet pornófilmen. Csak ott kiderült, hogy a nő, akit letartóztattak transzvesztita és a szoknyája alatt hatalmas dákója van.

Phoebe abbahagyja a sírást, és mindketten leesett állal bámuljuk Rosemarie-t.

– Szerintem Leroy már volt sitten. Olyan dolgokat tud, amiket egy átlagos törvénytisztelő ember nem tudhat. – Rosemarie elmereng, és ennek most semmi köze a fűhöz. Attól tartok, hogy sokkal inkább a Leroyjal

kapcsolatos szexuális élményeihez van köze.

– Hogy lehet, hogy senki nem mondta, hogy egy nyomozóval randizol?
– kérdezi Phoebe.

– Szakítottunk. Amúgy meg bonyolult.

– A legjobb dolgok az életben mindig azok.

Kifizetem a számlát a Nicktől kapott pénzből, és jó nagy borravalót hagyok a pincérnek, amiért ezt az egészet végig kellett hallgatnia. Még mindig úgy áll ott, mintha légnyomást kapott volna.

– Légyszi ne vigyél vissza anyához – szólal meg Phoebe, mielőtt felállunk az asztaltól. – Nem élnék túl még egy olyan estét, mint az előző. Apával soha nem voltak ilyen... virgoncak. Nagyon kínos.

A számba harapok, mert aggódom amiatt, hogy elvigyem magamhoz. Johnny Sakko felhasználhatná, hogy sarokba szorítson. Másrészt viszont, ha a helyében lennék, még a halált is megkockáztatnám, csak ne kelljen sztereóban hallgatnom, ahogy az anyám szexel. Mindössze annyit tehetek, hogy megkérem Savage-et és a polgárőrséget, hogy tartsák nyitva a szemüket, amíg Phoebe nálam lakik.

– Rendben, de nem lesz helyed festeni.

– Semmi gond. Amióta újra itthon vagyok, teljesen elapadtak a kreatív forrásaim. Azt hiszem, keresnem kell egy ördögűzőt.

– Talán ki kellene próbálnod a meztelen jógát. Ha jól hallottam, attól rendszeren beindulnak a testnedveid.

Tizenötödik fejezet

Hazadobom Rosemarie-t, mi pedig beugrunk anyámhoz, hogy Phoebe elhozza a bőröndjét és írjon egy üzenetet, hogy pár napig nálam lesz.

Hazafelé csendben vagyunk. Phoebe elalszik az anyósülésen, én pedig a listámon levő utolsó lehetséges örökösön gondolkozom. Ránézek az órámra és azt számolgom, hogy lesz-e még időm elmenni Jacksonville-be, hogy beszéljek Walter Price-szal. Valószínűleg nem. De holnap délelőtt el tudok ugrani és időben visszaérni anyámhoz vacsorára.

Leparkolok a házam kocsifelhajtóján, és meglátok egy zöld Jaguárt, ami a járdaszegélynél áll. Eszembe jut, hogy előző este Spock említette, hogy egy zöld Jaguáros nő keresett. Úgy tűnik, visszajött.

Felrázom Phoebét, kiszállunk a kocsiból és elindulunk az ajtó felé. Csodálkozva látom, hogy Nick anyja száll ki a Jaguárból.

– Mrs. Dempsey – mondom.

– Ms. Holmes. – Megakad a szeme Nick kocsiján és a tekintete jéghideg lesz. – Remélem, hogy bokros teendői közepette van egy kis ideje, hogy beszéljünk.

– Egy pár percig ráérek.

Phoebe grimaszt vág az egyértelműen ellenséges hangnemet hallva, de egy szót sem szól. Egyik kezemmel az ajtót nyitom, de a másikat a táskámban levő fegyveren tartom. Egy kicsit idegesen lépek be azok után, ami előző éjjel történt. Érzem, hogy valaki néz, hátrafordulok és látom, hogy Spock figyel a távcsövén keresztül.

Miután belépünk, úgy látom, hogy minden rendben van, szóval hagyom, hogy Mrs. Dempsey főjön egy kicsit a levében a nappaliban, és ezalatt megmutatom Phoebének, hova teheti a cuccát. Mire visszaérek, Mrs. Dempsey az egyik bárszéken ül és a táskájában keresgél valamit.

– Drága az időm, Ms. Holmes, úgyhogy rövidre fogom. Nyilvánvalóan

az a terve, hogy fondorlatos módon rávegye a fiamat a házasságra, de ez nem fog megtörténni. Nicholas az egyik legrégebbi és leggazdagabb savannah-i család vagyonának örököse. A fiam talán élvezi ezt a kis flörtöt, és az is egyértelmű, hogy maga sem az a hosszú távra tervező típus. Szóval, mondjon egy összeget!

A csekkfüzete nyitva és a tolla csak arra vár, hogy nagyon sok nullát leírjon. Úgy érzem, eljött az ideje, hogy csináljak magamnak egy kávé, és átfut az agyamon, hogy vennem kellett volna egy extra adag cukrozott pörkölt mandulát az étteremben. Most rám férne egy jókora cukorlöket.

– Szerintem erről inkább Nickkel kellene beszélnie – mondom. – Nekem nem kell a pénze.

– Ó, higgye el, hosszasan el fogok beszélgetni a fiammal. Ötvenezer megfelel? Kinek a nevére írjam a csekket?

Az összeg hallatán kis híján belefulladás a kávémba. Ez egészen biztosan több, mint az éves tanári fizetésem. Phoebe ezt a pillanatot választja, hogy visszajöjjön, és egyértelműen semmi gondja azzal, hogy egy kicsit hallgatózzon.

– Már mondtam, Mrs. Dempsey, nem érdekel a pénze. Nickkel tulajdonképpen nem is járunk. Igazság szerint csak együtt dolgozunk.

– Komoly kétségeim vannak afelől, hogy tisztában lenne az igazsággal. Láttam, hogy néz magára a fiam.

Odamegyek a bejárati ajtóhoz és kinyitom, hátha veszi a lapot, de csak jéghideg tekintettel tovább bámul.

– A testvérem látogatóba jött hozzám, és programunk van délután – füllentem.

Phoebe felteszi a negédes mosolyát és bejön hozzánk a szobába. – Phoebe vagyok – mondja. – A plasztikai sebésze mesés munkát végzett, asszonyom. De talán egy picit még igazíthatna magán, amikor legközelebb elmegy hozzá. Úgy látom, hogy a szeme körül egy kicsit megereszkedett a bőr.

Mrs. Dempsey benntartja a levegőt és elvörösödik. Beleharapok az ajkamba, hogy nehogy hangosan felnevessek. Ezt imádom a nővéremben. Nem hagyja, hogy bárki is lekezelően bánjon vele. És amikor itt van, mindig nagyon vigyáz a hucájára. Csak az a baj, hogy ez olyan, mint amikor vak vezet világtalant.

Mrs. Dempsey a hóna alá szorítja a borítéktáskáját, elsétál mellettem egyenesen ki a verandára. – Több ajánlatot nem teszek.

- Ezzel mindkettőnk számára időt spórol meg – mondom.
- Remélem, azzal tisztában van, Ms. Holmes, hogy a férjemmel sok kellemetlenséget tudunk önnek okozni.
- Csak álljon be a sorba. A kellemetlenség az életem velejárója volt eddig is. – Rávágom az ajtót és visszafordulok Phoebéhez.
- Micsoda ribanc! – mondja. – Van X-Boxod?
- Nincs. De van egy doboz keresztretjtvény és egy képes szótár a ruhásszekrény aljában. – Odamegyek a kávécsészémért, és rájövök, hogy majd’ kiugrik a szívem a mellkasomból. – Lehet, hogy kevesebbet kellene kávéznom. Iszonyatosan szaporán ver a szívem.
- Szerintem ettől a nőtől bárkinek felmegy a vérnyomása.
- Van még egy kis munkám délután. Hogy jutsz el bárhova is, ha menned kell?
- Felhívtam az autókölcsönzőt és megmondtam nekik, hogy ide hozzák a kocsit, ne anyához. Amit vettem, jövő hétig nem ér ide. Kipróbáltam a testreszabott rendelést az interneten. Azt hiszem, Oregonból fogják ideszállítani.
- A neten rendeltél kocsit? – kérdezem.
- Ja, olyanra csinálják, amilyenre szeretnéd. Még a nevem kezdőbetűit is belehímzik az üléshez.
- Úgy tűnik, a festés kifizetődőbb, mint a magánnyomozósd.
- Egy kicsit ledőlök. A fű tisztára elnyom. Kijöttem a gyakorlathoz. Főiskola óta nem füveztem.
- Talán nem ez a megfelelő pillanat, hogy újrakezdjed.
- Arra gondoltam, hogy egy alkalomba még nem halok bele. Művész vagyok. Drogoznom kellene. Rombolná az imidzsemet, ha az emberek megtudnák, hogy nem drogozom. A megtévesztés fél siker.
- Nem tudom biztosan, hogy a siker melyik felére gondol, de Phoebe egyértelműen kitalálta magát. Ugyanezt magamról sajnos nem mondhatom el. Ő az a típus, akit általában alábecsülnek. Nagyon okos, de amiatt, hogy művészlélek, megengedheti magának, hogy bolondos legyen és a saját kis világában éljen. Soha senki nem kérdőjelezi meg, ha bármi hülyeséget csinál. Az csak művészi hóbort.
- Kopognak, és még mielőtt kinyithatnám, Nick lép be és becsukja maga mögött az ajtót.
- Nem zárod az ajtót?
- Váratlan vendégem volt. Miután elment, elfelejtettem bezárni.

Látom, hogy nehéz napja volt. Az ingujja feltűrve és a nyakkendője begyűrve a felső zsebébe. Megdermed, amikor meglátja Phoebét, és kérdőn néz.

– A nővérem, Phoebe. Egy ideig nálam lakik. Phoebe, ő Nick.

Phoebe fütyönt egyet. – Ő az a zsaru, akivel nem fekszel le? Ha engem kérdezel, ez nagy hiba.

– Én is ezt mondom neki – mondja Nick.

– Mindkettőtök véleményét észben tartom. Miért jöttél?

– Hoztam kínait.

– Akkor maradhatsz.

Nick újra Phoebére néz, és egy kicsit csalódottnak tűnik. Látom rajta, hogy ez a kis meglepetés egyértelműen keresztbe húzta a számításait. Phoebe pedig önelégülten mosolyog, látszik, hogy tisztában van ezzel.

– Johnny Sakko embere volt itt? – A kérdése lazának tűnik, de látom rajta, hogy zsaru-üzemmódban van.

– Nem, az anyád. Elbűvölő asszony. Tényleg.

Elmosolyodik, és letesz egy nejlonzacskót az étkezőasztalra. – Mennyit ajánlott, hogy leszállj rólam?

– Ötvenezret.

– Lesz az még több is. Az első feleségemnek ötször ennyit ajánlott.

– Húha – mondom, és kikerekedik a szemem, amikor meghallom ezt az információt. – Nem is tudtam, hogy az asszony azért lépett le, mert az anyád lefizette. – Valójában nem jó ötlet ezzel kezdeni a beszélgetést.

– Izgalmas a téma, de lelépek – szólal meg Phoebe. – Örülök, hogy megismerkedtünk, Nick. Sokkal jobb választásnak tűnsz, mint az a seggfej, akihez majdnem hozzáment. Próbáltad már fagylalttal levenni a lábáról? Saját tapasztalatból tudom, hogy nincs sok dolog, amit meg ne tenne egy kis fagyíért.

Nick kinyitja a nejlonzacskót és előhúz egy doboz félkilós Haagen Daas csokifagyit. – Ebben bíztam.

– Felteszem a fülhallgatómat, ha esetleg nem tudnátok visszafogni magatokat. – A vendégszoba felé indul és becsukja maga mögött az ajtót.

– Bírom a tesódat – mondja Nick, miközben kinyitja a kínais dobozokat. Előveszek egy pár tányért és leülök mellé az asztalhoz. – De szerintem drogozik. Iszonyatos fűszag van itt bent.

Felhúzom a pólómat, megszagolom, és rájövök, hogy igaza van. Búzlók a marihuánától. – Hosszú sztori. Egyszer majd elmesélem.

– Szóval, mennyire jó a fülhallgatója?

– Nem túl jó, különben ott maradt volna anyámnál és Vince-nél.

Nick vállá rázkódik a nevetéstől. – Vince az én emberem. Harminc év múlva pont olyan akarok lenni, mint ő.

– Nem vicces. El tudod képzelni, hogy mennyire kínos, hogy a saját anyád többet szexel, mint te?

– Ezt a problémát bármikor orvosolhatjuk. Kétségbeesett férfi vagyok. Már ott tartok, hogy az sem érdekel, ki hallja.

– Hm. – Kiveszek két sört a hűtőből, és elkezdünk enni. – Hogy mennek a dolgok a rendfenntartásban? – kérdezem.

– Mentek már jobban is. Még mindig nincs meg a gyilkos fegyver a Tannenbaum-ügyben. Találtunk egy sáros 44-es sportcipő-lenyomatot, és a házvezetőnője azt mondta, hogy pár dolog eltűnt az íróasztaláról. Néhány ritka pénzérme, egy pulóver, amit mindig a széke támláján tartott, és akkor vett fel, ha fázott, meg egy esernyő a bejárat melletti állványról. Az egész helyet felforgatták, szóval nem tudni, mit vihettek el. A papírjait szétszórták az íróasztalon és a földön, de mivel a házvezetőnő soha nem nyúlhatott hozzájuk, nem tudja megmondani, hogy hiányzik-e valami.

– Senkit nem láttak kimenni a házból?

– Rossz volt az idő. Olyan viharban egy lélek sincs az utcákon. A halottkém este tíz és éjfél közé teszi a halál időpontját. A riasztót kikapcsolták. Mivel erőszakos behatolásnak nincs nyoma, azt feltételezzük, hogy a gyilkost Mr. Tannenbaum engedte be.

– Senki más nem volt a házban?

– A személyzet nem lakott ott. Volt házvezetőnője, szakácsa és néhány alkalmazottja, akik a kertet és a medencét tartották rendben. És veled mi a helyzet? Sakko jelentkezett?

Beszámolok neki a Törött Orrú telefonhívásáról és hogy van valaki, aki figyel. Összeszorítja a száját, egy pillanatra haragot látok a szemében, de gyorsan elfojtja. Nick kitűnően uralkodik az indulatain.

– Törött Orrúnak neve is van – mondja. – Egy kicsit utánanéztem miután elmondtad, hogy hogy néz ki. A neve Anthony Franko, de mindenki csak Baltás Tonymak hívja. Maradj tőle távol. Nem ok nélkül kapta ezt a gúnynevet. – Megborzongok, és lehajtom a kávémat. Nick hátradől a széken és összekulcsolja a kezét az ölében. – Boksolt a börtönben, ezért olyan az orra.

– Miért ült?

– Lopott kocsit vezetett. De nem ezért ültették le, hanem azért, mert a csomagtartóban volt egy szemeteszsák, tele különböző testrészekkel. A gyilkossági vád nem állt meg, de egy évet a sitten töltött kocsilopás miatt, és mert rátámadt a rendőrrre, aki letartóztatta. Azóta mindent megúszott, de különböző ügyekben néha előkerül a neve. Nem örülök, hogy körülöttem ólálkodik.

– Én sem úszom a boldogságban.

Elpakolunk az asztalról és berakjuk a tányérokat a mosogatógépbe. Éppen becsukom az ajtaját, amikor Nick mögém áll és nekinyom a pultnak. Megcsókolja a tarkómat, és egyértelműen érzem, hogy nagyon boldoggá teszi az, amit csinál.

– Nem tudnálak valahogy meggyőzni, hogy tegyünk úgy, mintha a nővéred itt sem lenne? – Egy kicsit megharap egy érzékeny pontot a fülem alatt, és az élvezettől keresztbe áll a szemem. A kezével a pólóm alatt matat.

– Valószínűleg nem lenne túl jó ötlet. Amúgy is dolgom van ma este. Jut eszembe, cserélhetnénk kocsit? Az Audival elég nehéz észrevétlennek maradni.

Sóhajt, de ideadja a furgon kulcsát, én meg odaadom a kabrióét.

– Reggel megyek dolgozni, szóval kell a furgon, amikor végeztél, ugorj be és visszacseréljük a kocsikat. – Hosszan, csendben egymás szemébe nézünk, megnedvesítem az ajkamat. Szinte tapintani lehet a feszültséget, és megborzongok attól, amit parázsló tekintete ígér.

Kinyitja az ajtót és elmegy, én meg csak mozdulatlanul állok, aztán lenézek, és látom, hogy kőkemények a mellbimbóim. Tisztában vagyok azzal, ha ma este újra elmegyek Nickhez azzal a kifogással, hogy kocsit cserélünk, másnap reggelig nem jövök el onnan. És valószínűleg nem fogok tudni normálisan járni. Nick már csak ilyen hatással van a nőkre.

Tizenhatodik fejezet

Gyorsan letusolok, és olyan ruhát veszek föl, ami nem bűzlik a marihuánától. Beveszek egy pár aszpirint, mert a fejem még mindig kóvályog, de legalább a hajam szuper. Ha valamikor újra találkozom Juleszal, lehet, hogy egyenesen szájon csókolom.

Azt tervezem, hogy elmegyek egy kis felderítésre az új ügyvel kapcsolatban, amit Kate bízott rám. Egy Hugh Mathis nevű fickó felbérelt minket, mert meg van győződve arról, hogy a felesége, Carly megcsalja. Az igazat megvallva, valószínűleg jogos a feltételezése. Tapasztalatom szerint, amint az egyik házastárs kihúzza a fejét a homokból és elkezd reálisan látni a dolgokat, a házasságtörés általában nyilvánvaló. Mire minket felbérelnek, már tudják, hogy mi folyik, csak bizonyítékra van szükségük.

Farmert veszek föl, betűrök egy hosszú ujjú, fekete szűk pólót a nadrágomba és felveszek egy fekete övet. Lehet, hogy végül fára kell másznom vagy egy tetőn fogok lógni, szóval nem az Ugg csizmámat választom, hanem a fekete tornacipőmet. Felkapok egy fekete, cipzáras, kapucnis felsőt és egy esőkabátot szükség esetére, aztán visszamegyek a konyhába. A pisztolyom a táskámban van a betörőfelszereléssel együtt, ami bármikor jól jöhet. Indulásra készen állok.

Nick furgonja nagy és fekete, hatalmas reflektorokkal, a műszerfalon rengeteg gomb és egyéb olyan kütyü van, amelyek normális autókban nincsenek. Tudom, hogy valahol rendőrségi villogója is van, és ha megtalálnám, biztos, hogy kipróbálnám, csak hogy tudjam, milyen érzés.

Carly a Chase banknál dolgozik Thunderboltban és azt olvastam az aktájában, hogy hétfőnként és csütörtökönként aerobikra jár a helyi konditerembe. Ha sietek, ott elkaphatom.

Látom, hogy Spock kinéz az ablakon, odamegyek, hogy beszéljek vele

még indulás előtt. Kinyitja az ajtót, még mielőtt kopoghatnék.

– Ki az új lány? – kérdezi. – Szereti a Ki vagy, doki-t?

– A nővérem néhány napig nálam lakik. Fogalmam sincs, hogy szereti-e a Ki vagy, doki-t, de kérdezze meg tőle. – Ha Phoebe Spockkal lóg, nem kell aggódnom miatta, amíg távol vagyok. – Megtenné, hogy szemmel tartja a házamat? Múlt éjjel betörtek. Félek, hogy esetleg visszajönnek.

Spock benntartja a levegőt, és a szeme, amivel soha nem pislog, akkorára kerekedik, hogy már azt hiszem, rögtön kipattan a fejéből, mint egy pingponglabda. – NEM! – kiáltja. – Az lehetetlen! Egész éjjel őrködtem és senkit sem láttam. Nem hibázhatok. Azzal támadási felületet hagyok. Keményen megküzdöttem azért, hogy én lehessenek az elnök.

– Megküzdött ezért a pozícióért?! – Tudom, hogy nem kellett volna megkérdeznem, de már kicsúszott a számon.

– De még mennyire! Mindenki elnök akar lenni. Savage ügynök nagylelkűen kiszállt a versenyből, mert természetesen ő lett volna az elsődleges választásunk. De már így is túl sok kötelezettsége van a világ megmentését illetően, szóval kaptam egy esélyt. Nem sokon múlt. Mrs. Rodriguez néha szörnyen agresszív tud lenni a járókeretével.

Úgy forgatja a szemét, hogy kezdek beleszédülni. Tudom ám, hogy van szemhéja. Mindenkinek van. Csak az övét még sosem láttam. – Semmit nem tehetett volna. A betörő a hátsó kert felől jött és betörte az ablakot.

– Így már értem. A hátsó kert vakfolt. Talán le kellene bontania a kerítését. – Csettint, és elővesz egy hatalmas androidos telefont a zsebéből. – Már tudom is, hogy kit hívjak. A barátom, Walter pont maga mögött lakik. Emeletes háza van. Beosztom ma éjszakára őrködni.

– Nagyon hálás vagyok. – És mostantól kezdve állandóan leengedem a rolót a hálósobában.

Visszamegyek a terepjáróhoz, és felhívom Savage-et erősítésért. Spock jó a megfigyelésben, de nem elég izmos, hogy igazi védelmet jelentsen.

– Sokkal jössz – szól bele a telefonba. – Spock eljött a reggeli edzésre, amit te viszont kihagytál. Megmagyaráznád?

– Formába akarja hozni magát. Arra gondoltam, hogy időt spórolhatnál azzal, ha mindkettőnket egyszerre edzenél.

– Csak nem akarsz kettesben maradni velem, mert félsz, hogy elgyengülsz.

– Ez is igaz. Szívességet szeretnék kérni.

– Spockról van szó?

– Nem, a nővéremről. Múlt éjjel betörték hozzám. – Elmesélem, hogy mi történt Baltás Tonyval múlt éjjel, és hogy nem értesíthetem a rendőrséget, amikor kapcsolatba lépnek velem és megmondják, hogy milyen melót kell elvégeznem.

– Nekem kellett volna szólnod először, nem Dempseynek. Jobb pozícióban vagyok, hogy segíteni tudjak. Hallottam a zsaruról, akit ma reggel találtak meg. Óvatosnak kell lenned!

– Ezt mondta már más is. Kate-nek kell elintéznem valamit, de nagyon megköszönném, ha nyitva tartanád a szemed, amíg a nővérem itt van. Nem akarom, hogy baja essen.

– Megbeszéltük. – Leteszi a telefont. Megállok a kocsival egy négylámpás kereszteződésnél, hogy Victory felé forduljak. A jobb oldali sávban állok, és van valaki előttem egy kék Toyotában, aki nem hisz abban, hogy a helyi KRESZ szerint akkor is lehet jobbra fordulni, ha az egyenesen haladóknak piros a lámpa. Dudálok párszor, de nem mozdul. Aztán hirtelen kinyílik az anyósülés felőli ajtó, és Törött Orrú ül be mellém a kocsiba.

Pisztoly van a kezében, és letesz egy sporttáskát a lábához. Az előttem álló autó elindul. – Kövesse a kocsit, és közben egy kicsit elbeszélgetünk.

Kiszárad a torkom, és alig tudok a vezetésre figyelni úgy, hogy fegyvert szegeznek rám.

– Túl sok a rendőr maga körül. Remélem, hogy nem mesélt nekik a kis beszélgetésünkről. Utálnám, ha a nyomozó barátja vagy az FBI-os úgy végezné, mint a zsarú, akit ma reggel találtak. Johnny nem szereti a fakabátokat.

Én meg abban vagyok biztos, hogy a rendőrök sem rajonganak Johnnyért. – Nem mondtam el senkinek. Mit akar? – Néha magam is meglepődöm, hogy kritikus helyzetekben képes vagyok nyugodtnak tűnni, miközben a kapucnis pulcsim alatt úgy izzadok, mint egy ló.

– Szépen elmegy egy ügyeletes klinikára Bayonette-ben, és elviszi magával ezt a sporttáskát.

Tudom, hogy melyik helyre gondol. Nem éppen a város legjobb környéke. Lapos tetős, fehér téглаépület, ahol a társadalom peremén élő drogosokat és prostituáltakat kezelik. Savannah azon része ez, amiről senki nem beszél szívesen, és ahol a rendőrök gyakran járőröznek, nem túl sok eredménnyel.

– Amikor odaér, odamegy a pulthoz és azt mondja: „Doktor

Feketeszakállhoz jöttem. Megint kiújult az övsömöröm”.

– De nem fognak rájönni, hogy hazudok, mert nincs övsömöröm?

– Emiatt ne aggódjon. Csak mondja pontosan azt, amit mondtam. Érteni fogják. Otthagyja a táskát a dokinál, és cserébe kap egy aktatáskát. Ha bármelyik táskába belenéz, közelebbi barátságba kerül a baltámmal.

Egy pillanatra elvesztem az eszméletemet, és farolva kanyarodom be egy kocsni után, hogy követni tudjam a Toyotát.

– Mit csináljak az aktatáskával?

– Amint magánál van, majd megtudja. Figyelni fogjuk. – A Toyota a következő lámpánál a jobb oldali sávba húzódik, én megállok mögötte. Tony visszateszi a fegyverét a dzsekije zsebébe és megfogja a kilincset.

– Várjon! Ha ezt megcsinálom, akkor kvittek vagyunk Johnnyval?

– Ha ezt nem szúrja el, akkor rákerül a fizetési listára, és elkezdheti törleszteni az adósságát. Ha elszúrja, akkor visszajövök és hozom a kedvenc játékszeremet is. Ma délután láttam a testvérét. Rég nem voltam már édes hármásban testvérekkel.

Elmosolyodik, kivillan az aranyfoga. A szeme még akkor is kegyetlen, amikor mosolyog, és semmit nem látok a tekintetében, ami reményt adna arra, hogy kikerülök ebből a slamasztikából. Kiszáll a kocsiból, odasétál a kék Toyotához és beszáll. Elhajtanak, én meg csak kábultan ülök. Valaki dudál mögöttem, és automatikusan elindulok.

Ránézek az órára, és az elkerülő utat választom, hogy anélkül jussak el Bayonette-be, hogy bekerülnék a városi dugóba. Semmi esélye, hogy még ma utánanézzek Carly Mathisnek. Majd máskor.

Kezd sötétedni, és az utcai lámpák pislákolnak. Legalábbis azok, amiket nem lőttek ki. Az épületek errefelé düledeznek – mindenhol rozsdás bádogviskókat és kitört ablakokat látok. Van egy éjjel-nappali, aminek minden ablakán rács van, és azt mondják, hogy a pénztáros egy lefűrészelt csövű vadászpuskát tart a pult alatt. Először lő, és csak utána kérdez. Valószínűleg ezen a környéken bölcs dolog így cselekedni.

Nem tudom, hogy Isten figyel ma rám vagy sem, de mindenesetre meglátok egy parkolóhelyet az utca másik oldalán, a klinikával szemben, és rákészülök a párhuzamos parkolásra. Csak az a gond, hogy a párhuzamos parkolás még a legjobb napokon sem az erősségem kis kocsival. Furgonnal meg szinte esélytelen. Olyan, mintha egy hajóval kellene beállnom egy dokkba.

Mire végzek, néhány hajléktalan bámul kigúvadt szemmel. Kiszállok és

megnézem a művemet. A hátsó kerék a járdán van, és felborítottam egy kukát.

– Jobb lesz, ha vigyáz, kishölgy! – vihog az egyik csöves. – Felborította Harry házát. Dühös lesz.

– Harry egy kukában lakik? – kérdezem.

– Naná! Szereti, mert így elsőként kaparintja meg azt a kaját, amit az emberek kidobnak. Harry elég agyas.

– Hol van Harry? – kérdezem. Végignézek az utcán mindkét irányba. Valaki éppen drogot vesz a sikátorban, mögöttem a sarkon egy prosti áll. Senki olyat nem látok, aki Harry lehetne.

– Néha Harry szeret megtöcskölni ezt-azt. Beteg. Nem normális.

– Reménykedj, hogy soha nem jön rá, hogy ezt mondtad! – szólal meg a másik csöves. – Egyszer láttam, hogy halálra töcskölt egy férfit. Ha beindul, képtelen leállni. És ha rájön, hogy felborította a házát, valószínűleg magát is megtöcsköli.

Undorodva fintorgok és a vállamra dobom a sporttáskát. Bezárom a furgont, nem mintha ezen a környéken ez bárkit is visszatartana attól, hogy ellopja, és reménykedem, hogy a Jóisten még mindig velem van és vigyáz Nick kocsijára is.

Mindkét irányban szétnézek, mielőtt átmegyek az utcán és bemegyek a klinikára. Az ajtókat betontömbökkel támasztották ki. Valószínűleg azért, hogy az orrfacsaró bűz távozni tudjon. A váróteremben narancssárga műanyag székek vannak és egy csomó ember. A gyerekek ordítanak, a sarokban egy nő zokogva nyeli a könnyeit. A drogosok előrebukva ülnek a széken, mások egyáltalán nem tudnak egy helyben ülni és fel-alá járkálnak.

Hátul meglátom a nővérpultot és egy molett nőt, aki szemlátomást mindent közben tart. Egyszerre több dolgot csinál, telefonál, és még így is tudja kezelni a betegeket, amikor azok elkezdenek ordibálni, hogy siessen már az orvos.

Még erősebben szorítom a sporttáskát, és odalépek a pulthoz. A nővér ujját felemelve felém csúsztat egy csipeszkes írótaáblát és egy tollat. Leteszi a telefont és legyezgetni kezdi magát egy másik írótaáblával. Legalább harminckét fok van bent.

– Tölts ki és üljön le! Bár lehet, hogy holnap reggel kell visszajönnie. Éjféltor zárunk és telt ház van.

Idegesen megnyalom a számat, és csak remélem, hogy pontosan

emlékszem arra, amit Törött Orrú mondott. – Doktor Feketeszakállhoz jöttem. Megint kiújult az övsömöröm.

Összeszorítja a száját és csípőre teszi a kezét. – Nincs nálunk semmilyen Doktor Feketeszakáll. Milyen idióta név ez? Töltse ki a nyomtatványt, és Doktor Lester megvizsgálja, ha még ma bejut hozzá.

– Doktor Feketeszakállhoz jöttem. Megint kiújult az övsömöröm – ismétlem meg hangosabban.

A leglepusztultabb prosti, akit életemben láttam, csettint a nyelvével. Sápadt, mint egy szellem, negyven kiló vasággal, és nincs rajta bugyi az asztalterítő alatt, amit szoknya gyanánt tekert magára. Alig van foga és világoskék paróka van a fején. Olyan a hangja, mint aki legalább egy karton cigit elszív egy nap.

– Utálok az övsömört – mondja. – Egyszer tele volt vele a micsodám. Nem tett jót az üzletnek. Vigyáznom kellett, hogy minden lámpa le legyen kapcsolva, mielőtt hagytam, hogy rám másszanak. Különben felhúzták volna a gatyájukat és lelépnek.

Óvatosan arrébb lépek és újra a nővérre figyelek a pult mögött. A helyében rendesen lefertőtleníteném a széket, amin az a prosti ül. Látom, hogy újra szólni akar, hogy üljek le, amikor egy másik nővér odalép hozzám és megfogja a könyökömet.

– Ezt elintézem, Hildie – mondja. Hátrakísér a kezelőbe, miközben mindenki fütyül és fújol. Úgy tűnik, hogy a váróban kezd elszabadulni a pokol. Éppen most előztem meg egy csomó prostit meg drogost. És ezek az emberek nem a türelmükről híresek.

A nővér egy kis szobába vezet a folyosó végén. Elég tisztának tűnik. Fehér falak, repedezett linóleumpadló, kis asztal, a tetején fehér papírborítással. Van benne egy mosogató, és minden pult üres. Valószínűleg még egy nyelvlenyomó spatulát sem lehet elől hagyni, mert azonnal ellopják.

– Doktor Feketeszakáll rögtön jön – mondja a nővér, és elmegy. Nem csukja be teljesen az ajtót, szóval látom, hogy kik jönnek-mennek a folyosón. Hildie a nővérpultból elkapja a nővért, aki hátravitt, és leszúrja. Még a folyosó végén is hallom, ahogy ordít vele, és valószínűleg mindenki más is hallja a rendelőkben.

A szemközti ajtó kinyílik, és egy kicsit hátralépek. Úgy néz ki, mint valami iroda. Látok egy tévét, egy íróasztalt rengeteg papírral, egy iratszekrényt és egy kinyitható széket. Egy fehér köpenyes férfi jön ki

kezében egy aktatáskával, körülnéz, és még azelőtt elfordítja a zárat, hogy becsukná az ajtót. *Egy kicsit kényszeres – gondolom.*

Nekitámaszkodom a vizsgálóasztalnak, és amikor belép, úgy szorítom a sporttáskát, mintha az életem múlna rajta. Körülbelül százhetvennyolc centi magas, göndör fekete haja és őszes szakálla van. Barna a szeme, és olyan kerek keretes szemüveget visel, mint Harry Potter. Ő is úgy izzad, mint rosszlány a templomban. És nem hiszem, hogy ennek bármi köze lenne a benti hőmérsékletéhez. Egyszerűen halálra van rémülve.

– Hallom, övsömöre van – mondja, és fejével a kezemben levő táska felé int.

– Azt mondják. – Leteszi mellém az aktatáskát az asztalra, én meg átadom a sporttáskát.

– Mondja meg a közös barátunknak, hogy a kamat is benne van. Nem akarom, hogy félreértés legyen.

– No problemo. – Megfogom az aktatáskát, magamhoz szorítom, és követem az ajtóhoz. Egyenesen odamegy az irodájához, körülnéz mindkét irányba és kinyitja. Bemegy, kulccsal kinyitja az iratszekrény zárját, aztán beteszi a sporttáskát az alsó fiókba.

Nem várok tovább. Rám fér egy zuhany és talán még egy üveg bor is. Visszamegyek a várótermen keresztül, miközben néhányan műanyag poharakkal dobálnak meg, amiket a vízadagoló mellől vettek el.

Amikor kilépek, megpróbálok annyi friss levegőt beszívni, amennyi a város ezen a részén csak lehetséges, és átvágok az utcán vissza Nick kocsijához. Megállok, és csak bámulok. A furgon állandó ritmusban mozog, de onnan, ahol állok, senkit nem látok benne vagy a hátuljában ülni.

Hallom a dobolás ütemét, és látom, hogy kisebb tömeg gyűlt össze a kocsni túloldalán. Átlopakodom az utca másik oldalára, és leesett állal bámulom, ahogy egy férfi, feltételezésem szerint Harry, éppen Nick furgonját töcsköli. A jobb első gumival csinálja, és a két csöves, akikkel korábban beszéltem, Harry szemetesét verve adják a ritmust.

Harry körülbelül százéves, és nincs rajta más, csak egy takaró, amit ágyékkötőként maga köré tekert. Kiállnak a bordái, a szakálla a mellkasáig ér. Nem tudom eldönteni, hogy ami megtölti az ágyékkötőt, az mind Harry-e vagy egy vastag kolbász, de nem szándékozom közelebről megvizsgálni, hogy el tudjam dönteni.

Megnyomom a riasztót, és a dobolás elhallgat. Körülbelül egy tucat

ember bámul rám, én meg kinyitom az ajtót, beteszem az aktatáskát, mintha ott sem lennének.

– Micsinász, ribanc? Nem látod, hogy Harry a finisben van?

– Attól tartok, az előttem parkoló Hondán kell befejeznie.

A kocsi újra ringani kezd, felugrok a fellépőre és úgy kapaszkodom az ajtóba, mintha az életem múlna rajta.

– Hondát nem tudok megdugni – kiabál Harry. – Látod azokat a gumikat? Szinte nincs is rajtuk rovátka. Ezek a gumik pont jók Harrynek. Jó mélyek a barázdák.

A dobok újrakezdik, és a furgon még erősebben mozog. Elvesztem az egyensúlyomat, és alig tudom behúzni magam a kocsiba. Harry tényleg megtalálta a ritmust. Végre sikerül beülnöm a vezetőülésre, és pont akkor csapom be az ajtót, amikor a tömeg tapsolni kezd és a ritmusos mozgás abbamarad.

Tolatva elindulok, és még az is lehet, hogy átmegyek valaki lábán, miközben teljes gázzal elhajtok.

Tizenhetedik fejezet

Már majdnem kiérek Savannah-ból, közben azon gondolkozom, hogy autómosóba menjek vagy a Dairy Queenbe. Nehéz döntés. Lehet, hogy inkább a Dairy Queent választom. Majd Nick lemosatja a furgont holnap reggel, én viszont nagyon is megérdemlek egy kis kényeztetést. A forró karamellöntetes fagylaltkehely tökéletes választásnak tűnik.

Végzek a Dairy Queenben, és pont ki akarok kanyarodni az útra, amikor egy ismerős kék Toyota áll meg mellettem. Törött Orrú kiszáll és megütögeti az anyósülés felőli ablakot. Megpróbálja kinyitni az ajtót, de tanultam a korábbi hibámból. Bezártam. Egy kicsit lehúzó az ablakot, hogy halljam, mit mond.

– Magánál van az aktatáska?

– Igen. – Lehajolok, hogy felvegyem a padlóról, és mire felegyenesedem, Törött Orrú fegyvert szegez rám.

– Adja ide!

– Le akar löni?

– Igen, de egyenesen fejbe lövöm, gyors lesz.

– Ez megnyugtató. – Felé nyújtom az aktatáskát, de az utolsó pillanatban hozzávágom. A fegyvere elsül, és a golyó süvítve belefúródik a furgon ajtajába, én pedig tövig nyomom a gázpedált. Csikorgó gumikkal kikanyarodom a Dairy Queen parkolójából, és hallom, hogy még egy golyó fúródik a lökhárítóba. Nick baromi mérges lesz. Imádja ezt a kocsit.

Szinte normálisan lélegzem, mire ráfordulok az autópályára és a kis útra, ami Nick házához vezet. Törött Orrú nem követ. Legalábbis úgy tűnik.

Felhívom Phoebét, elmondja, hogy minden rendben és hogy meghívták egy Ki vagy, doki?-bulira holnap estére. Emlékeztetem, hogy anyához megyünk vacsorára, de azt mondja, hogy a buli tízig úgysem kezdődik el.

Elmeséli, hogy egy ijesztő fickó, aki azt állította, hogy FBI-ügynök, bekopogott hozzá. Félt, hogy azért jött, hogy letartóztassa, mert füvezett Norman Hinkle-lel.

Megnyugtatom, hogy Savage csak a szomszédom, és ha jobban megismeri, majd rájön, hogy egyáltalán nem olyan ijesztő. És valószínűleg az FBI-t nem nagyon érdekli, hogy füvezett. Az sokkal jobban érdekelné őket, hogy Norman annyi marihuánát termeszt, amiól egész Georgia be tudna tépni. Remélem, hogy a Nyárutó Lakóotthonban soha nem lesz tűz. Akkor mindannyian bajban lennénk.

Leteszem a telefont és leparkolok Nick kocsifelhajtóján. A garázsajtó zárva, és feltételezem, hogy a kabrió bent parkol. Ég a lámpa a házban, és mély levegőt veszek, hogy összeszedjem a bátorságomat és bemenjek.

– Csak egy kulcscsere és lelépsz. Sima ügy.

Kopogok, és Nick egy pillanat múlva kinyitja az ajtót.

– Már pont hívni akartalak. Mindjárt tíz óra van.

– Közbejött valami, mielőtt odaérhettem volna, hogy lebuktassam Carly Mathist, amint éppen megcsalja a férjét. – Elmesélem, hogy Törött Orrú beszállt mellém a kocsiba, és beszélek a táskacseréről is a klinikán.

– Ezt jelentenem kell – mondja, hüvelyk- és mutatóujjával az orrát dörzsölgeti. Nem tűnik túl boldognak. Tulajdonképpen iszonyatosan dühös. – Miért nem hívtál föl abban a pillanatban, hogy odaadta a sporttáskát? Lefülelhattük volna őket a cserénél.

– Azt mondta, hogy figyelnek. És így is volt. Apropos, lehet, hogy van egy pár golyó ütötte nyom a furgonon. Kiderült, hogy végül is Johnny Sakko mégsem akar főállásban alkalmazni, és Törött Orrú egy párszor rám lőtt. És szerintem el kellene vinned lemosatni a kocsit. Szexuálisan zaklatták.

– Biztosan Harry házánál parkoltál. – Odamegy a telefonhoz, és beszél az őrre. Azt mondja, kapott egy névtelen fülest, hogy ma este lebonyolítottak egy üzletet a klinikán Bayonette-ben. Leír egy pár szót és leteszi a telefont.

– Legalább elindítjuk az ügyet és megtudunk egy pár dolgot a klinikáról. Vegyük át még egyszer, és mindent mondj el részletesen, hogy utánanézhessenek.

Hajnali egy után végzünk, már alig tudom nyitva tartani a szememet.

– Muszáj hazamennem, hogy aludjak egy kicsit. Reggel Jacksonville-be kell mennem.

– Lehet, hogy jó ötlet, hogy egy időre elutazol. Legalább egy kicsit haladhatna az ügy anélkül, hogy bárki is megpróbálna lelőni.

Felállok, az ajtó felé indulok, ám Nick beakasztja az ujját a farmerom derekába, visszahúz, és szorosan hozzám simul. – Akár itt is maradhatnál éjszakára. – Megcsókolja a tarkómat, és már nem is érzem magam olyan fáradtnak.

– Én... őőő... nem hoztam magammal ruhát.

– Nem gond. Nem lesz rá szükséged.

Nem emlékszem pontosan, hogy keveredünk fel az emeletre Nick hálósobájába, de mire felérünk, mindketten anyaszült meztelenek vagyunk, és már nem aggódok amiatt, hogy szép fehérnemű van-e rajtam. Arra Nick egy pillanatig sem figyelt.

Az előjátékon már rég túl vagyok. Úgy tűnik, hogy napok óta erre a pillanatra készülünk, így egyáltalán nem panaszkodom, hogy rögtön belém hatol. Onnantól minden homályos, a gyönyör hullámokban önt el, és mire végzünk, már éppen kel fel a nap.

Tizennyolcadik fejezet

Kedd

Kilenckor csörög az óra, és bevonszolom magam a fürdőszobába. Nincs olyan testrészem, ami érintetlen maradt volna múlt éjjel, és biztos, hogy napokig nem fogok tudni normálisan járni.

Nick akkor kelt fel, hogy bemenjen dolgozni, amikor pont elaludtam, de arra még emlékszem, hogy megcsókolja a fejemet, mielőtt elmegy. Belenézek a tükörbe, és kis híján felsikítok. A szempillaspirál elkenődött a szemem alatt és a hajam úgy néz ki, mintha valaki botmixerrel beletúrt volna. A nyakamat és a mellkasomat vörösre dörzsölte Nick borostája.

Lezuhanyozom, magam köré tekerek egy törülközőt és elindulok megkeresni a ruháimat. A farmerom és a bugyim a lépcsőn hever, a pólóm a lámpán, a zoknim és a cipőm pedig a bejárat ajtónál. A melltartómat nem találom.

Pár percig még keresem, aztán feladom, és felveszem a ruháimat – mínusz egy melltartó –, és imádkozom, hogy anyám ne tudja meg. Habár ahogy mostanában viselkedik, lehet, hogy semmi kifogása nem lenne az ellen, hogy nincs rajtam melltartó.

Nick a kabrió kulcsát a kávékiöntő mellett hagyta egy üzenettel, hogy később majd beszélünk. Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent. Mire készüljek? Jó beszélgetésre vagy rossz beszélgetésre? Beleverem a fejemet a konyhaszekrénybe, kirohanok és bezárom az ajtót magam mögött.

Visszamegyek Savannah-ba, befordulok az 53. utcába, és hazafelé indulok. Munkanap van, szóval nem parkol sok kocsi a házak előtt, de tudom, hogy az SZBE minden tagja a távcsövére tapadva figyel, amikor megállok a házam előtt. Egy csillogó piros Corvette áll a

kocsifelhajtómon, ezért oda nem tudok leparkolni.

Pár percig még nem szállok ki, átgondolom a dolgaimat. Látni fogják, hogy a tegnapi ruhámban vagyok, és hogy nincs rajtam melltartó. Nos, lehet, hogy Spock nem veszi majd észre, de Mrs. Rodriguez és Byron biztosan. És elmondják Savage-nek. Ebben biztos vagyok. Nem igazán tudom, hogy ez milyen érzéssel tölt el. Kedvelem, és nem akarom megbántani, de nekem nem ő az igazi.

Megfogom a táskámat, és a mellem előtt összekulcsolt karral a bejárathoz rohanok. Kinyitom az ajtót és meglátom Phoebét a konyhában a kávégép mellett. Általában nem korán kelő típus. Tulajdonképpen még soha nem láttam, hogy dél előtt felkelt volna.

Amint leteszem a cuccomat, megcsörren a telefonom, és elkezd rángatózni a szemem. Tudom, hogy az anyám hív.

– Addison, itt az anyád – szól bele, amint fölveszem. – Miért nincs rajtad melltartó? Kibékültetek Nickkel?

– A francba! – Odamegyek a fronton levő függönyhöz és kinézek. – Ki a besúgód? Ebben a pillanatban léptem be az ajtón, az isten szerelmére!

– Az anyák soha nem fedhetik fel az informátorukat. Egyszer, amikor majd anya leszel, te is megérted. Csak emlékeztetni akartalak a ma esti vacsorára. Töltött kagylót csinállok. A Pinterestről szedtem le a receptet.

– Remekül hangzik. Nem tudom, hogy Nick el tud-e jönni. Lehet, hogy dolgoznia kell.

– Ennie csak kell valamikor! Ezért mondom mindig, hogy maradj titokzatos és ne rakd ki az összes portékádat már az elején. Különben nem marad semmi meglepetés. Így hogy akarod megtartani?

– Valaki kopog az ajtón – hazudom. Leteszem a telefont, és megint a falba verem a fejemet. Ha így folytatom, állandó pukli lesz a homlokomon, de tulajdonképpen ez azért jobb annál, mintha puskacsövet tennék a számba.

– Ez biztos, hogy anya volt – mondja Phoebe. – Mindig rángatózik a szemed, amikor a házasságról kezd beszélni.

Egy másik szakadt farmer, fehér sztreccspóló, fekete bőr motorosdzseki van rajta és fekete szegecses, tízcentis tűsarkú csizma.

– Korán keltél.

– Megnézek egy pár műtermet az ingatlanossal. Mondj valamit a szemközti fickóról! Lefekszel vele?

Látom a szemén, hogy érdekli Savage, és támad egy ötletem. Tökéletes.

– Dehogy. Csak barátok vagyunk. Amúgy meg FBI-ügynök. Mozdulj rá!
– Láttam, hogy milyen zoknit hord. Vicces. – Elöblíti a csészéjét a mosogatóban, felkap egy hatalmas bőrtáskát és a vállára dobja. – Tetszik, de nem tudom, hogy le tudnék-e vele feküdni. Még soha nem szexeltem olyannal, aki úgy néz ki, mint egy superhős. Gondolod, hogy különleges képességei vannak az ágyban?

– Biztos vagyok benne. Engem is a superhőssége tartott vissza. Kisebbségi komplexusom van tőle.

Phoebe elindul műteremnézőbe, én pedig bemegyek a szobába, hogy átöltözzek. Phoebe mellett túl átlagosnak érzem magam, ami tulajdonképpen tökéletesen jellemzi az életemet. A legszebb piros push-up melltartómat és tangámat, szűk farmert és piros, mélyen dekoltált pulóvert veszek fel. Magas sarkú antilopbőr csizmát választok hozzá, amit pár órán belül biztosan megbánok majd. A szokásosnál több időt szánok a sminkelésre, aztán hátrébb lépek és megvizsgálom a végeredményt.

Egy pillanatig elgondolkozom, hogy befestetek egy tincset a hajamban vagy csináltatok egy olyan orrpiercinget, amilyen Phoebének is van, de ez már kívül esne a komfortzónámon. Talán tetováltatnom kellene. Olyan helyre, ahol senki nem látja.

Miközben visszamegyek a konyhába a cuccoméért, felhívom Rosemarie-t.

– Ma is lógsz a suliból?

– Nem lógok. Mentális szabadnapot vettem ki. Leroy olyan, mint egy gép.

Nekem egyáltalán nem tűnik annak. Inkább úgy néz ki, mint a Pingvin a Batmanből. – Még mindig nálad van?

– Nem, elment dolgozni. Utána elvisz vacsorázni a szüleivel. Egy kicsit ideges vagyok.

– Biztos minden rendben lesz. – Természetesen hazudok. Elemi katasztrófa lesz. Valószínűleg pont olyan, mint egy vacsora az én családommal. – Van kedved eljönni velem Jacksonville-be? Beszélnem kell valakivel az egyik ügygel kapcsolatban.

– Hazafelé beugrunk az outletbe?

Fejben kiszámolom, hogy mennyi van a folyószámlámon, és hogy még mennyit költhetek a hitelkártyámról. – Jól hangzik!

Letszem a telefont, és azonnal Nicket hívom.

– Nem bírtad ki, hogy ne halljad a hangomat, ugye? – kérdezi.

– Mit kéne tennem ahhoz, hogy rávegyelek, gyere el ma este anyámékhoz vacsorára? – Pár percig néma csend a vonal túloldalán, és már azt hiszem, hogy letette.

– Mit szólnál az anális szexhez?

– Ezt hogy érted?

Még nagyobb csönd. – Jelen pillanatban ennél jobb bosszú nem jut eszembe a vacsoráért cserébe. Elmegyek, de sokkal rossz.

Leteszem a telefont, és egy kicsit elkezdek azon aggódni, hogy mire is bólintottam rá. Összeszorítom a fenekemet és elindulok kifelé a kocsizhoz. A kék Toyota mellette parkol, jár a motor és az anyósülés felőli ablak le van engedve.

Megdermedek, amikor Törött Orrú felemeli az ujját, mintha fegyver lenne. Rám vigyorog, aztán elhajt. Csak akkor jövök rá, hogy egy ideje már ott állok, amikor Mr. Walner kilép a házából, hogy bevigye a leveleit, és füttyent egyet.

– Jó a karosszéria, pipikém. Ritkán látom ilyen jól összerakva.

Félig elmosolyodom, félig grimaszolok, és a kocsizhoz rohanok. A mobilom abban a pillanatban kezd el csörögni, amikor beindítom a motort, és tudom, hogy az anyám hív. Hagyom, hogy rábeszéljen a hangpostára, és átnézek az utca túloldalára Jemimah Blaze házára. Az ablaknál áll és félrehúzza a függönyt, hogy lásson.

Átkozott cirkuszi mutatványosok!

Gyorsan beugrom az irodába, hogy megnézzem, kiderült-e valami új a Tannenbaum-gyilkossággal kapcsolatban. Megkérdezhettem volna Nicket, de ezzel az anális szex-javaslattal teljesen összezavart.

Meglátok egy üres parkolóhelyet és parkolóórát, átkutatom a táskám alját és szerencsére találok benne egy kis aprót. Már megint kifogytam a negyeddollárosokból.

Amikor belépek, Lucy nincs a pult mögött. Szinte biztos vagyok abban, hogy a vámpíroknak soha nem kell kimenniük a mosdóba, szóval a másik tippem az, hogy az iktatószobában van. Kate irodájának ajtaja nyitva, éppen papírokba temetkezve ül az asztalánál. Bemegyek, becsukom az ajtót magam mögött és leülök a szokásos székemre.

– Mik a hírek? – kérdezem.

– Jerry Missner szólt, hogy nyugdíjba megy, szóval eggyel kevesebb ügynököm van, a rengeteg eső miatt beázott a fenti tárgyaló, és azt hiszem, terhes vagyok. Amúgy semmi extra.

Leesik az állam, és egy pillanatig eltart, mire felfogom, mit mondott. – Terhes vagy?

– Azt *hiszem*, hogy terhes vagyok. Még nem szedtem össze a bátorságomat, hogy vegyek egy tesztet. – És sírva fakad. Kate soha nem sír. Komolyan mondom, soha. Akkor sem sírt, amikor negyedikes korunkban két helyen eltört a karja, és akkor sem, amikor a partnere a végzős bálon lecserélte a pompomlányok vezetőjére.

Néhány hónappal ezelőtt biztos volt abban, hogy a férje, Mike megcsalja, és ez volt az egyetlen alkalom, amikor sírni láttam. Kiderült, hogy Mike-nak csak egy kis szerencsejáték-függősége van, azóta pszichológushoz jár, és úgy tűnik, minden rendben van köztük. Nehéz eldönteni, hogy ezek a boldogság vagy a totális pánik könnyei.

Felpattanok és odamegyek hozzá. A fejét az íróasztalra hajtja, és már teljesen eláztatta a papírokat, amiket olvasott. Kétségbeesetten veregetem a hátát, és némi inspirációt keresve körbenézek az irodában, hátha eszembe jut valami. Fogalmam sincs, hogy mit csináljak. Kettőnk közül Kate az, aki minden helyzetben tudja, hogy mit tegyen.

– Örölsz vagy nem örölsz, hogy gyereked lesz? Segíts már! Elmondtad Mike-nak?

– Én... – szipog – Én nem... – szipog – tudom...

– Nem tudod, hogy elmondtad-e Mike-nak? – kérdezem teljesen összezavarodva. – Szerintem erre a beszélgetésre biztosan emlékeznél.

– Azt nem tudom, hogy örülsz-e. – Megtörli az arcát, és legbelül örülsz, hogy nem szokta magát sminkelni, különben most nagy bajban lenne. – Te mit tudsz a gyerekekről? Nekem még soha nem volt gyerekem. Biztosan elszúrnám.

– Csodálatos anya leszel. Józanul gondolkozol és mindig sikerül megóvnod az embereket a bajtól. Velem is évek óta ezt csinálod.

Kihúzok egy pár papír zsebkendőt az asztalán levő dobozból és a kezébe adom, aztán odamegyek a tálalóhoz és elveszek egy csokis eklerfánkot, ami Kate kedvence. – Szerintem nem kellene kávéznod – mondom, és odamegyek a minihűtőhöz, hogy kivegyek egy üveg vizet. – Idd ezt meg! Nehogy kiszáradj.

Csípőre teszem a kezem, és idegesen fel-alá járkálok az íróasztal előtt. – A következőt fogjuk tenni. Csinálnod kell egy terhességi tesztet, hogy biztosan tudjuk.

– Ma nincs rá időm. Van egy csomó megbeszélésem. És otthon meg

nem tudom megcsinálni, mert Mike ott van.

– Anyáméknál vacsorázom, de veszek neked egyet, és megcsinálhatod nálam. Eljöhetsz velem, hogy lebuktassuk Carly Mathist, és akkor Mike-nak sem kell hazudnod. Csak mondd azt, hogy nekem segítesz egy ügyben.

Kate kezdi abbahagyni a sírást és beleharap a fánkba. – Így jó lesz. Örülök, hogy beugrottál. Most már egy kicsit jobban érzem magam.

– Erre valók a barátok, bébi. Hallottál valamit Johnny Sakkóról és az ingyenes klinikáról a Bayonette utcában?

Kate úgy felrántja a szemöldökét, hogy már attól tartok, lerepül a fejéről. – Hogy hallottam-e? Ronda dolgok folynak ott. A rendőrség hónapok óta szaglászik arrafelé, de még nem találtak semmit. Azt beszélnek, hogy Sakko csendestárs a klinikán, és hogy az az egyik fő drogelosztó hely. Beszéltem az egyik fickóval, akivel a múltkor együtt állítottunk csapdát a Mambóban. Elkapták a parkolófiúkat, amikor a kikötőben éppen egy hatalmas marihuánaszállítmányt vettek át. Több mint félmillió dollár értékű drogot foglaltak le. A rendőrök nem tudták rávenni őket, hogy tanúskodjanak Sakko ellen. Aztán az FBI közbelépett, és a két parkolófiút biztonságos helyre vitték.

Összehúrom a szemem. – Az FBI és a savannah-i rendőrség együtt dolgozik az ügyön?

– Azt beszélnek. Nagy a titkolózás. A zsarú, akit egyik reggel találtak, Sakko téglája volt, szóval igyekeznek a lehető legkevesebb embert bevonni az ügybe.

Van egy olyan érzésem, hogy pontosan tudom, ki tartozik a belső körbe.

Rosemarie már a háza előtt vár, mire odaérek. Hál' istennek most normálisan van felöltözve. Farmerszoknyát, fehér kötött pulóvert és barna csizmát visel. Babarózsaszín pirosítót tett az arcára, és a haját Farrah Fawcett stílusban szárította be. Egy komplett szett ábécé-betűs faékszert visel. Tanár üzemmódban van, amit furcsának találok, mert mára elvileg mentális szabadnapot vett ki.

Nick kocsijában keresgélünk a rádióállomások között, és végül úgy döntünk, hogy ma a kilencvenes évek hangulatában vagyunk. Rosemarie a Jacksonville-be tartó út nagy részét horkolva átalussza mellettem. Amint átlépek a floridai államhatárt, a szürke felhők eltűnnek és hétágra süt a nap.

Eugene Woods egy öröklakásban lakik az Oceanfront utcában, a Jacksonville Beach-en. Semmi extra, de rendesen karbantartják, tökéletes

hely egy egyedülálló férfi számára. Fehérre festett, emeletes épület, körülötte gondosan nyírt gyep. És mindenkinek saját lejárója van a partra.

Könyökkel oldalba bököm Rosemarie-t, ő meg rácsap a kezemre. – Ne most, Leroy! Fáradt vagyok. Fáj a fejem. – Nem túl nőiesen horkant egyet és tovább alszik.

A szememet forgatva újra oldalba lököm. – Ébresztő! Jacksonville-ben vagyunk.

Felpattan az ülésben, zavarodott a tekintete és levegő után kapkod. Végigtapogatja magát, aztán megkönnyebbülten felsóhajt.

– Csak ellenőriztem, hogy az összes ruhám rajtam van-e. Amióta Leroy nálam lakik, mindig teljesen felöltözve fekszem le aludni és tök meztelenül ébredek fel. Nem tudom, hogy történik, és néhány örült álom kivételével nem emlékszem sok mindenre. Mint abban a filmben.

– Melyikben? A Baseball álmokban?

– Nem. A Rosemary gyermekében. De a Baseball álmokat szeretem. Mindig is azt gondoltam, hogy James Earl Jones remek szerető lehet.

Kinek a pap, kinek a papné. Én meg mindig is azt hittem, hogy Indiana Jones remek szerető lehet, de honnan is tudhatnám.

– Azt hiszem, találnom kell egy pasit, akinek kisebb a szexuális étvágya – folytatja, miközben kinyitja a kocsiját és kiemeli magát. – Biztos, hogy ez így nem normális. Szex reggel, délben, este, közte meg szelfik.

– Talán meg kellene kérned, hogy menjen haza egy időre, hogy egy kicsit összeszedhesd magad. Lehet, hogy előtted sokáig nem volt nővel és most próbálja behozni a lemaradást.

– Hm.

Odamegyünk a bejáráshoz és becsöngetünk. Információim szerint Eugene programozó és otthon dolgozik. Elvált, az exneje és a tinédzser fia Chicagóban él. Nem nősült újra, és ha jól tudom, nincs komoly barátnője.

Egy férfi nyit ajtót, és amikor felnézek rá, egy félistent látok. Aranyszőke haj, különleges türkizkék szem, csókra termett érzéki száj. Félmeztelen, csak egy melegítőalsó lóg lazán a csípőjén. Olyan pasi, akinek soha nem szabadna ruhát felvennie.

Rosemarie-vel mindketten legalább két percig leesett állal, mozdulatlanul állunk, ő meg vár, hogy végre kibökjük, hogy mit akarunk.

– Miben segíthetek, hölgyeim? – kérdezi végül. A dekoltázsomnak szegezi a kérdést, és legbelül hátba veregetem magam, hogy ma Phoebének öltöttem.

Átnyújtom a nyomozóiroda névjegykártyáját és bemutatkozom. – Bemehetnénk esetleg egy pár percre? Nem tart sokáig.

– Persze. Elnézést a rendetlenségért. Ma sok a munkám, és nem volt időm kitakarítani.

Körbenézek a makulátlanul tiszta szobában, és azon tűnődöm, hogy vajon miért nem sátoroznak nők tömegesen az ablaka előtti gyepen. A lakás hatalmas, nagyobb, mint a házam. A nappali padlóját kézi szövésű bézs berber szőnyeg borítja, a falak krémszínűek. Különlegesen megvilágított, tengert ábrázoló olajfestmények lógnak mindenütt és a krémszínű bőrkanapék türkiz és sötétbarna párnákkal igazi tengerparti hangulatot tükröznek.

Onnan, ahol állunk, látom az óceánt és a hatalmas kikötőt, a konyha mindenhol fehér faburkolatú, még a hűtő és a többi konyhai háztartási gép is. Az egész hely gyönyörű, és azon gondolkozom, lehet, hogy a tengerpartra kellene költöznöm.

– Foglaljanak helyet! – mondja.

Pont akkor nézek oda, amikor Rosemarie lefényképezi az iPhone-jával. Rögtön köhögőrohamot szimulálok abban a reményben, hogy ezzel el tudom terelni Eugene figyelmét.

– Jól van? Hozzak egy kis vizet? – kérdezi.

– Jól vagyok. Csak kaparta valami a torkomat. – Okultam az előző kanapénál elkövetett hibámból, és ez alkalommal az egyik széket választom. Eugene leül a másikra, Rosemarie pedig kényelembe helyezi magát a kanapén.

Elmondom, hogy a nyomozóirodának dolgozom, és hogy a Tannenbaum-vagyon örökösét keressük.

– Azt akarja mondani, hogy Rose nagyfi elment egy illegális spermabankba, így fogant meg az apám, és most a biológiai nagyapám, akit meggyilkoltak, egy rakás pénzt hagyott a vér szerinti örökösére?

– Nagyjából igen.

– Remekül összefoglalta – szólal meg Rosemarie. – Akár irodalmi művek tömörített változatát is írhatná.

– Húha – mondja. – Szóhoz sem jutok. Velem egész életemben még semmi jó nem történt.

– Lehet, hogy azért, mert egész szép kis kezdőcsomagot kapott a sorstól, amikor megszületett – mondja Rosemarie. – Nem akarok udvariatlannak tűnni, de nem úgy néz ki, mint egy programozó.

Vakítóan fehérek a fogai, és amikor mosolyog, kis gödröcskék jelennek meg az arcán. – A volt feleségem is állandóan ezt mondta. Nem örült, hogy olyan sok időt töltök a számítógép előtt. Azt gondolta, hogy mással többet kereshetnék. Soha nem szerette Floridát. Miután elváltunk, pár hónap múlva visszaköltözött Chicagóba.

– Milyen munkára gondolt? – kérdezi Rosemarie. Átlapoz néhány magazint, ami az asztalon hever, nem is próbálja leplezni, hogy kutakodik.

– Hekkelésre. Ahhoz nagyon értek. A feleségem azt gondolja, hogy függetlenítenem kellene magamat és kilépni a nemzetközi piacra. Tinédzserkoromban javítóintézetbe kerültem, mert feltörtem a Pentagon számítógépes adatbázisát, de később titkosították az aktámat. Sok megbízást kapok a kormánytól, megélek belőle, de igazán fényűző életet is élhetnék, ha értik, mire gondolok. Ha bármit ki akarnak deríteni bárkiről, én vagyok a maguk embere.

Rám kacsint, és olyan furán érzem magam, mint egy hebegő-habogó tinilány, akire az iskola ügyeletes szívtiprója felfigyelt. Nem csak jóképű, de még okos is. Nem tagadom, hogy nagy kísértést érzek, hogy megbízjam azzal, futtasson le egy teljes háttér-információ ellenőrzést Nickről. Nem beszélt a családjáról, szóval ki tudja, mi mást titkol még.

– A fia elég messze lakik – mondja Rosemarie. – Nem lehet könnyű.

– Nagyon hiányzik. – A mosolyából látszik, hogy tiszta szívéből szereti a fiát. – Most tizenhárom éves, és már negyvennégyes cipőt hord, mint én. Gyanítom, hogy egyhamar nem áll meg lába a növésben. Nálam tölti a nyarakat és néhány hetet a téli szünetben is. Amikor van egy jó kosármeccs vagy ilyesmi, akkor meg én repülök Chicagóba.

Megmondom Eugene-nek, hogy hol tudja elvégeztetni a DNS-tesztet. Aztán eljövünk.

– Hm, hm – hümmög Rosemarie, miközben a kabrió felé trappol. – Ez a pasi szinte tökéletes. Ha ő próbálna meg felébreszteni az éjszaka közepén, biztos, hogy nem mondanék nemet.

– Tuti, hogy valami nem stimmel vele kapcsolatban – mondom. – Senki nem lehet ennyire tökéletes. Nem ok nélkül hagyta el a felesége. Biztos, hogy nem.

– Lehet, hogy nem hajtja le a vécüülőkét. Vagy az is lehet, hogy dúdol. Az apukám állandóan dúdolgatott. Anyám agyára ment. Végül fejbe vágta egy serpenyővel, és soha többet nem dúdolt.

Megállunk az outletnél, féláron veszek egy Kate Spade borítéktáskát,

aztán bemegyek a patikába és megveszem Kate-nek a terhességi tesztet. Rosemarie vesz egy fűzőt és egy hozzá illő gallért a Frederick's of Hollywoodban. Remélem, hogy nem ezt akarja felvenni a vacsorára Leroy szüleivel. Felpróbálja, hogy lássam, hogy néz ki, és pont olyan, mint Rosie O'Donnell az Irány az Édenben.

Hazaviszem Rosemarie-t, és egyedül vezetek vissza Savannah-ba. A külvárosban megállok, kiveszem a fegyveremet a táskámból és az ölembe teszem. Nem akarok kockáztatni.

Tizenkilencedik fejezet

Gond nélkül beérek a házba, és ez alkalommal nem felejttem el bezárni az ajtót. Át kell öltöznöm valami kényelmesebbe. Megállok a konyhapultnál és elolvasom az üzenetet, amit Phoebe hagyott. Azt írja, hogy talált egy műtermet, és most intézi, hogy átszállítsák a vásznait és a többi felszerelését. Körülbelül tíz percet fog késni a vacsoráról, ami nem gond, mert Nicknek és nekem ennyi idő tökéletesen elég ahhoz, hogy kiüssük magunkat, mielőtt le kell ülnünk az asztalhoz.

Valaki kopog, és megremeg a kezem. Fogom a fegyverem, odamegyek az ajtóhoz és belenézek a kukucskálóba. Nick kacsint rám, beengedem.

– Korán jöttél – mondom, és visszateszem a pisztolyt a táskámba.

– Leléptem, amikor bejelentettek egy kettős gyilkosságot. Nem akartam maradni. Különben jövő keddig sem végeztem volna. Helló! – A szeme elsötétedik, és az ajka ellágyul. – Nagyon tetszik a pulóvered.

Magas sarkúban csak egy pár centivel vagyok nála alacsonyabb, odahajol és megcsókol. – Pont most akartam átöltözni valami kényelmesebbe.

– Hadd segítsek! – Aztán a pulóverem valahogy a padlón köt ki, a farmerem pedig a térdemnél. Az étkezőasztalon találom magam, és Nick tekintete elhomályosodik, amikor meglátja a push-up melltartómat és a hozzá illő tangát.

– Nem is tudtam, hogy ennyire odavagy az étkezőasztalokért. – Lehúzza a csizmámat, és a farmerem teljesen lecsúszik. – El fogunk késni a vacsoráról.

– Gyors leszek. Ígérem! – Benyúl a tangám csipkéje alá, és teljesen egyértelmű, hogy én is gyors leszek.

– Sietnünk kell. – Kikapcsolom az övét, és nem csalódom abban, amit ott lent találok. Egyszer csak felnézek és meglátom, hogy valaki a

távcsövén keresztül bámul. Spock szorosan rátapad az ablakára, az üveg párája a leheletétől.

Felsikítok, és Nick megfordul, hogy megnézze, mi vonta el a figyelmemet. Ekkor Spock szeme kikerekedik és lecsukja a rolót. Hisztérikusan nevetni kezdek, visszarogyok az asztalra és folyik a könny a szememből.

– Ez meg mi a franc volt? Kukkoló a szomszédod?

Látom, hogy mindössze két másodperc választja el attól, hogy átmenjen és még a szart is kiverje Spockból.

– Nem igazán. Ő az SZBE elnöke.

Döbbenten bámul. A nadrágja a térdénél, az inge kigombolva. A válltokja még mindig rajta van, kőkemény és bevetésre kész. Nem sok minden tudja lehervasztani. Ezt nagyon viccesnek találom, és megint kitör belőlem a nevetés.

– Ő az SZBE elnöke? Az meg micsoda?

– Szomszédok a Bűnözés Ellen. Polgárőrség.

Sóhajtott egyet, és végül ő is elkezd nevetni. – Jézusom, mintha mágnesként vonzanád ezeket. Normális emberrel nem történik ilyen. – Kihúzza az asztal szélére, aztán a padlón kötünk ki, a lábam a csípője körül. – Itt lent senki nem láthat minket.

– Hacsak be nem néznek az ajtón levő levélnyíláson.

– Jó, hogy szólsz, de most semmi nem tudja elterelni a figyelmemet. – Félrehúzza a tangámat és belém hatol. Pár perc múlva mindketten elterülve fekszünk a padlón, és várjuk, hogy újra normálisan kapjunk levegőt.

– Nem hiszem, hogy lábra tudnék állni – mondom. Csak homályosan látok és zsibbadnak a lábujjaim.

– Lehet, hogy ki kellene hagynunk a vacsorát. Azt hiszem, éppen most hordtam ki lábon egy kisebb infarktust.

– Még ez sem ment meg a vacsorától. De jó lenne, ha megigazítanád a ruhádat. Senkit nem akarunk megbotránkoztatni a vacsoraasztalnál.

– Ha emlékeim nem csalnak, azt az asztalt már rendesen megbotránkoztattuk. Nehéz lesz úgy enni, hogy közben arra gondolok, mi mindent csináltunk már azon az asztalon.

Megrándul a szám és négykézlábra fordulok. Amikor még anyámnál laktam, Nick egyszer átjött késő este. Akkor voltunk először együtt, és minden vízszintes felületet felavattunk a házban, sőt még a nem vízszinteseket is.

Valahogy sikerül bemennem a hálósobába anélkül, hogy arcra esnék, és tiszta ruhát keresek a fiókokban. Nincs túl nagy választék, de végül találok egy fekete, oldalzsebes nadrágot és egy fekete, hosszú ujjú pólót, a derekamra kötök egy szélzsekit és tornacipőt veszek fel.

Mire visszaérek, Nick felöltözve áll és a terhességi tesztet bámulja a pulton. Az arca falfehér. Rám néz, kinyitja a száját, mintha mondani akarna valamit, aztán becsukja, és csak bámul.

– Nem az enyém. – Megfogom és beteszem a táskámba. – Kate-nek vettem. Később átjön érte.

– Ó!

– Mi az?

– Semmi. Csak egy pillanatra eltöprengtem. Most már minden rendben. Miért öltöztél Harcos Barbie-nak? De ami még ennél is fontosabb: még mindig a piros melltartó van rajtad? Később újra megvizsgálom.

– Ma este dolgoznom kell. Amúgy is pont most vizsgáltad meg. Holnapig várnod kell, hogy megtudd, mi van még a repertoáromban.

Mire beérünk Whiskey Bayou-ba, a vacsora már nem tűnik olyan jó ötletnek. Sok minden jár a fejemben. Valami nem stimmel a Tannenbaum-üggyel kapcsolatban, arról nem is beszélve, hogy Johnny Sakko meg akar ölni.

Ha igazán őszinte akarok lenni magamhoz, leginkább az zavar, hogy Nick milyen képet vágott, amikor azt hitte, hogy a terhességi teszt az enyém. Nem volt túl biztató az arckifejezése.

– Van valami hír a Tannenbaum-üggyel kapcsolatban? – kérdezem.

– Nem igazán. A házaspár, aki a szomszédban lakik, aznap este későn ért haza egy partiról, és láttak egy férfit, aki az utca túloldalán levő parkban állt. Azt mondták, hogy nem tulajdonítottak neki túl nagy jelentőséget, mert úgy tűnt, hogy csak behúzódott az egyik fa alá az eső elől. Elmentem apámhoz, hogy beszéljek vele a végrendeletéről, de ott sem jutottam sokra. Azt mondta, hogy Tannenbaum egy nappal korábban felhívta, hogy meg akarja változtatni a végrendeletét, és ragaszkodott ahhoz, hogy az új végrendelet huszonnégy órán belül aláírásra kész legyen. Az apám nem hülye, legalábbis az üzletben nem, szóval megírta az új végrendeletet, nem akarta megkockáztatni, hogy elveszítsen egy ilyen jó ügyfelet. Azt is

mondta, hogy elcsábítottad, és nem tudott mást tenni, beadta a derekát, végül is ő is csak férfiból van.

– Mit mondhatnék? A piros melltartóm mágikus hatással van a férfiakra, a bunkókra és a seggfejekre egyaránt. Anyád azt mondta, hogy ha akarják, bármikor megkeseríthetik az életemet.

– Ez valószínűleg így is van. Itt délen semmi sem változik. A hatalom ugyanazoknak a családoknak a kezében van és ők diktálják a szabályokat. Azzal áztatjuk magunkat, hogy fejlett társadalomban élünk, és azt gondolhatjuk vagy tehetjük, amit akarunk, de ez nem igaz. És ha mindezzel szembeszállsz, annak beláthatatlan következményei lehetnek.

– Akkor mit csináljak? – Megáll az anyám háza előtt a járdaszegélynél és leállítja a motort.

– Szerintem kezdjük újra, és költözz hozzám. Végleg.

– El akarsz venni feleségül? – Már a házasság gondolatától is bepánikolok és hirtelen rosszullét tör rám. Egyszer már otthagytak az oltár előtt. Le tudnám élni az életemet anélkül, hogy azt a pokoli érzést újra át kelljen élnem.

– Nem házasságról beszélek. Még nem. Látom, hogy szükséged van egy kis időre, hogy hozzászokj a gondolathoz. Arra gondoltam, ha hozzám költöznél, idővel talán ugyanúgy tudnál szeretni, mint régen.

A lábam közé hajtom a fejem és lassan, mélyeket lélegzem, amíg megszűnik a harangzúgás a fejemben.

– Látom, hogy tetszik az ötlet és gondolkozol rajta. – Kiszáll a kocsiból, átjön az én oldalamra és kinyitja az ajtót.

Mire a bejárathoz érünk, visszatér a hallásom, és már nincs olyan érzésem, mintha gyomorszájon vágtak volna. Vince nyit ajtót, Nicknek egy sört, nekem pedig egy nagy pohár bort ad.

– Phyllis már aggódott, hogy valami közbejött. Gyertek hátra. Már elkezdtem sütni a steaket.

– Mi lett a töltött kagylóval? – Beleszimatolok a levegőbe, de nem érzem a szokásos égett szagot.

– A Home Depot-ban akciósak a grillsütők, az egyik megtetszett, és elmentünk megnézni. Rögtön vettünk is egyet, és rábeszéltem Phyllist, hogy ma este kipróbálhassam. – Kacsint, és tudom, hogy ezzel megmentett minket az ételmérgezésről. Úgy tűnik, tényleg összeillenek.

Phoebe húsz perccel később érkezik, és asztalhoz ülünk. Anya és Vince az asztal két végén, Nick és én az egyik oldalon, Phoebe velem szemben.

– Rég nem vacsoráztunk már együtt – szólal meg anyám. – Gyakrabban kellene találkozoznunk. És talán egy nap nagyobb asztalra lesz szükség.

Úgy stíroli Nicket, mintha azt vizsgálgatná, hogy mennyire életképesek a spermái. Nick nagyot kortyol a söréből, és a szeme sarkából rám néz. – Nagyon sokba lesz ez – súgja a fogai között.

– Az anális dologra nem vagyok hajlandó!

Mindenki dermedten néz, és rájövök, hogy ezt bizony hangosan kimondtam. – Banális – hebegem. – Arra a banális dologra. Nick néha annyira banális.

Nick a lábamra lép, én pedig kényszeredetten rámosolygok. Anyám a torkát köszörüli, és egy hajtásra megissza az italát, amit eddig csak kortyolgatott. – Nos, örülök, hogy újra együtt vagytok.

– Megpróbáltam rávenni, hogy költözzön hozzám, de nem tűnik túl lelkesnek.

A villámot szorítom, és megpróbálok ellenállni a kísértésnek, hogy a kézfejébe döfjem.

– Érthető – válaszolja anyám. – Soha nem volt szerencséje a férfiakkal, és hiába mondom neki, hogy ne adja rögtön oda a portékáját mindenféle elkötelezettség nélkül.

– Hahó! Én is itt vagyok! – Phoebe a borospohara mögé bújva fuldoklik a nevetéstől, én pedig belerúgok az asztal alatt, hogy segítsen már.

– Szerintem jó ötlet az összeköltözés – folytatja Nick. – Még mindig egy kicsit bizalmatlan velem az előző vőlegénye miatt.

– Nyugodjék békében! – mondjuk egyszerre. Az előző vőlegényem néhány hónappal ezelőtt lepattant a motorháztetőmről, és a helyszínen meghalt. Szerencsére nem én öltem meg. Megmérgezték.

– Ha odaköltöazol Nickhez, átveszem a házad bérleti jogát – szólal meg Phoebe.

– Ó, ez mesés ötlet! Nem is tudtam, hogy ilyen közel akarsz hozzánk költözni. Csodás, hogy a lányaim és az unokáim is szinte a szomszédban laknak majd.

– Az unokákat illetően azért ne szaladjunk ennyire előre – válaszolja Phoebe. – Lehet, hogy veszek egy kutyát. És azon gondolkozom, hogy lefekszem Addison egyik szomszédjával.

– A távcsövessel? – kérdezi Nick.

– Nem. Az FBI-ügynökkel, aki szemben lakik. A nevét nem tudom. Úgy néz ki, mint egy szuperhős. Vicces zoknikat hord.

– Remek ötlet – mondja Nick fülig érő szájjal.

– Várjunk csak! Azt hittem, hogy te randizol vele, Addison – szólal meg az anyám. Aztán a nővéremhez fordul. – Szerintem nem illendő ugyanazzal a férfival ágyba bújni, mint a húgod.

– Felőlem viheti – mondom, és felállok az asztaltól. – Soha nem feküdtünk le egymással. És Nick is a tiéd lehet, ha akarod. Na, hozom a desszertet, aztán kiderítem, hogy beléphetek-e ugyanabba a kolostorba, mint Veronica Wade. – Odahajolok Nickhez és a fülébe súgom: – Búcsút inthetsz a piros melltartónak.

– Ma este gyere át hozzám, és lefogadom, hogy meg tudlak győzni az ellenkezőjéről. – Valószínűleg igaza van. Könnyen befolyásolható vagyok.

– Hallottam, hogy Veronica megpróbált beállni apácának – szólal meg Phoebe. – Nem tűnik olyan típusnak, aki sokáig bírja pasi nélkül.

– Azt hallottam, hogy rajtakapták két pappal a gyóntatószékben. – És már nem is én vagyok a téma. Vince megint megmenti a helyzetet. Kimegyek a konyhába és behozom a házi csokitortát, amit anyám a Kroegerben vett.

Huszdik fejezet

Mire Nick kitesz a ház előtt, Kate már ott vár. Phoebe anyámnál maradt, mert este az egyik gimnáziumi barátnőjével találkozik, így legalább kettesben lehetünk Kate-tel.

– Megvan? – kérdezi.

– Kétfélét is vettem – válaszolom. – Így legalább biztos lehetsz az eredményben.

– Jó ötlet.

Kate nagyjából ugyanúgy van felöltözve, mint én, fekete farmer, pulóver és bakancs. A fegyvertok nem lóg az oldalán, de a nyakamat tenném rá, hogy a pisztolyát bedugta hátulra a nadrágja derekába. Szőke haja kilóg a fekete baseballsapka alól.

– Tessék – mondom, és felé nyújtom a zacskót.

– Nem tudom megcsinálni. Erre nem vagyok felkészülve. – Visszatolja a zacskót.

– Akkor most mi lesz? Addig vársz, amíg egyszer csak az irodában szülsz meg a gyereket? Szerintem ez rossz ötlet. Lucy olyan nőnek tűnik, aki még a méhlepényt is megeszi. Nem számít, hogy a sajátja vagy másé.

– Ez gusztustalan! – Kiveszi a kezemből a zacskót, és a pultra teszi a dobozokat. – Csak arra gondoltam, hogy amíg nem tudom biztosan, addig a probléma nem is létezik.

– Ez nevetséges! Csak pisilj rá arra a nyamvadt pálcikára! Nem nagy ügy.

– Rendben. Az egyik teszt a tiéd, a másik az enyém. Így nem kell egyedül csinálnom. Miután végeztünk, visszatesszük a tesztek a zacskóba és nem nézzük meg, mit mutat, ezzel nyerek egy kis időt, hogy hozzászokjak a gondolathoz, mielőtt megtudom az eredményt.

– Jézusom! Add ide az egyiket! Nekem nem gond, hogy rápisiljek egy

pálcikára, ha csak ez kell ahhoz, hogy végre összeszedd magad. Hova tegyem, ha kész vagyok?

– Mondjuk a gardróbba?

– Nem teszek pisis pálcikákat a szekrényembe! Ez gusztustalan!

– Rendben. Akkor majd én elviszem és berakom a gardróbomba. És talán majd úgy öt év múlva megnézem az eredményt.

– Én kezdek. – Bemegyek a mosdóba, pisilek, aztán beteszem a pálcikát a zacskóba anélkül, hogy megnézném, és kezet mosok. – Te jössz. Most már tényleg mennünk kell, ha le akarjuk buktatni Carly Mathist.

– Jól van. – Vesz egy nagy levegőt, és bemegy a mosdóba a terhességi teszttel. Pár perc múlva kijön, kezében a zacskóval, aminek csomót kötött a tetejére. Beteszi a táskájába, majd azt a vállára dobja. – Nem nagy ügy. Túl vagyunk rajta, és nem kell többet foglalkoznom vele. Menjünk és buktassuk le Carly Mathist. A férje hívott, mielőtt elindultam. Carly hazatelefonált és azt mondta, hogy ma este sokáig bent kell maradnia dolgozni.

– Az emberek miért nem tudnak ennél jobb kifogást kitalálni? – kérdezem. – Ez pont olyan, mintha nyíltan bevallanák, hogy viszonyuk van. Miért nem mondják azt, hogy be kell vásárolniuk, körmöshöz mennek vagy masszázsra?

– Mert nincs semmi fantáziájuk. És a legtöbbjük nem tud olyan jól hazudni, mint mi.

– Gyakorlat teszi a mestert – bólogatok. Ránézek Kate bézs Taurusára, aztán Nick kabriójára, de már tudom, hogy melyikkel fogunk menni. Sóhajtok, és beülök a Taurus anyósülésére.

– Sietnünk kell. Húsz perc múlva kijön az aerobikról. – Leparkolunk az Anytime Fitness parkolójában, és várjuk, hogy Carly Mathis kijöjjön. Van róla egy nemrég készült képünk. A húszas évei vége felé jár, hosszú szőke haja, zöld szeme és fitos orra van. Igazi amerikai lány.

– Nem tűnik tipikus házasságszédelgőnek.

– Soha nem tűnnek annak. Ez mindig így van.

Ránézek az órára a műszerfalon, és beletúrok az aktáimba. Valami nem hagy nyugodni a Tannenbaum-üggyel kapcsolatban. Elmesélem Kate-nek, hogy mit tudtam meg Nick rendőrségi jelentéséből és abból, amit a három lehetséges örököstől hallottam.

– Furcsa. Az ösztöneim azt súgják, hogy közelebbről meg kellene vizsgálni Rose Parkert és a dédunokáját. Bevallotta, hogy a fia nem a

férjétől van, de azt nem akarja, hogy a dédunokája megcsináltassa a DNS-tesztet. Nekem itt valami bűzlik. Aztán itt van Norman Hinkle, aki a Hinkle család utolsó élő tagja. Hetvenegy éves, és azzal tölti az idejét, hogy marihuánát termeszt és szív egy üvegházban. – Elmesélem, hogy milyen hatalmas ültetvényt találtam a Nyárutóban.

– Te jó ég! – mondja Kate. – Ezt jelenteni kell a rendőrségnek.

– De olyan öregek! És mi van, ha orvosi célra használják? Mi van, ha mindannyian meghalnak, mert nem kapják meg az adagjukat? És azt hiszem, rájöttem, hogy Johnny Sakko honnan szerzi be az árut. De még nem készültem fel arra, hogy lebuktassam őket, utána kell néznünk még pár dolognak. Aztán ott van a szexisten, Eugene Woods. Egyszerűen nem lehet nem szeretni. Jóképű és intelligens. De valami nem stimmel. Nem lehet ennyire tökéletes. Úgy érzem, jobban utána kellene néznünk. Számítógépes hacker. Lehet, hogy végig tudta, hogy az apja Tannenbaum fia. Negyvennégyes cipőt hord, pont olyan méretűt, mint a saras cipőnyom, amit a gyilkosság helyszínén találtak. – Az alsó ajkamat rágom, gondolkozom. – Azt hiszem, mindvégig ez zavart. Olyan, mintha kószolgatna. Elmeséli, hogy milyen profi, és véletlenül elejti, hogy negyvennégyes cipőt hord.

– Tetszik, hogy többes számot használasz. Remélem, ez alatt azt érted, hogy mindent, amit eddig kiderítettél, átadod Nicknek, és ő majd utánanéz.

– Persze. Így értettem.

Kate sóhajt egyet. – Nézd, ott van Carly Mathis! – Beindítja a motort, de nem kapcsolja föl a világítást. Nézzük, ahogy Carly Mathis beszáll egy kanárisárga Cherokee Jeepbe. A haja copfban, nincs kisminkelve. Edzőruhából átöltözött farmerbe és pólóba. Nem éppen csábító viselet.

Carly kikanyarodik a parkolóból, és Kate megvárja, amíg néhány autó beáll mögé, aztán mi is elindulunk. Csak akkor kapcsolja föl a lámpát, amikor ráfordulunk a Victory Drive-ra. Előveszem a profi fényképezőgépet és a nyakamba akasztom. Hosszú és eseménydús közös múltunk tiszteletére elneveztem Elvirának.

Carly kikanyarodik az autópályára, hogy elkerülje a városi csúcsforgalmat, és a Bay utca felé megy.

– A francba, megáll – mondja Kate és lelassít, miközben Carly leparkol, kiszáll a kocsiból és egy kis aprót dob a parkolóórába. – Innen semmit nem látok. Szállj ki és kövesd gyalog, valahol leparkolok, és majd utánad megyek. A telefonod legyen kéznél!

Beteszem a mobilomat a melltartómba, kiszállok a kocsiból és követem Carlyt. Végigmegy a Bay utcán, látszik, hogy tudja, hová tart. A River utcánál lemegy a folyópartra vezető utcán. Fogcsikorgatva utánamegyek.

Ez a környék mindig hemzseg a turistáktól. Hogy az ember lejusson a folyópartra, le kell menni az úton egészen a város alá. Az út hepehupás, tele van sziklával, amiktől összekoccan az ember foga és kilyukad a kocsik gumija. Mindenhol autók állnak, és egy hatalmas cementkupac van a parkoló közepén, ami eltorlaszolja az utat. Ezen a környéken mindig dolgoznak a munkások, és a felesleges cementet nagynyomású slaggal a domb River utca felőli részére engedik le. Ebből az a tanulság, hogy az ember mindig nézzon a lába elé.

Szinte mérget vennék rá, hogy Carly a Bohém szállodába tart, de elsétál mellette és egy háztömbbel odébb, egy kétemeletes épületbe megy be. Felmegy a lépcsőn, én pedig átrohanok az utca túloldalára.

A kikötő környékét úgy alakították ki, mintha park lenne, de mindenhol lekövezték. Vannak fák, utcai lámpák, szökőkutak és padok. Felállok az egyikre, remélem, hogy így elég magasan leszek ahhoz, hogy belássak a szemben levő épület második emeletére. Kívül semmi mozgás, de bent egyértelműen történik valami.

Belenézek a fényképezőgéembe, de csak a legfelső korlátot látom. Feljebb kell másznom.

– A padomon áll – szólal meg alattam egy nő. Szakadt törülközőjével a lábamra csap.

– Bocsánat. – Leugrom és körbenézek, hátha találok valamit, amire felmászhatok. Nincs sok választásom. Fel kell mennem a lépcsőn és belesni az ablakon. Ha bárki megkérdezi, hogy mit csinálok, majd azt mondom, hogy eltévedtem.

Várom, amíg a munkások leeresztik a következő adag cementet, és nézem, ahogy a lépcső alján hatalmas kupacba gyűlik. Lábujjhegyen átmegyek rajta, óvatosan kerülgetem a nedves cementfoltokat, és határozott léptekkel felmegyek a lépcsőn, mintha odatartoznék.

Senki nem kiabál vagy szól rám, hogy tűnjek el, így kihasználom az alkalmat és belesek az ablakon. Az asztalokon levő székkupactól semmit sem látok, egy kicsit lejjebb húzódom és közelebb hajolok az ablakhoz.

– Húha – mondom. – Úgy néz ki, mint egy óriási konyha. Olyan, mint a főzős csatornákon. – Carly egy pult mögött áll hatalmas kötényben, és valamit keverget egy tálban. Egy női oktató áll mellette és a következő

lépést mutatja. Hacsak kisvártatva nem vetkőznek le és leszbikus eksztázisban nem kezdik el bekenni egymást tortakrémmel, azt hiszem, Hugh nagyot téved, ha azt hiszi, hogy a felesége megcsalja.

Bizonyítékként csinállok egy pár képet, aztán visszafelé indulok a lépcsőn. Pont a korláthoz érek, amikor hirtelen kinyílik az ajtó és Carly Mathis ront ki rajta. – Hé, maga! Miért követ? Láttam, amikor leparkoltam. Hugh küldte, ugye? Felbérelte, hogy szaglásszon utánam!

– Sajnálom, nem tudom, hogy miről beszél. Csak azon gondolkozom, hogy beiratkozom egy főzőtanfolyamra.

– Persze! – mondja, és közelebb lép. Két kézzel megragadja a pólómat és meglök. Már egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy kedves amerikai lány. Inkább, mint Linda Blair az Ördögűzőből.

– Hé, ezt hagyja abba!

– Megmondhatja az idióta férjemnek, hogy ha végre nem kezd el megbízni bennem, akkor elválok a nyomorult fajtájától és mindenéből kiforgatom. Csak azért, mert az első két felesége megcsalta, nem kellene azt feltételeznie rólam, hogy én is megcsalom. – Újra meglök, és a táskám nekicsapódik a korlátnak. – Csak meg akartam lepni egy átkozott – *lökés* – születésnap tortával – újabb lökés. – És most fogom a tortát – *megint meglök* –, és feldugom a seggébe!

Szép kis tömeg gyűlt már össze alattunk. Érzékelem, hogy Kate már siet a megmentésemre, de tudom, hogy nem fog időben ideérni.

– Indulatkezelési tréningre kellene mennie. Én csak erre jártam.

Összehúzza a szemét, és meg mernék rá esküdni, hogy egy pillanatra vörösén izzik a tekintete. Aztán megragadja a fényképezőgépem szíját, ami a nyakamban lóg, és olyan erősen megrántja, hogy csoda, hogy nem szakad le a fejem a helyéről.

– Hölgyem, maga megőrült! – Elkapom a fényképezőgépet, hogy megvédjem, és felemelem a könyökömet, hogy ne tudjon újra megütni. De eközben valahogy véletlenül orrba vágom, és dühöngő fúriává változik. Fröcsög a vér, és a körmével végigszántja a bőrt a nyakamon. Aztán elveszítem az egyensúlyomat, és a korláton átbucskázva fejjel lefelé lezuhanok az erkélyről.

A tömeg döbbszerűen áll és lélegzet-visszafojtva nézi, hogy élek-e még. Nem kapok levegőt, és lehet, hogy eltört a gerincem. Valami nedves, pépes anyagban fekszem, és csak remélni tudom, hogy mindez nem belőlem folyt ki.

– Jézusom, Addison! – szólal meg Kate mellettem térdelve. – Jól vagy?
Carly a korlátnál áll és leköp, hogy a fizikai sérülés mellett még meg is alázzon.

– Akarsz vádat emelni?

Végre sikerül pislognom. Beszélni még nem tudok. A kéz- és lábujjaimat mozgatom, és a kezdeti sokk után átható fájdalom árad szét a testemben.

– Fel kell állnod, le kell mosnunk rólad a cementet, mielőtt megköt. Fel tudsz állni?

Kate sokat kérdez. Jelen pillanatban ennyi mindenre nem tudok válaszolni. De a cementprobléma erőtt ad ahhoz, hogy valahogy feltápáskodjak. Ha a cement megköt, kopaszra kell borotválnom a fejemet.

Kate benyúl a hónom alá, egy munkás pedig a másik oldalról húz fel. – Valaki már kihívta a rendőrséget. Ha vádat akarsz emelni, akkor itt kell maradnunk és válaszolnod kell a kérdéseikre.

– Nem, köszönöm – nyögöm ki nagy nehezen. – Csak kérj dupla pénzt Hugh-tól. Úgy tűnik, megérdemlik egymást.

Kate nekitámaszt a falnak, a munkás pedig fogja az egyik nagy teljesítményű slagot, és tetőtől talpig lemos. Mire végez, nincs olyan rés a testemen, ahova ne hatolt volna be az erős vízsugár.

Kate odaáll a kocsival a folyópartra, hogy ne kelljen annyit gyalogolnom, és sikerül segítség nélkül beszállnom. Minden porcikám fáj és hasogat, több száz aszpirint kell majd bevennem.

– Nézd a dolgok jó oldalát! Ha Nick kocsijával jöttünk volna, most lenne mit megmagyaráznod. A Taurus tökéletes az ilyen helyzetekben.

Hátradöntöm az ülést, és hazáig csak fekszem. Negyed óra alatt otthon vagyunk. Talán ha becsukom a szemem és sikerül elaludnom, ez az egész csak egy rossz álom lesz, mire felébredek.

Huszonegyedik fejezet

Kate odakísér az ajtóhoz, és hirtelen Savage bukkan föl a semmiből. – Innen átveszem – mondja.

– Hívj, ha bármire szükséged van! – mondja Kate.

Integetek és Savage-re támaszkodom. Kiveszi a kulcsot a kezemből és kinyitja az ajtót.

– Akarom tudni, hogy mi történt – mondja.

– Megerőszakoltak egy slaggal. És azt hiszem, egy kis cement megkötött az intim testrészeimben.

– Zuhanyozz le, hozok aszpirint és kávé.

– Jól hangzik. – Bebotorkálok a fürdőszobába és levetkőzöm. Tele vagyok a szivárvány összes színében pompázó foltokkal, és a helyzet pár nap múlva csak rosszabb lesz. Tapasztalatból tudom.

Addig állok a forró zuhany alatt, amíg elernyednek az izmaim, aztán megtörölközöm, és rájövök, hogy úgy kell eljutnom a hálósobáig, hogy csak egy törölköző van rajtam. Azon a ponton vagyok, hogy már ez sem zavar, kinyitom az ajtót és bemegyek a szobába tiszta ruháért. Mindenem fáj, és reggelre még inkább fog, de legalább funkcionálok. Még van egy kis teendőm, ami nem várhat holnapig. Addigra már túl késő lesz.

Az utolsó tiszta farmeromat és egy fekete Bon Jovi pólót veszek föl. Nem tudom, hogy a tornacipőm túlélte-e a cement-víz kombinációt, mindenesetre nem néz ki túl jól. Belebújok a Converse-embe és egy kicsit átszárítom a hajamat.

Mire visszaérek a konyhába, félig embernek érzem magam. Savage ad egy csésze kávé és három extra erős fájdalomcsillapítót.

– Mesélj egy kicsit az Anthony Francóval történetekről! – mondja.

– Ugye Nickkel együtt dolgoztok, hogy elkapjátok Johnny Sakkót?

– Különböző irányból próbáljuk becserkészni. Néha elmondjuk

egymásnak, amit megtudtunk.

– Ha jól sejtem, az sem volt véletlen, hogy meghívtad magadat az étterembe.

Savage csak mosolyog. – Mondd el, hogy mi történt a klinikán!

Mindent elmesélek attól kezdve, hogy Törött Orrút a házamban találtam, egészen addig, hogy el kellett vinnem egy csomagot a Bayonette utcai klinikára.

– Az egyik emberünket ráállítottuk Francóra és néhány másikat Sakkóra. Nem lesz semmi gond, de azért légy óvatos! Annyi drogot hoznak be a városba, hogy már követni sem tudjuk. Az biztos, hogy Sakko benne van, de nem tudjuk, hogyan. A bolondját járhatja velünk.

– Mikor jártál legutóbb a Nyárutó Lakóotthonban? – kérdezem. – Hallottál róla valamit?

A fejét rázza, így mesélek neki Norman Hinkle-ről és az üvegházról. Mozdulatlanul áll csípőre tett kézzel, és hitetlenkedve néz.

– Ugye csak viccelsz? – kérdezi végül. – Végig az öregek álltak az egész mögött?

– Elég rafináltak. És fegyverük is van, szóval légy óvatos! – mondom, mert eszembe jut Deloris.

– Összeszedek egy csapatot és utánanéznék. Hol van a nővéred? Már nem lakik nálad?

– Tegnap este elment szórakozni az egyik barátnőjével. Azt hiszem Whiskey Bayou-ban aludt. Le akar veled feküdni – mondom váratlanul.

– Tudom. – Egy ideig szótlanul nézzük egymást. – Mit gondolsz erről? – kérdezi végül.

– Nos, szeretem a nővéremet. És téged is nagyon kedvellek. Ha nem nyírnátok ki egymást már az elején, akár még működhetne is a dolog köztetek.

– Én is valahogy így gondolom.

– Azon gondolkozom, hogy Nickhez költözöm. A nővérem meg ide akar költözni.

Egy pillanatra elhallgatok és megpróbálok kiolvasni valamit Savage arckifejezéséből. Legbelül egy kis szomorúságot érzek. Ez egy komoly döntés, és olyasvalaminek a vége, aminek soha nem is volt esélye elkezddődni. Érzem, hogy kicsordul egy könnycsepp a szemem sarkából és gyorsan letörölöm.

– Az SZBE nem lesz ugyanolyan nélküled. – Elmosolyodik és kitarja a

karját. Gondolkodás nélkül hozzálépek, és hagyom, hogy átöleljen. Egy pár percig így állunk, és lehet, hogy egy kicsit sírok is. Tiszta roncs vagyok.

– Nick rendes fickó. Összeilletek. És fogunk mi még találkozni. – Megpuszilja a fejem búbját és elenged.

Miután elmegy, percekig állok a sötétben, és egy kicsit még sajnálom magam. Felnőttköz méltó döntés volt Nicket választani Savage helyett. Szeretem Nicket. És abban is biztos vagyok, hogy ő is szeret. Néha ennyi pont elég egy kapcsolat elején. Azt hiszem, a többi majd úgylis kiderül, mivel pont most döntöttem el, hogy hozzáköltözöm.

Pár órával később már a klinika mögötti sikátorban vagyok a Bayonette utcában. A kocsit az egyik mellékutcában parkoltam le, és az épületek árnyékában lopakodom. A klinika tízkor bezárt, és már éjfél is elmúlt. A klinika körül az utcán nem égnek a lámpák, és úgy tűnik, hogy Harry és a haverjai is elmentek már. A környék kihalt. És hátborzongató.

A városnak ez a része elég veszélyes. Kockázatos volt egyedül jönnöm, de van fegyverem és szükség esetén nagyon hangosan tudok sikítani. Végignézek a sikátoron, hogy tiszta-e a levegő. Mindössze egy kukát és a töredezett aszfalton ördögszekérként guruló szemetet látok. Szerencsém van – az újhold csak halványan világít az égen, és a fényénél az arra járók nem láthatnak meg. Még mindig zöldfülű kezdő vagyok ebben az egész betörősdiben.

Kinyitom a vadonatúj Kate Spade borítéktáskámat és előveszem a fekete rongyba csavart ajtófeltörős szerszámaimat, amiket még a netről szereztem be. Az ajtófeltörés fortélyait YouTube videókat nézve sajátítottam el és a házam hátsó ajtaján gyakoroltam. Mindössze háromszori próbálkozás után sikerült kipattintanom a pöcköt. Törött Orrú megpróbálhatta volna inkább a hátsó ajtó zárját feltörni ahelyett, hogy betörte az ablakot.

Szerencsére a klinika sem tudott nálam többet költeni a hátsó ajtóra, de még így is negyed órába telik, mire a zár megadja magát. Hűvös az éjszaka, mégis a stressztől olyan izzadt volt a tangám, mintha sztriptúztáncosnőként rúdon pörögtem volna. Kétszer is bele kell törölnöm a tenyeremet a sortomba, mire el tudom fordítani a gömbkilincset.

Káromkodni kezdek, amikor eszembe jutnak az ujjlenyomataim, így hát a Bon Jovi pólóm aljával gyorsan letörölök mindent, amihez hozzáértem, előveszek egy pár orvosi gumikesztyűt és felhúzom.

Besurranok a klinikára, becsukom az ajtót magam mögött, és elfojtok egy kis sikolyt, amikor a légkondicionáló hatalmas zajjal bekapcsol.

– Baszki! – csúszik ki a számon. Megpróbálok megnyugodni, és ezzel egy időben konstátálom, hogy még otthon el kellett volna mennem pisilni. A húgyhólyagom egyáltalán nem tűri jól a stresszt, amit ez a kis illegális behatolás vált ki belőlem.

A klinika hosszúkás, szögletes épülete fertőtlenítősztől bűzlik. A rendelők a két végén, a recepció és a váróterem közepén, Doktor Feketeszakáll irodája a szemben lévő végén van. Abból, amit a korábbi látogatásom során tapasztaltam, tudom, hogy nincs annyi fertőtlenítőszer a világon, ami tisztára tudná mosni ezt a helyet.

A klinika másik végén jöttem be, mint előző alkalommal, amikor itt jártam, és végigmegyek egy hosszú, keskeny, fehér padlós, lambériás folyosón. A lámpákat lekapcsolták, és csak azért látok valamennyit, mert hatméterenként piros éjszakai fények világítanak.

Elfojtok egy ideges kuncogást, amikor eszembe jut, hogy egyszer már láttam egy horrorfilmet, ami szörnyen emlékeztet erre a helyzetre. Belenyúlok a táskámba és előveszem a pisztolyomat, arra az esetre, ha a zombik mégiscsak megjelenének. Az azért egy kicsit megnyugtató érzéssel tölt el, hogy legalább tornacipőt vettem fel és nem magas sarkút, ha mégis az életemért kellene futnom.

Elég időt pazaroltam el arra, hogy összeszedjem a bátorságomat, úgyhogy elszántan elindulok. Ellopakodom két vécé és egy falikút mellett, és azon tűnődöm, hogy vajon tiltja-e a betörők kézikönyve, hogy beosonjak a mosdóba és könnyítsek magamon. Bár amilyen az én formám, tuti, hogy a kommandósok pont akkor törnék rám az ajtót, az Enquirer fotósa pedig ott állna, hogy egy csomó kompromittáló képet készítsen rólam.

Megigazítom magamon a táskámat, és két kézzel megmarkolom a pisztolyt. Azt képezem, hogy olyan vagyok, mint Laura Holt a Remington Steele-ből, csak kicsit bögyösebb kiadásban és persze a nyolcvanas évekbeli frizurája nélkül. Végigmegyek a folyosón egészen a központi csarnokig, és leguggolva kikukucskálok a sarkon, hogy megbizonyosodjak arról, tiszta a levegő.

Kriptaszerű csend van mindenhol, és olyan ügyesen sikerül ellopakodnom a recepciós pult előtt, hogy még a tornacipőm talpa sem csikordul meg. A lopakodási technikám körülbelül százötven százalékot javult a szakmában eltöltött első napom óta. És ez tényleg nem túlzás. Pont akkora fejlődést mutatok, mint egy óvodás, aki végre anélkül használja a gyurmát, hogy előtte megpróbálná megenni.

A szívem a torkomban dobog, és a lámpák vörös fénye csak még félelmetesebbé teszi a helyzetet. A feladatom viszonylag egyszerűnek tűnik: valahogy be kell jutnom egy bezárt szobába, amit a klinikán tett első látogatásom során találtam, és meg kell néznem, hogy a táska még mindig ott van-e az iratszekrényben.

A csarnok felénél járhatok, amikor hirtelen nyögést hallok. Lábon kihordok egy infarktust, és megfordulok, hogy visszarohanjak oda, ahonnan jöttem, amikor újra meghallom. Habár ijesztő ez a hang, mégsem tűnik halálhörgésnek. Hallottam már ilyen hangokat az elmúlt néhány hónapban. Akkoriban, amikor még rendszeresen szexeltem, magam is pont így nyögtem. Az egyre növekvő hangerőből arra következtetek, hogy bárki is adja ki ezeket a hangokat, biztosan jól érzi magát. Vagy ez a helyzet, vagy valaki éppen érzéstelenítés nélkül vágja tövig egy macska körmeit.

Majd' kifúrja az oldalamat a kíváncsiság. Sosem voltam jó abban, hogy az agyamnak arra a felére hallgassak, amelyik azt súgja, hogy ne üssem az orrom más dolgába. Sietve közelebb lopakodom a hang forrásához, mert hallok, hogy az illető kezd célegyenesbe érni. Észreveszem, hogy az ajtó résnyire nyitva van, és némi fény szűrődik ki.

Próbálom mindezt csendben tenni. Tényleg! Aztán attól, ami a szemem elé tárul, még a lélegzetem is elakad. Ismerős kék szempár néz vissza rám, a meglepetéstől tágra nyílt tekintettel. A szemem összeszűkül és felfordul a gyomrom, amint felfogom, hogy mi folyik itt. Ennél rettenetesebbet el sem tudnék képzelni.

A nő fülsiketítő sikollyal jut el a csúcsra, és a feszültségtől szinte izzik a levegő. Néma csönd követi mindent elsőprő orgazmusát, és hirtelen rájövök, hogy ha nem kezdek el lassabban lélegezni, valószínűleg hiperventilálni fogok.

– Tudhattam volna, hogy előbb-utóbb megjelenysz – mondja Nick Dempsey, és hitetlenkedve csóválja a fejét. – Gondolom, úgysem tudnálak meggyőzni arról, hogy fordulj meg és menj haza, hogy ezt az egészet

elintézhessem.

Felrántom a szemöldökömet, és a kezemben lévő töltött pisztolyra nézek. – Nem, valószínűleg nem.

Felsóhajt, odanyúl, hogy kikapcsolja a tévét és ezzel együtt a pornót is, ami éppen megy. Igyekszem nem elhányni magam, amikor a Nick lába előtt fekvő hullára nézek. A szex és a halál szagának elegye irritálja az érzékszerveimet.

– Örülök, hogy legalább kesztyűt húztál, amikor bejöttél – int a fejével a kezem felé. – Arra még gondolni sem akarok, hogy a valódi betörő összes ujjlenyomatát elkented.

– Valaki betört ide? – kérdezem, a bűntudattól egy kicsit elpirulva.

– Amikor bejöttél, nem láttad, hogy szarrá lőtték az ajtót?

– Persze, hogy láttam! Már hogyan vettem volna észre? – Ránézek a földön fekvő holttestre, és felismerem a nővért, aki hátrakísért a rendelőbe. Nyakig benne volt abban, ami itt folyik.

– Nővér volt – mondom. – Láttam, amikor itt jártam. – Most nem néz ki túl jól. Meztelenül, arccal lefelé fekszik a padlón. Nyilvánvaló, hogy szexuális aktus történt. A nyaka természetellenes szögben áll, és bár nem vagyok halottkém, lefogadnám, hogy ez a halál oka. Az iratszekrényt feltörték és a fiókokat kihúzogatták. Az alsó fiók, ahol a táska volt, üres.

Nick felhívja a helyszínelőket, én pedig megkerülöm a holttestet, hogy közelebbről megnézzem az iratszekrényt.

– Mi az? – kérdezi Nick.

– Feketeszakáll ide tette a táskát, amit átadtam neki. Eltűnt.

– Ha itt maradsz, lesz mit megmagyaráznod, amikor a rendőrök ideérnek.

Röviden elmondom, amit Savage-nek már elmeséltem Norman Hinkle-ről, és várom, hogy leszúrjon. – Nem is kiabálsz velem?

– Túl fáradt vagyok hozzá. Ha esetleg már elfelejtetted volna, tegnap éjjel nem aludtam túl sokat. És úgy tűnik, hogy ma sem fogok.

– A nővérem ma Whiskey Bayou-ban alszik. Ha nincs más dolgod, később átjöhetnél.

– Majd jelentkezem.

A távolból már hallok a rendőrségi szirénákat, és kisurranok a sikátor felé. Minden porcikám fáj. Igazán rám fér egy jégtömlő és egy kiadós alvás.

Huszonkettedik fejezet

Savage terepjárója nincs a kocsifelhajtóján, amikor hazaérek, arra gondolok, hogy biztosan éppen a NYUL lakóit füleli le. Leparkolok a házamnál, és még mielőtt kiszállnék a kocsiból, előveszem a kulcsomat. Nos, a pisztolyomat is elő kellett volna vennem.

Sötét árnyék jelenik meg mögöttem, és mielőtt még sikíthatnék, befogja a számat. Kést szorít a torkomhoz, érzem a penge hideg érintését a bőrömon. Nyüszíték és tudom, hogy meg fogok halni.

Előrelök, és a lábaim valahogy engedelmeskednek. A bejárati ajtó zárja már nyitva, kinyitja az ajtót és belök. A hátsó ajtót alig tartják a zsanérok. És egy holttest fekszik a padlón. Nemrég ölték meg. Anthony Franco hullájának látványa, amint átvágott torokkal fekszik a földön, több, mint amit el tudok viselni. Eszméletlenül a földre zuhanok.

Amikor magamhoz térek, már hozzá vagyok kötözve az egyik konyhaszékhez. Törött Orrú hullája még mindig a padlón hever, de a támadóm eltűnt. Sokkos állapotban vagyok, a bőröm úszik a jéghideg verejtékben. A székkal a konyha felé húzom magam, hogy elérjem a kést, de olyan zajt csapok, hogy a támadóm meghallja és visszajön.

Habár csak egyszer találkoztunk, azonnal megismerem Victor Dawsont. Fekete inge és nadrágja vérben úszik. Ha az ember elvágja valaki torkát, az bizony piszkos meló.

– Mondták már magának, hogy az ember idegeire megy?

Úgy döntök, hogy ezt szóra sem méltatom, habár elég gyakran mondogatják, hogy mások idegeire megyek.

– Miért ölte meg?

– Ezzel csak szívességet tettem magának. – Megvonja a vállát és lovagló ülésben leül velem szemben egy székre. – Itt várta, hogy hazaérjen. Sakko amúgy is már túl sok gondot okozott. Egyre több árut akart egyre

kevesebbé. Üzletemberek vagyunk, nem jótékonyági szervezet. De Sakko egy kapzsi alak. Hamarosan halálos balesetet fog szenvedni.

– Nem értem ezt az egészet. – Vacognak a fogaim, de mindent megteszek, hogy ne lássa, mennyire rettegek. Szörnyen gyengének érzem magam.

– Tényleg nem érti? Már akkor tudtuk, hogy ki maga, amikor először jött el körbeszaglászni. De belementünk a játékba, hogy kiderítsük, mit akar. Deloris elég sok mindent megtudott, mialatt iszogattak. Szépen megoldódik a nyelve egy kis bortól.

A szememet forgatnám, ha nem rettegnék halálosan.

– Már majdnem egy évtizede nyereséges az üzlet, és nem sokan tudnak rólunk. Norman Hinkle zseniális dísznövénykertész és elsőosztályú marihuánát termeszt, amit jó áron eladunk. Nem olcsó egy ekkora létesítményt üzemeltetni, és az idős embereknek nincs sok pénze. Igyekszünk a lehető legtöbb költséget átvállalni, hogy az utolsó éveik kellemesen teljenek. Azt akarjuk, hogy a lakóink luxuskörülmények között éljenek.

– Mindannyian tudják, hogy mi folyik az otthonban?

– Természetesen. Mindenki segít az üvegházban és az áru csomagolásában. Mondtam már. Ez üzlet. Évente több millió dollárba kerül egy ilyen intézményt fenntartani és fizetni az alkalmazottakat. Aztán néhány éve Johnny Sakko ideköltözött valahonnan északról és beindította a saját kábítószerüzletét. Tudomást szerzett rólunk és üzletelni akart velünk, de leginkább úgy, hogy ő járjon jól. Egyre kevesebb lett a hasznunk. Aztán jön maga, és elmondja, hogy pontosan mit is kell tennünk.

– Mit mondtam? – kérdezem. Egy kicsit már sikerült meglazítanom a csuklóm körül a kötelet, és arra gondolok, hogy ha egy ideig még szóval tudom tartani, teljesen ki tudom szabadítani a kezemet.

– Valójában Norman már évek óta tudja, hogy Frank Tannenbaum törvénytelen gyereke. De soha nem foglalkozott vele. Az anyja mindent elmondott neki, mielőtt főbe lőtte magát, de azt gondolta, hogy soha nem kap majd egy fillért sem a Tannenbaum-örökségből.

– Aztán Deloris leitatott, én meg elmondtam, hogy Tannenbaum megváltoztatta a végrendeletét.

– Pontosán. És akkor már tudtuk, hogy többé nem lesz szükségünk a Sakko-féle üzletre. Mindössze annyit kellett tennünk, hogy megszabadulunk Frank Tannenbaumtól, és az összes pénzt Norman öröklő,

ami tulajdonképpen azt jelenti, hogy az egész vagyon ránk száll. Életünk végéig elég pénzünk lesz, hogy működtessük az intézményt anélkül, hogy mindent a marihuánaüzletre alapoznánk, ami évről évre egyre kockázatosabb.

– Szóval megölte Tannenbaumot? – Mintha láttam volna valamit elsuhanni a hátsó ajtónál, de nem vagyok benne biztos.

– Igen. Bekopogtam hozzá és beengedett. Az emberek nem elég óvatosak. Fejbe vágtam a sétabotjával, és betörésnek álcáztam. Elég simán ment. Pár perc alatt végeztem, és az eső is az én malmomra hajtotta a vizet.

Komolyan küzdök, hogy kiszabadítsam a kezemet, ő meg csak ül és mosolyog. Kezdek kifutni az időből.

– Ebben a pillanatban a szövetségiek előzönlík az otthont. Az összes lakót kirángatják az ágyából, és úgy hallgatják ki őket, mintha bűnözők lennének. Mindenüket átkutatják. És erről csak maga tehet.

Victornak egészen eddig a pillanatig sikerült leplezni a dühét. Eddig a hangja higgadt volt, szinte megnyugtató, miközben elmesélte, hogy mi történt. De most tudatosult benne, hogy ezt az egészet és mindenkit, aki ott él, én tettem tönkre. Megremeg a kés a kezében, ahogy szorosabban markolja, és a szája elfehéredik a haragtól. Hátralököm a széket, miközben felém dőf a késsel. Csak annak köszönhetem az életemet, hogy mindeközben a székkal együtt felborulok. A hátamon landolok. Már megint. Várom a következő döfést, amikor hirtelen harci üvöltést hallok valahonnan a kert felől.

Szürke Gandalf betöri a hátsó ajtót – már ami megmaradt belőle –, és több tucat hobbit rohan be a szobába. Mindenkinél miniatűr kardok és apró fegyverek vannak. Megrohamozzák Victort, aki a végén magzati pózban kuporog a padlón.

A távolból hallok a rendőrségi szirénákat, és reflektorok világítják meg a házamat. Aztán felnézek és meglátom Nicket. Letérdel és kioldozza a kötelet a kezemen és a lábamon.

– Jó lenne, ha többször nem találnálak ilyen helyzetben – mondja. Remegő kézzel próbál kiszabadítani. Amikor végre sikerül, magához húz, és egymást átölelve ülünk a padlón.

– Halálra aggódtam magam miattad. A szomszédod betelefonált az őrre, hogy megtámadtak.

Meglátom, hogy Spock a szoba másik végén a hobbitok gyűrűjében áll, akik diadalittasan kántálják. – Csavardi Samu a mi hősrünk! Az SZBE életet

mentett!

– Lássuk be, hogy ez még a te mércéddel mérve is furcsa helyzet. Nem tudom, hogy mit mondhatnék a hobbitokról.

– Tűnjünk el innen! Ma inkább nálad aludnék. Ott nincsenek ilyen sokan.

– És az ágyam is nagyobb.

– Ebben sem kételkedhetek.

Huszonharmadik fejezet

Péntek... három nappal később

– Kicsit lassítanunk kellene – szólal meg Nick. – Még előttünk az egész élet. Nem kell az összes szexet egy hétbe belesűríteni.

Mellém fekszik, a hátára fordul, és csak nézzük, ahogy a ventilátor forog a plafonon. A házamat bűnügyi helyszínné nyilvánították és elől-hátul szalagokkal kerítették körbe. Nick összepakolta egy pár cuccomat, betett a furgonjába és hazahozott. Azóta ki sem léptem a házból, de reggelente Nick elmegy dolgozni.

A nővérem visszaköltözött anyámékhoz, amíg feltakarítják az összes vért a házamból, aztán átveszi a bérleti jogot. Csak körülbelül egy hétig kell kibírnia otthon.

Lemaradtam a nyomozói vizsgára való felkészüléssel. Minden porcikám fáj és csak olyan testmozgást tudok végezni, amihez elég a hátamon feküdnöm és az egyik órát is ellógtam. Hamarosan jönnek az írásbeli vizsgák és a fizikai állóképesség teszt karácsony előtt lesz. Talán Nick segíthetne felkészülni. Kitűnő formában van. Valahogy vissza kell zökkennem a normál kerékvágásba.

A Gyilkossági akták főcímdala betölti a szobát, és odanyúlok az éjjeliszekrényre a telefonoméért anélkül, hogy megnézném a kijelzőt. A fáradtságtól mozdulni sem bírok, és Nick békésen horkol mellettem.

– Mi van?

– Rosszkor hívlak? – kérdezi Kate.

– Nem. Már végeztünk. Tökéletesen időzítesz.

– Ezt eddig nem is tudtam. Van egy jó meg egy rossz hírem. Melyikkel kezdjem?

– Kezdd a jóval!

– Nem vagyok terhes. Ma reggel megjött, aztán megnéztem a tesztet a táskámban és az is negatív. Valószínűleg megbolondultak a hormonjaim a munkahelyi stressz miatt.

– És ez jó hír?

– Azt hiszem. Mike-kal megbeszéltük, hogy várunk egy évet, mielőtt belekezdünk a gyerekprojektbe. Mostantól jobban odafigyelünk a fogamzásgátlásra.

– És mi a rossz hír?

– Pozitív lett a terhességi teszted.

Table of Contents

Címlap
Copyright
Prológus
1. fejezet
2. fejezet
3. fejezet
4. fejezet
5. fejezet
6. fejezet
7. fejezet
8. fejezet
9. fejezet
10. fejezet
11. fejezet
12. fejezet
13. fejezet
14. fejezet
15. fejezet
16. fejezet
17. fejezet
18. fejezet
19. fejezet
20. fejezet
21. fejezet
22. fejezet
23. fejezet

Table of Contents

[Címlap](#)

[Copyright](#)

[Prológus](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[13. fejezet](#)

[14. fejezet](#)

[15. fejezet](#)

[16. fejezet](#)

[17. fejezet](#)

[18. fejezet](#)

[19. fejezet](#)

[20. fejezet](#)

[21. fejezet](#)

[22. fejezet](#)

[23. fejezet](#)